

แผนพัฒนาการเกษตรระดับอำเภอ
อำเภอกรงปินัง จังหวัดยะลา
ปี ๒๕๖๖-๒๕๗๐

โดย
สำนักงานเกษตรอำเภอกรงปินัง
จังหวัดยะลา

หลักฐานประกอบการพิจารณาประกอบการประเมินผลการปฏิบัติราชการของเกษตรจังหวัด
แผนพัฒนาการเกษตร ระดับอำเภอ ปี ๒๕๖๖ – ๒๕๗๐ (ฉบับทบทวนปี ๒๕๖๘)
ตามแนวทาง การจัดทำแผนพัฒนาการเกษตร ระดับอำเภอ/ตำบล ปี ๒๕๖๒

คำนำ

กรมส่งเสริมการเกษตร ได้กำหนดกรอบนโยบายของกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ ในการดำเนินโครงการปรับปรุงระบบแผน และพัฒนาเกษตรกรโดยให้จัดทำแนวทางการพัฒนาการเกษตรระดับอำเภอ เพื่อจุดมุ่งหมายในการพัฒนางานกรมส่งเสริมการเกษตร และด้านพัฒนาสถาบันเกษตรกร ตลอดจนการวางแผนในการส่งเสริมการเกษตรให้ตรงกับปัญหาและความต้องการของเกษตรกรอย่างแท้จริง

อย่างไรก็ตาม เนื้อหาในการจัดทำเอกสารในครั้งนี้ เป็นเพียงแนวทางและข้อมูลต่างๆ ทั้งทางด้านชีวภาพ สังคม และเศรษฐกิจ ตลอดจนสภาพปัญหาและยุทธศาสตร์ในการพัฒนา ซึ่งได้ปรับปรุงแก้ไขจากแนวทางพัฒนาพัฒนาการเกษตรระดับอำเภอเดิม เพื่อให้ข้อมูลดังกล่าวเป็นปัจจุบันยิ่งขึ้น และเพื่อให้ได้ข้อมูลที่เป็นประโยชน์ เหมาะสมกับสถานการณ์สภาพความเป็นจริงในแต่ละพื้นที่เป้าหมาย

การจัดทำเอกสารฉบับนี้ สำเร็จลุล่วงด้วยดี เพราะได้รับความร่วมมือจากเจ้าหน้าที่ของสำนักงานเกษตรอำเภอกรงปินังทุกท่าน ตลอดจนท่านเกษตรอำเภอกรงปินังในการแก้ไขหรือปรับปรุงเนื้อหาให้มีประสิทธิภาพสูงสุดเพื่อประโยชน์ในการนำไปใช้ จึงขอขอบพระคุณไว้ ณ โอกาสนี้

สำนักงานเกษตรอำเภอกรงปินัง

สิงหาคม ๒๕๖๘

สารบัญ

	หน้า
คำนำ	๒
สารบัญ	๓
สารบัญตาราง	
สารบัญรูป	
บทที่ ๑ ข้อมูลสภาพทั่วไป	๕
๑ ที่ตั้ง อาณาเขต ขอบเขตการปกครอง	๕
๑.๑ ที่ตั้ง ขนาดพื้นที่	๕
๑.๒ อาณาเขตติดต่อ	๖
๑.๓ การแบ่งเขตการปกครอง	๖
๒ ลักษณะภูมิประเทศ (Topographic)	๖
๒.๑ สภาพพื้นที่ภูเขา ป่าไม้ ที่ราบสูง ที่ราบลุ่ม	๗
๒.๒ ลักษณะทิศทาง ความลาดชัน	๘
๒.๓ ลักษณะดิน กลุ่มชุดดิน	๘
๓ สภาพภูมิอากาศ	๑๒
๓.๑ ลักษณะภูมิอากาศ	๑๒
๓.๒ ฤดูกาล	๑๒
๓.๓ สถิติปริมาณน้ำฝน	๑๒
๓.๔ อุณหภูมิและความชื้นสัมพัทธ์	๑๔
๔ เส้นทางคมนาคม	๑๕
๔.๑ ถนนหลวงสายหลัก/สายรอง	๑๕
๔.๒ ถนนหลวงเชื่อมต่อระหว่างจังหวัด	๑๕
๕ แหล่งน้ำและระบบชลประทาน	๑๖
๕.๑ แหล่งน้ำธรรมชาติ แม่น้ำ ลำคลอง หนอง บึง	๑๖
๕.๒ อ่างเก็บน้ำ เขื่อน ฝายทดน้ำ	๑๖
๖ สภาพเศรษฐกิจและสังคม	๑๖
๖.๑ โครงสร้างทางเศรษฐกิจที่สำคัญ	๑๖
๖.๒ ผลิตภัณฑ์มวลรวมของจังหวัด	๒๔
๖.๓ รายได้ของประชากรรวม รายได้ต่อหัว	๒๔
๖.๔ จำนวนครัวเรือน แยกชายหญิง ช่วงอายุ ในเมือง/ชนบท	๒๔
๖.๕ การศึกษา	๒๕
๖.๖ สาธารณสุข	๒๖
๑.๖.๗ ประเพณีและวัฒนธรรม	๒๖
๗ การใช้ประโยชน์ที่ดิน (Land Used)	๒๗
๘ องค์กร/สถาบันต่าง ๆ	๒๙

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
บทที่ ๒ การวิเคราะห์สถานการณ์การเกษตรอำเภอกรงปินัง	๓๗
๑ ข้อมูลประกอบการวิเคราะห์พื้นที่ของอำเภอ	
๑.๑ ข้อมูลประกอบการวิเคราะห์พื้นที่	
๑.๒ ประเด็นปัญหา สภาพของปัญหาแนวทางการแก้ไข	๑๑๐
๒ การจัดทำ TOWS Matrix	๑๑๖
บทที่ ๓ ทิศทาง/แนวทางการพัฒนาการเกษตรระดับอำเภอกรงปินัง	๑๒๐
๑. แนวทางการพัฒนา	
๑.๑ พัฒนาการผลิตรายสินค้า (พืช/ปศุสัตว์/ประมง)	๑๒๐
๑.๒ พัฒนาเกษตรกร/กลุ่ม/องค์กร	๑๒๑
๑.๓ พัฒนาพื้นที่และทรัพยากรการเกษตร	๑๒๑
๒. สรุปโครงการและงบประมาณตามแผนพัฒนาการเกษตร	๑๒๒
บรรณานุกรม	
ภาคผนวก	๑๒๗

บทที่ ๑ ข้อมูลสภาพทั่วไป

๑. ที่ตั้ง อาณาเขต ขอบเขตการปกครอง

๑.๑ ที่ตั้ง ขนาดพื้นที่

อำเภอกรงปินัง ตั้งอยู่ที่ หมู่ ๓ ตำบลสะอะเอะ อยู่ทางทิศใต้ของจังหวัดยะลา ระยะห่างจากจังหวัดตามถนนสาย ยะลา – เบตง (สาย ๔๑๐) ระยะทาง ๑๙ กิโลเมตร ห่างจากกรุงเทพมหานคร ๑,๐๗๕ กิโลเมตร ใช้ระยะเวลาในการเดินทางจากอำเภอกรงปินัง ถึงจังหวัดยะลา ประมาณ ๒๐ นาที

อำเภอกรงปินัง มีเนื้อที่ประมาณ ๑๘๕ ตารางกิโลเมตร หรือประมาณ ๑๑๕,๖๒๕ ไร่

๑.๒. อาณาเขต

อำเภอกรงปินัง มีอาณาเขตติดต่อกับอำเภอและจังหวัดใกล้เคียง ดังนี้

ทิศเหนือ ติดต่อกับตำบลเปาะเส้ง ตำบลบันนังสาเรง ตำบลบุดี อำเภอเมืองยะลา
จังหวัดยะลา

ทิศตะวันออก ติดต่อกับตำบลบุดี อำเภอเมืองยะลาจังหวัดยะลา ตำบลบือม็ง อำเภอรามัน จังหวัด
ยะลา

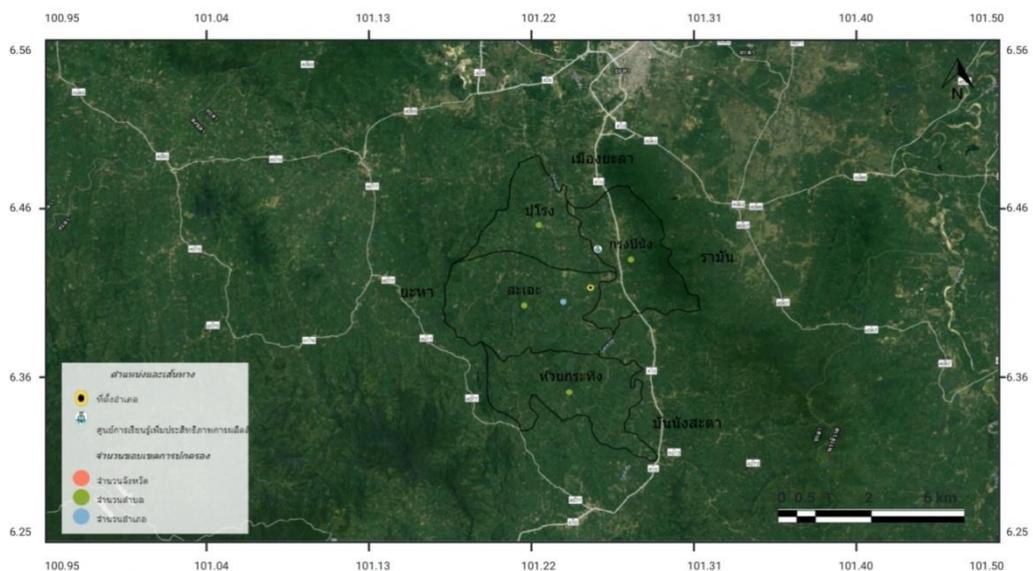
ทิศตะวันตก ติดต่อกับตำบลปะแต อำเภอยะหา จังหวัดยะลา

ทิศใต้ ติดต่อกับตำบลตาเนาะปูเต๊ะ ตำบลบันนังสตา อำเภอบันนังสตา จังหวัดยะลา

13/7/2564

Agri-Map - Print Map

แผนที่ขอบเขตการปกครองอำเภอกรงปินัง จังหวัดยะลา

agri-map-online.moac.go.th/print-map

แหล่งข้อมูล
กรมการปกครอง
กรมส่งเสริมการเกษตร

1/2

ภาพแสดงอาณาเขตติดต่ออำเภอกรงปินัง ๒๕๖๘

(ที่มา: <http://agri-map-online.moac.go.th/print-map>, พ.ศ.๒๕๖๘)

๑.๓ การแบ่งเขตการปกครอง

การบริหารราชการ แบ่งออกเป็น ๒ ส่วน ได้แก่

- การบริหารราชการส่วนภูมิภาค แบ่งเขตปกครองออกเป็น ๑ อำเภอ แบ่งเป็นจำนวน ๔ ตำบล

๒๓ หมู่บ้าน

- การบริหารราชการส่วนท้องถิ่น แบ่งเขตการปกครองออกเป็น องค์การบริหารส่วนตำบล จำนวน

๔ แห่ง

ตารางแสดงเขตการปกครอง อำเภอกรงปินัง จังหวัดยะลา

หมู่ที่ \ ตำบล	ตำบลกรงปินัง	ตำบลสะเอะ	ตำบลบุโอง	ตำบลห้วยกระทิง
๑	บ้านสาเก	บ้านบาโงยฮือรา	บ้านโหลง	บ้านกัว
๒	บ้านตะโละชูแม	บ้านบาตูปีละ	บ้านบุโอง	บ้านแบหอน
๓	บ้านบราแง	บ้านกะดูโต๊ะ	บ้านตะโล๊ะปานะ	บ้านสระราแต
๔	บ้านกีเยาะ	บ้านสะเอะใน	บ้านลูโป๊ะกาโล	บ้านควนนางา
๕	บ้านอุเะ	บ้านแปแจง		
๖	บ้านฮือริ	บ้านตะโละสโตร์		
๗	บ้านกรงปินัง			
๘	บ้านลือมุ			
๙	บ้านอุเป			

ที่มา : ที่ว่าการอำเภอกรงปินัง จังหวัดยะลา, พ.ศ. ๒๕๖๘

เขตการปกครอง อำเภอกรงปินัง จังหวัดยะลา

ตารางสรุปเขตการปกครอง อำเภอกรงปินัง จังหวัดยะลา

ตำบล	เนื้อที่ทั้งหมด(ไร่)	อบต.	เทศบาลตำบล	จำนวนหมู่บ้าน	จำนวนบ้าน (ครัวเรือน)
กรงปินัง	๓๔,๐๔๔	๑	-	๙	๑,๖๖๕
สะเอะ	๓๗,๒๔๘	๑	-	๖	๑,๙๖๕
บุโอง	๑๐,๕๕๘	๑	-	๔	๑,๐๙๔
ห้วยกระทิง	๓๓,๗๗๕	๑	-	๔	๑,๑๓๒
รวม	๑๑๕,๖๒๕	๔		๒๓	๕๘๕๖

ที่มา : ที่ว่าการอำเภอกรงปินัง จังหวัดยะลา, พ.ศ. ๒๕๖๘

๒. ลักษณะภูมิประเทศ (Topographic)

๒.๑ สภาพพื้นที่ภูเขา ป่าไม้ ที่ราบสูง ที่ราบลุ่ม

มีสภาพพื้นที่เป็นป่าและภูเขาโดยมีเทือกเขาที่สำคัญ คือ เทือกเขาสันกาลาคีรี ทางด้านทิศตะวันตก และเทือกเขาป้อยอ ทางด้านทิศตะวันออก นอกจากนี้เป็นเนินเขา และมีที่ราบเชิงเขา และที่ราบลุ่มเพียงเล็กน้อยระหว่างเทือกเขาทั้งสองด้าน ตามแนวแม่น้ำปัดตานีที่ไหลผ่าน

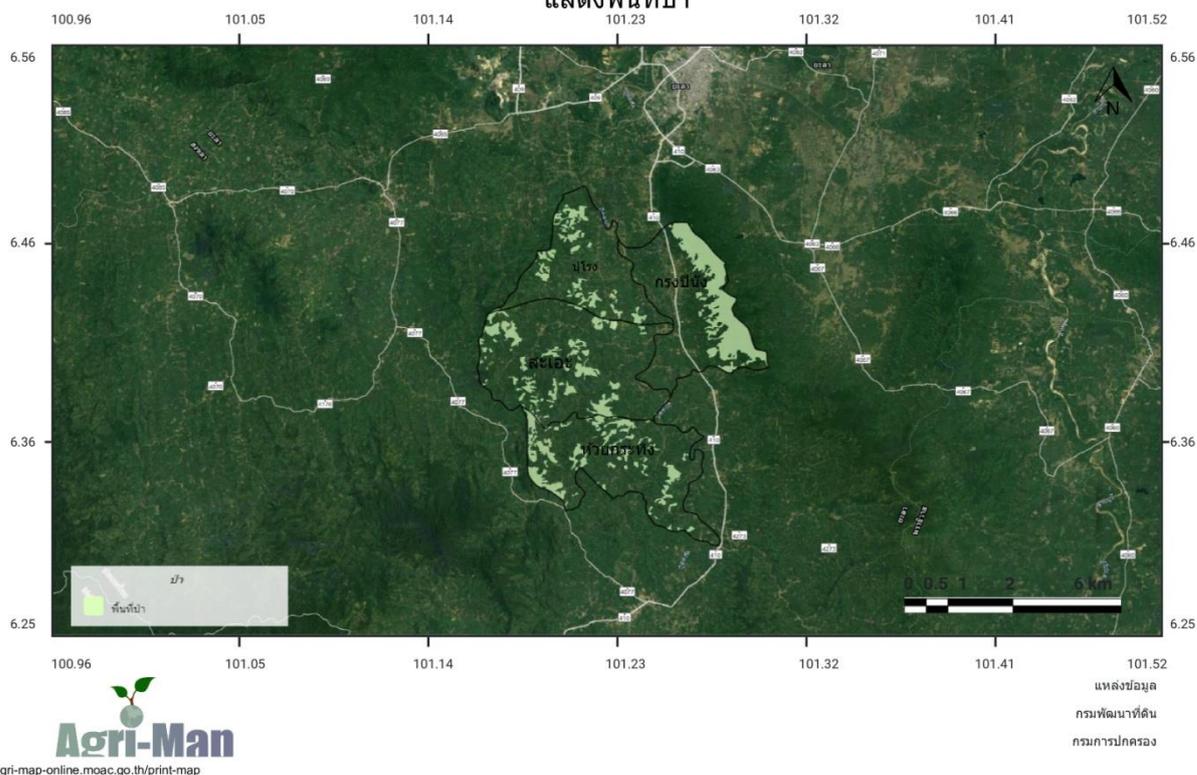
มีพื้นที่ป่าไม้ที่สำคัญ ได้แก่ ป่าสงวนแห่งชาติ ป่าเขาใหญ่ มีเนื้อที่ประมาณ ๑๓ ตารางกิโลเมตร หรือ ประมาณ ๘,๑๒๕ ไร่

พื้นที่ป่าไม้อำเภอกรงปินัง

13/7/2564

Agri-Map - Print Map

แผนที่เกษตรเพื่อการบริหารจัดการเชิงรุกออนไลน์อำเภอกรงปินัง จังหวัดยะลา แสดงพื้นที่ป่า

ภาพแสดงพื้นที่ป่าไม้อำเภอกรงปินัง

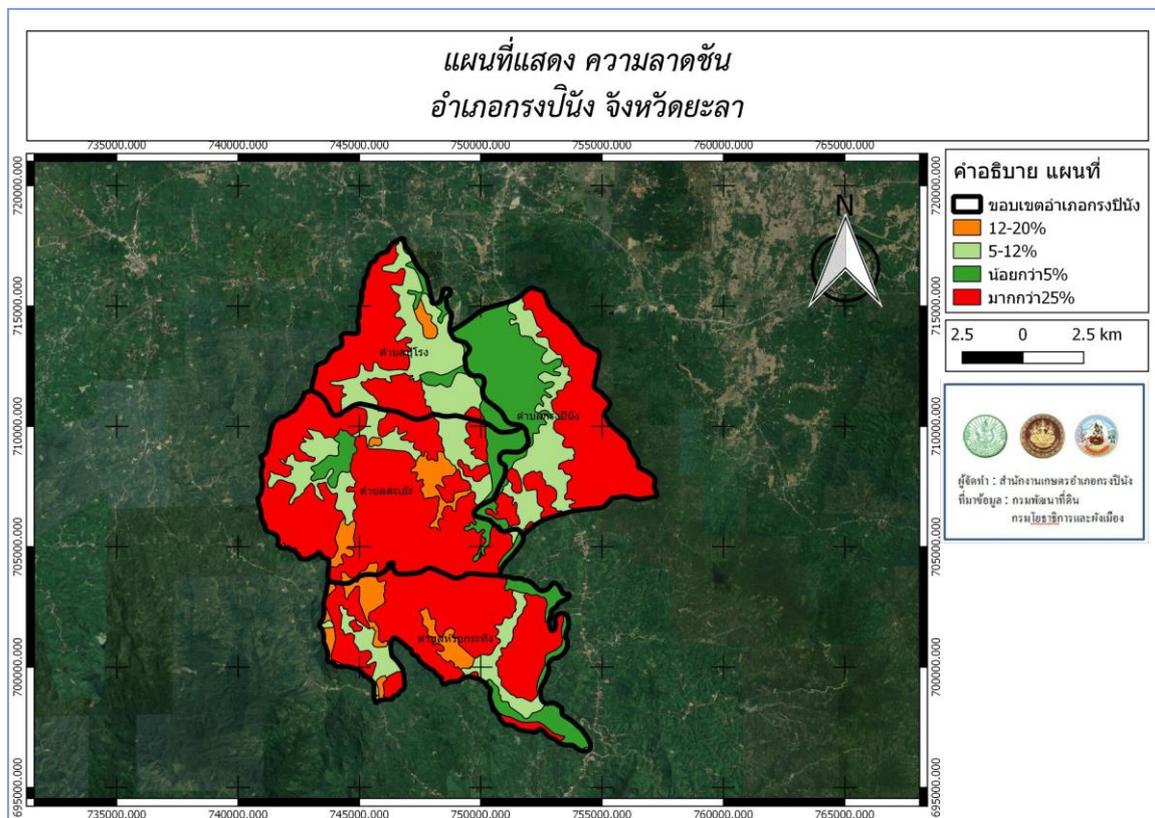
(ที่มา: <http://agri-map-online.moac.go.th/print-map>, พ.ศ.๒๕๖๘)

ตาราง แสดงพื้นที่ป่าไม้อำเภอกรงปินัง

ตำบล	พื้นที่ทั้งหมด	พื้นที่ป่าไม้ (ไร่)	คิดเป็นร้อยละ
กรงปินัง	๒๔๖๓๘	๗,๘๐๓	๓๒
สะเอะ	๒๘๓๕๔	๔,๖๘๔	๑๗
ป้อม	๑๐๕๒๖	๒,๖๔๘	๒๕
ห้วยกระทิง	๒๕๐๖๔	๕,๐๐๔	๒๐
รวม	๘๘๕๗๕	๒๐,๑๓๙	๙๓

ที่มา : <http://agri-map-online.moac.go.th/print-map>, พ.ศ.๒๕๖๕, พ.ศ.๒๕๖๘

๒.๒ สภาพพื้นที่ ความลาดชัน

ภาพแสดงความลาดชันอำเภอกองบินง
(ที่มาสนง.เกษตรอำเภอกองบินง, พ.ศ.๒๕๖๘)

ความลาดชันของที่ดินอำเภอกองบินง

ตารางแสดงความลาดชันของที่ดินอำเภอกองบินง

ประเภท	เนื้อที่ (ไร่)	ร้อยละ
ดินในพื้นที่ลาดชันสูง	๔๗,๗๓๑	๔๘.๘๕
ดินในพื้นที่ตอนในเขตดินแห้ง	๒,๘๒๔	๒.๘๙
พื้นที่เบ็ดเตล็ด	๒๒๙	๐.๒๓
กลุ่มชุดดินผสม	๓,๖๘๙	๓.๗๘
ดินในพื้นที่ราบลุ่ม	๔๓,๒๒๖	๔๔.๒๕

ที่มา : สำนักงานเกษตรอำเภอกองบินง พ.ศ. ๒๕๖๘

๒.๓ ลักษณะดิน และกลุ่มชุดดิน

อำเภอกองบินงมีดินหลายประเภท สามารถแบ่งได้เป็น ๖ กลุ่ม

กลุ่มดินนา ครอบคลุมพื้นที่ประมาณร้อยละ ๑๕ ของพื้นที่อำเภอฯ เป็นดินนาทั่วไป (นท) ซึ่งอยู่บริเวณตอนบน และตอนกลางของอำเภอ

กลุ่มดินไร่ ครอบคลุมพื้นที่ประมาณร้อยละ ๑๐ ของพื้นที่อำเภอฯ เป็นดินไร่ดี (รด) และดินไร่ทั่วไป (รท) ซึ่งอยู่บนด้านทิศตะวันตกของอำเภอ

กลุ่มดินเหมาะสมปลูกยางพารา ครอบคลุมพื้นที่ประมาณร้อยละ ๓๕ ของพื้นที่อำเภอ เป็นดินเหมาะสมปลูกยางดี และปลูกยางทั่วไป ซึ่งกระจายอยู่ทั่วไปตามแนวตอนกลาง และตอนล่างของอำเภอ

พื้นที่ภูเขา ครอบคลุมพื้นที่ประมาณร้อยละ ๒๕ ของพื้นที่อำเภอ ซึ่งอยู่บริเวณตอนบน และตอนล่างของอำเภอ

กลุ่มดินโคละ ครอบคลุมพื้นที่ประมาณร้อยละ ๑๐ ของพื้นที่อำเภอเป็นดินไร้ดี คละกับดินเหมาะสมปลูกยางดี (รด/ยด) และดินไร้ทั่วไปคละกับดินเหมาะสมปลูกยางทั่วไป (รท/ยท) ซึ่งอยู่บริเวณตอนกลางด้านทิศตะวันออกของอำเภอ

กลุ่มดินทราย ครอบคลุมพื้นที่ประมาณร้อยละ ๕ ของพื้นที่อำเภอ ซึ่งอยู่บริเวณตอนบนสุดของอำเภอ พื้นที่ดินของอำเภอกรงปินัง สามารถแจกแจงข้อมูลออกเป็นกลุ่มชุดดินต่างๆ เช่น กลุ่มชุดดินที่ ๕, ๖, ๑๗, ๒๖, ๓๒, ๓๔, ๓๙, ๔๕, ๕๐ และ ๕๑ ซึ่งมีรายละเอียดคำอธิบาย ดังต่อไปนี้

กลุ่มชุดดินที่ ๕

ลักษณะโดยทั่วไป : เนื้อดินเป็นพวกดินเหนียว ดินบนมีสีเทาแก่ น้ำตาล ปนเทา ดินล่างมีสีเทาอ่อนหรือสีเทา มีจุดประสีน้ำตาลแก่และน้ำตาลปนเหลือง ตลอดชั้นดินมักพบก้อนสารเคมี เหล็กและแมงกานีสปะปนอยู่ในพื้นที่ปลูกของไม้ผลแต่ละชนิด ชั้นดินลึกดินกลุ่มดินนี้ เกิดจากพวกตะกอนลำน้ำ และเป็นดินลึก มีการระบายน้ำเร็ว พบในพื้นที่ ราบเรียบตามลานตะพักลำน้ำ ค่อนข้างใหม่ และลานตะพักลำน้ำระดับต่ำ น้ำแช่ขังลึกน้อยกว่า ๓๐ ซม. นาน ๔-๕ เดือน ดินมีความอุดมสมบูรณ์ตามธรรมชาติค่อนข้างต่ำถึงปานกลาง pH ๕.๕-๖.๕ แต่ถ้าดินมีก้อนปูนปะปนในดินชั้นล่าง ดินชั้นนี้จะมีปฏิกิริยาเป็นด่างอ่อน pH ๗.๕-๘.๐ ได้แก่ ชุดดินทางดง และ พาน ปัจจุบันบริเวณดังกล่าวส่วนใหญ่ใช้ทำนา ในบริเวณที่มีแหล่งน้ำใช้ปลูกพืชไร่ พืชผัก และยาสูบในช่วงฤดูแล้ง ข้าวที่ปลูกโดยมากให้ผลผลิตค่อนข้างสูง

ปัญหาในการใช้ประโยชน์ที่ดิน : ในฤดูฝนน้ำแช่ขังนาน ๔ - ๕ เดือน ดินมีการระบายน้ำไม่ดี

ความเหมาะสมสำหรับการปลูกพืช : เมื่อพิจารณาถึงสภาพพื้นที่ ลักษณะเนื้อดินและการระบายน้ำของดิน กลุ่มชุดดินที่ ๕ มีความเหมาะสมที่จะใช้ทำนามากกว่าปลูกพืชไร่ ไม้ผล และพืชผัก ซึ่งเกษตรกรก็ได้ใช้ประโยชน์ในการทำนาอยู่แล้วในช่วงฤดูฝน อย่างไรก็ตามกลุ่มชุดดินที่ ๕ ยังสามารถปลูกพืชไร่และพืชผักต่าง ๆ ได้เป็นอย่างดีในช่วงฤดูแล้งหรือหลังการเก็บเกี่ยวข้าวแล้ว และปฏิบัติกันมากในภาคเหนือของประเทศไทย

กลุ่มชุดดินที่ ๖

ลักษณะโดยทั่วไป : เนื้อดินเป็นดินเหนียว ดินบนมีสีเทาแก่ ดินล่างมีสีน้ำตาลปนเทาหรือสีเทา มีจุดประสีน้ำตาลหรือสีแดงตลอดชั้นดินบางแห่งมีสีคลาแลงอ่อน หรือก้อนสารเคมีพวกเหล็กและแมงกานีสปะปนอยู่ด้วย กลุ่มดินนี้เกิดจาก พวกตะกอนลำน้ำเป็นดินลึกมาก มีการระบายน้ำเร็วพบตามที่ราบ ตั้งแต่ที่ราบน้ำท่วมถึงลานตะพักลำน้ำระดับต่ำ น้ำแช่ขัง ๓๐-๕๐ ซม. นาน ๓ -๕ เดือน ดินมีความอุดมสมบูรณ์ตามธรรมชาติต่ำหรือค่อนข้างต่ำ pH ๔.๕-๕.๕ ได้แก่ชุดดิน บางนรา มโนรมย์ เชียงราย นครพนม ปากท่อและแก่ง สู่โขงโกลก ท่าศาลา คลองขุด สตุล วังตง ปัจจุบันบริเวณดังกล่าวส่วนใหญ่ใช้ทำนา หรือปลูกพืชล้มลุกในช่วงฤดูแล้ง

ปัญหาในการใช้ประโยชน์ที่ดิน : ดินมีความอุดมสมบูรณ์ต่ำ ปฏิกิริยาของดินเป็นกรดแก่ฤดูฝนน้ำแช่ขังนาน ๓ - ๕ เดือน

ความเหมาะสมสำหรับการปลูกพืช : เนื่องจากสภาพพื้นที่พบบริเวณพื้นที่ราบเรียบถึงราบลุ่ม เนื้อดินเป็นดินเหนียวการระบายน้ำเร็ว ในช่วงฤดูฝนจะมีน้ำขังอยู่ที่ผิวดิน ระหว่าง ๓-๕ เดือน จึงมีศักยภาพเหมาะสมที่จะใช้ทำนาในช่วงฤดูฝน และในช่วงฤดูแล้งสามารถปลูกพืชไร่ พืชผัก หรือพืชอื่นที่มีอายุสั้นได้ สำหรับในบริเวณพื้นที่ที่มีน้ำชลประทานเข้าถึงหรือมีแหล่งน้ำธรรมชาติสามารถใช้ปลูกไม้ยืนต้น ไม้ผล หรือปลูกพืชไร่ และพืชผัก ตลอดทั้งปีจะต้องทำคันดินล้อมรอบพื้นที่เพาะปลูกและยกร่องปลูกเพื่อช่วยการระบายน้ำของดิน

กลุ่มชุดดินที่ ๑๗

ลักษณะโดยทั่วไป : เนื้อดินบนเป็นพวกดินร่วนปนทราย หรือดินร่วนสีน้ำตาล, น้ำตาลปนเทา ดินล่างเป็นดินร่วนเหนียวปนทราย หรือดินร่วนเหนียว มีสีน้ำตาลอ่อน , สีเทาอ่อน, สีเทาปนชมพูพบจุดประพวกสีน้ำตาลปนเหลือง สีแดงปนเหลืองหรือ

สีแดงปะปน บางแห่งอาจพบศิลาแลงอ่อนหรือก้อนสารเคมีพวกเหล็กและแมงกานีสในดินชั้นล่าง เกิดจากพวกตะกอนลำน้ำ พบตามพื้นที่ราบเรียบหรือค่อนข้างราบเรียบ บริเวณลานตะพักลำน้ำระดับต่ำ น้ำแข็งขังลึก ๓๐-๕๐ ซม. นาน ๓-๔ เดือน เป็นดินลึกมาก ดินมีการระบายน้ำค่อนข้างเร็ว มีความอุดมสมบูรณ์ตามธรรมชาติต่ำ pH ๔.๕-๕.๕ ได้แก่ชุดดินหล่มเก่า ร้อยเอ็ด เรณู และสายบุรี สุโหรพาตี โคกเคียน วิสัย สงขลา บუნทริก ปัจจุบันบริเวณดังกล่าวส่วนใหญ่ใช้ทำนา บางแห่งใช้ปลูกพืชไร่หรือไม้ยืนต้น แต่มีปัญหาเรื่องการแช่ขังของน้ำในฤดูฝน

ปัญหาในการใช้ประโยชน์ที่ดิน : เนื้อดินค่อนข้างเป็นทราย ฤดูฝนขังน้ำนาน ๓ - ๔ เดือน ความอุดมสมบูรณ์ของดินต่ำ

ความเหมาะสมของกลุ่มชุดดินสำหรับการปลูกพืช : โดยทั่วไปแล้วกลุ่มชุดดินที่ ๑๗ มีศักยภาพเหมาะสมที่จะใช้ในการทำนามากกว่าการปลูกพืชไร่ ไม้ผล และพืชผักในช่วงฤดูฝน แต่สามารถปลูกพืชไร่หรือพืชผักที่มีอายุสั้นได้ในช่วงฤดูแล้ง ถ้ามีแหล่งน้ำธรรมชาติหรือน้ำชลประทานเข้าถึง

กลุ่มชุดดินที่ ๒๖

ลักษณะโดยทั่วไป : หน่วยที่ดินเป็นกลุ่มชุดดินที่มีเนื้อดินบนเป็นดินร่วน ดินร่วนปนดินเหนียว หรือเป็นดินร่วนปนทราย ส่วนดินล่างเป็นพวกดินเหนียว พบในเขตที่มีฝนตกชุก เช่น ภาคใต้ สีดินเป็นสีน้ำตาล สีเหลือง หรือสีแดง ส่วนใหญ่เกิดจากการสลายตัวของหินต้นกำเนิดชนิดต่าง ๆ ซึ่งมีทั้งหินอัคนี หินตะกอนและหินแปร พบบริเวณพื้นที่ตอน ซึ่งมีลักษณะเป็นลูกคลื่นจนถึงพื้นที่เนินเขาเป็นดินลึก มีการระบายน้ำดี มีความอุดมสมบูรณ์ตามธรรมชาติปานกลางถึงค่อนข้างต่ำ ปฏิกริยาดินเป็นกรดจัดถึงเป็นกรดแก่ มีค่าความเป็นกรดเป็นต่างประมาณ ๔.๕-๕.๕ ปัจจุบันบริเวณดังกล่าวใช้ปลูกยางพารา ไม้ผลต่าง ๆ และพืชไร่บางชนิด บางแห่งยังคงสภาพป่าธรรมชาติ ตัวอย่างชุดดินที่อยู่ในกลุ่มนี้ได้แก่ ชุดดินพังงา ชุดดินภูเก็ต ชุดดินโคกลอย ชุดดินท้ายเหมือง ชุดดินห้วยโป่ง ชุดดินอ่าวลึก ชุดดินกระบี่ ชุดดินลำภูรา ชุดดินปากจั่น

ปัญหาสำคัญในการใช้ประโยชน์ที่ดิน ได้แก่ ดินมีความอุดมสมบูรณ์ค่อนข้างต่ำ ส่วนบริเวณที่หน้าดินค่อนข้างเป็นทราย และมีความลาดชันสูงมีอัตราเสี่ยงต่อการชะล้างพังทลายของดินมาก หากมีการจัดการดินที่ไม่เหมาะสม

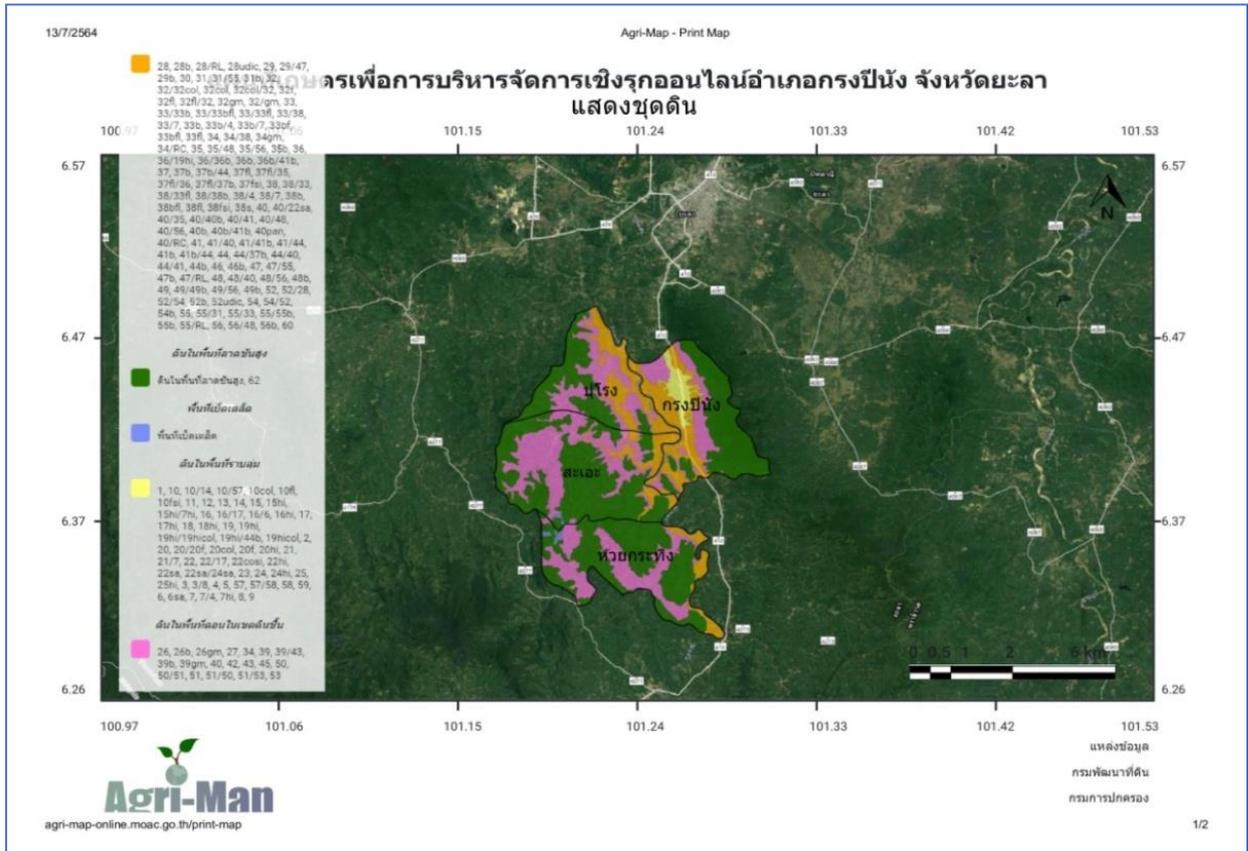
ความเหมาะสมสำหรับการปลูกพืช : เมื่อพิจารณาถึงสภาพพื้นที่ ลักษณะเนื้อดินและการระบายน้ำของดิน กลุ่มชุดดินที่ ๒๖ มีความเหมาะสมในการปลูกพืชไร่ ไม้ผล ไม้ยืนต้น และพืชผัก ซึ่งเกษตรกรได้ใช้ประโยชน์ในการปลูกพืชไร่ ไม้ผล และพืชผักอยู่แล้ว

กลุ่มชุดดินที่ ๓๒

ลักษณะโดยทั่วไป : หน่วยที่ดินเป็นกลุ่มชุดดินที่มีเนื้อดินเป็นพวกดินร่วน ดินร่วนเหนียวปนทรายแป้ง บางแห่งอาจมีชั้นดินทรายละเอียดสลับชั้นอยู่ พบในเขตฝนตกชุก เช่น ภาคใต้ สีดินเป็นสีน้ำตาลหรือสีเหลืองปนน้ำตาลและมักมีแร่ปะปนกับเนื้อดิน เกิดจากตะกอนดินที่น้ำพัดมาทับถมบริเวณสันดินริมน้ำ ซึ่งมีสภาพพื้นที่ค่อนข้างราบเรียบถึงเป็นลูกคลื่นลอนลาดเป็นดินลึกมากมีการระบายน้ำดี มีความอุดมสมบูรณ์ตามธรรมชาติค่อนข้างต่ำ ปฏิกริยาดินเป็นกรดจัดถึงเป็นกรดแก่ มีค่าความเป็นกรดเป็นต่าง ประมาณ ๔.๕-๕.๕ ปัจจุบันบริเวณดังกล่าวใช้ปลูกยางพารา กาแฟ และไม้ผลชนิดต่าง ๆ ไม่ค่อยมีปัญหาในเรื่องคุณสมบัติของดิน แต่อาจมีปัญหาเรื่องน้ำท่วม สร้างความเสียหายให้แก่พืชผลที่ปลูก หากน้ำในลำน้ำมีปริมาณมากจนไหลเอ่อท่วมตลิ่ง และแช่ขังอยู่เป็นเวลานาน ตัวอย่างชุดดินที่อยู่ในกลุ่มนี้ได้แก่ ชุดดินรือเสาะ ชุดดินลำแก่น ชุดดินตาขุน

ความเหมาะสมสำหรับการปลูกพืช : กลุ่มชุดดินที่ ๓๒ มีศักยภาพเหมาะสมที่จะใช้ทำสวนไม้ผล กาแฟ พืชผักและยางพารา เนื่องจากพบในสภาพพื้นที่ราบเรียบถึงเป็นลูกคลื่นลอนลาด ลักษณะเนื้อดินละเอียดปานกลาง มีสภาพการระบายน้ำดี อย่างไรก็ตามในฤดูแล้งสามารถปลูกพืชไร่และพืชผักได้ถ้ามีน้ำชลประทานหรือแหล่งน้ำธรรมชาติช่วยเสริม ในบางพื้นที่เกษตรกรได้ปฏิบัติอยู่แล้ว เพื่อให้เกษตรกรมีทางเลือกในการใช้ที่ดิน

ภาพข้อมูลกลุ่มชุดดินอำเภอกรงปินัง

(ที่มา: <http://agri-map-online.moac.go.th/print-map>, พ.ศ.๒๕๖๘)

ตารางแสดงพื้นที่กลุ่มชุดดินอำเภอกรงปินัง, จังหวัดยะลา

กลุ่มชุดดิน	พื้นที่ที่ตำบล (ไร่)				ผลรวมทั้งหมด อำเภอกรงปินัง
	กรงปินัง	สะเอะ	บุโรง	ห้วยกระทิง	
ดินในพื้นที่ลาดชันสูง (๖๒)	๗๑๖๘.๓๘	๓๒๐๘.๕๒	๘๕๕๑.๒๕	๙๔๖๐.๑๕	๕๙๐๐๙.๐๕
ดินในพื้นที่ตอนในเขตดิน ชั้น (๒๖ ๒๗ ๓๔ ๓๕...)	๕๐๖๙.๘๘	๒๑๗๙๐.๒	๖๖๘๕.๐๒	๔๖๗.๐๔	๓๓๕๒๕.๐๕
ดินในพื้นที่ราบลุ่ม (๑๗ ๖ ๕...)	๓๔๕๕.๐๓	๒๑๖.๗๓	๕๘๖๐.๕๖	๒๒๒๕.๑๔	๒๔๙๗.๙๓
ดินในพื้นที่ตอนในเขตดิน แห้ง(๒๖ ๒๙ ๓๒ ...)	๒๔๙๗.๙๓	๑๒๓๑๐	๒๕๖.๓๔	๑๖๙๓๔.๙	๑๘๔๖๒.๖
พื้นที่เปิดเตล็ด	๑๑๗๓๒.๗	๓๒๐๘.๕๒	๘๕๕๑.๒๕	๙๔๖๐.๑๕	๑๒๘๕๕.๑๓

(ที่มา: <http://agri-map-online.moac.go.th/print-map>, พ.ศ.๒๕๖๔, พ.ศ.๒๕๖๖)

๓ สภาพภูมิอากาศ

๓.๑ สภาพภูมิอากาศ

อำเภอกรงปินัง มีอากาศแบบร้อนชื้น

ลักษณะอากาศลักษณะอากาศ

- ปี พ.ศ. ๒๕๖๑ อุณหภูมิสูงสุด ๓๖ องศาเซลเซียส ในเดือนมีนาคม อุณหภูมิต่ำสุด ๒๒ องศาเซลเซียส ในเดือนกุมภาพันธ์เฉลี่ยทั้งปี ประมาณ ๒๗.๕ องศาเซลเซียส
- ปี พ.ศ. ๒๕๖๒ อุณหภูมิสูงสุด ๓๕ องศาเซลเซียส ในเดือนมีนาคม อุณหภูมิต่ำสุด ๒๒ องศาเซลเซียส ในเดือนมกราคม เฉลี่ยทั้งปี ประมาณ ๒๗ องศาเซลเซียส
- ปี พ.ศ. ๒๕๖๓ อุณหภูมิสูงสุด ตั้งแต่เดือนมกราคม – เดือนพฤษภาคม ๒๕๕๒ ประมาณ ๓๔ องศาเซลเซียส ในเดือนมีนาคม อุณหภูมิต่ำสุด ๒๒ องศาเซลเซียส ในเดือนกุมภาพันธ์

๓.๒ ฤดูกาล

อำเภอกรงปินัง มีอากาศแบบร้อนชื้น ประกอบไปด้วยฤดูกาล ๒ ฤดู คือ ฤดูฝน และฤดูร้อน

๓.๓ ปริมาณน้ำฝน

อำเภอกรงปินัง มีปริมาณน้ำฝนเฉลี่ยปี ๒๕๖๓ โดยมีปริมาณฝนเฉลี่ยต่อปีที่ ๔๑๔.๖ มิลลิเมตร ตกชุกในช่วงเดือนธันวาคมของทุกปี มีปริมาณน้ำฝนที่ต่ำสุดในช่วงเดือน เมษายน โดยมีปริมาณ ๖๔ มิลลิเมตร และมีปริมาณน้ำฝนที่สูงสุดในเดือน ธันวาคม โดยมีปริมาณ ๑๔๑ มิลลิเมตร

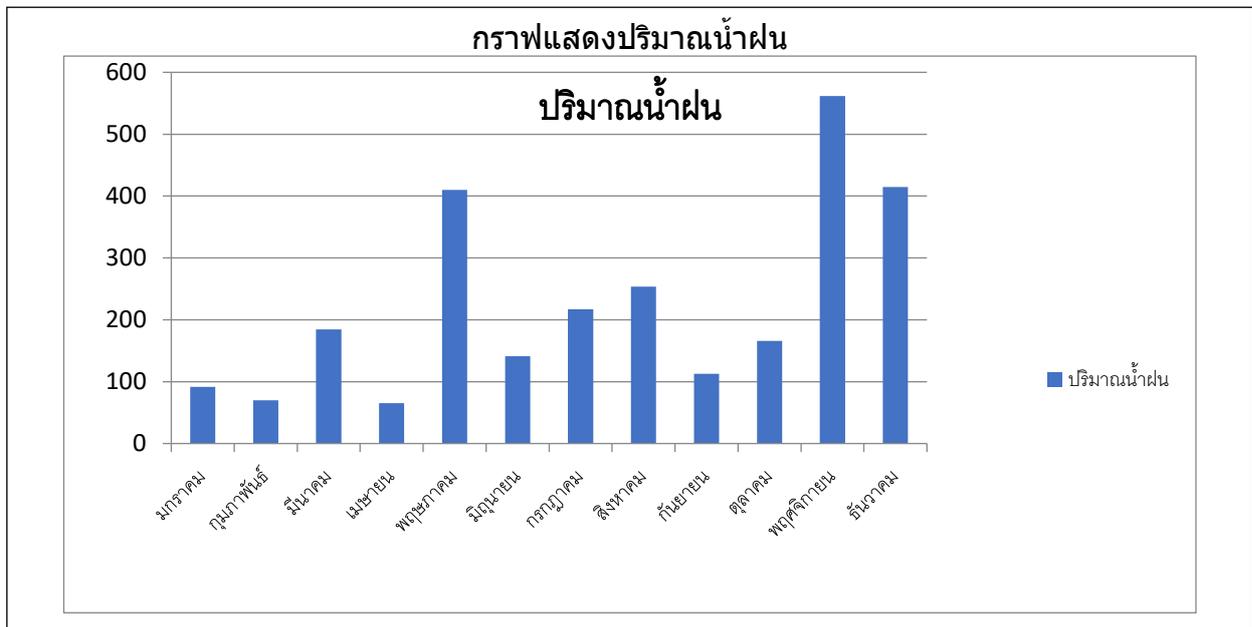
แสดงปริมาณน้ำฝนเฉลี่ย อำเภอกรงปินัง จังหวัดยะลา

ตาราง แสดงปริมาณน้ำฝนเฉลี่ย อำเภอกรงปินัง จังหวัดยะลา

ที่	เดือน	ปริมาณน้ำฝนเฉลี่ย(มม.)
๑	มกราคม	๙๑.๖
๒	กุมภาพันธ์	๗๐.๐
๓	มีนาคม	๑๘๔.๗
๔	เมษายน	๖๕.๓
๕	พฤษภาคม	๔๑๐.๑
๖	มิถุนายน	๑๔๐.๙
๗	กรกฎาคม	๒๑๗.๐
๘	สิงหาคม	๒๕๓.๖
๙	กันยายน	๑๑๒.๘
๑๐	ตุลาคม	๑๖๖.๑
๑๑	พฤศจิกายน	๕๖๑.๗
๑๒	ธันวาคม	๔๑๔.๗
	รวม	-
	เฉลี่ย/ปี	-

(ที่มา : กรมอุตุนิยมวิทยา,พ.ศ.๒๕๖๓)

กราฟแสดงปริมาณน้ำฝนเฉลี่ย ปี ๒๕๖๗

(ที่มา : กรมอุตุนิยมวิทยา,พ.ศ.๒๕๖๗)

๓.๔ อุณหภูมิและความชื้นสัมพัทธ์

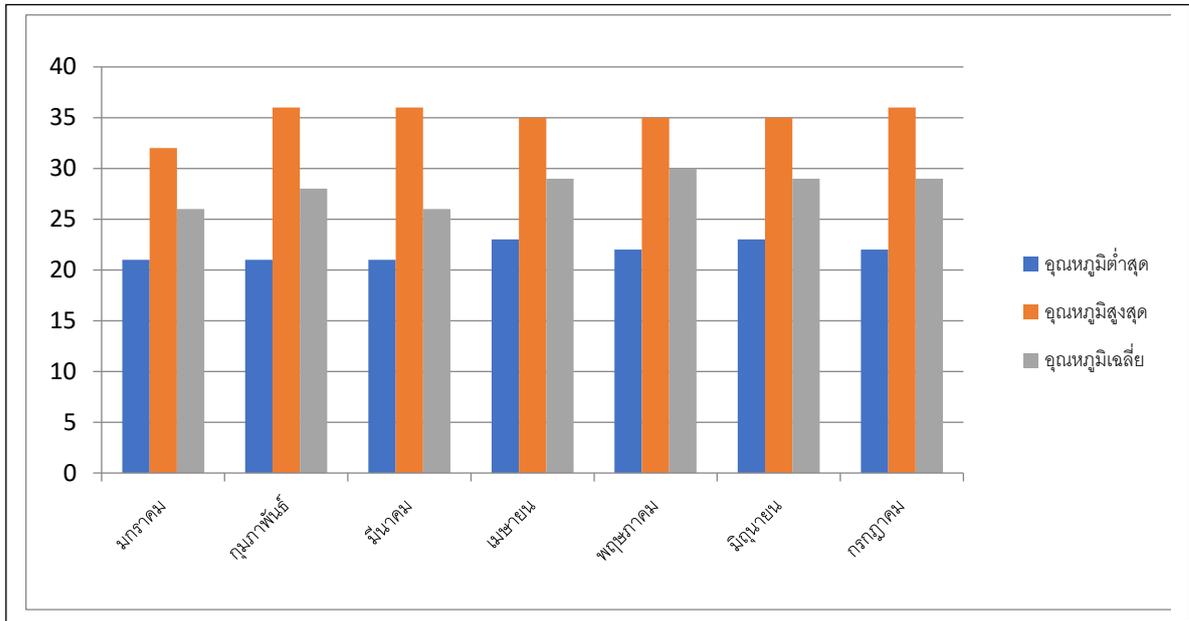
อำเภอกรงปินัง มีปริมาณอุณหภูมิเฉลี่ย ๒๘ โดยมีอุณหภูมิเฉลี่ยต่ำสุด ๒๖ องศาเซลเซียส อุณหภูมิสูงสุดเฉลี่ย ๓๐ องศาเซลเซียส

ตารางที่ ๗ แสดงข้อมูลอุณหภูมิเฉลี่ยอำเภอกรงปินัง ปี พ.ศ.๒๕๖๘

เดือน	อุณหภูมิต่ำสุด	อุณหภูมิสูงสุด	อุณหภูมิเฉลี่ย
มกราคม	๒๑	๓๒	๒๖
กุมภาพันธ์	๒๑	๓๖	๒๘
มีนาคม	๒๑	๓๖	๒๖
เมษายน	๒๓	๓๕	๒๙
พฤษภาคม	๒๒	๓๕	๓๐
มิถุนายน	๒๓	๓๕	๒๙
กรกฎาคม	๒๒	๓๖	๒๙
สิงหาคม	-	-	-
กันยายน	-	-	-
ตุลาคม	-	-	-
พฤศจิกายน	-	-	-
ธันวาคม	-	-	-

(ที่มา: กรมอุตุนิยมวิทยา, พ.ศ.๒๕๖๘)

กราฟแสดงข้อมูลอุณหภูมิเฉลี่ยอำเภอกรงปินัง ปี พ.ศ.๒๕๖๘

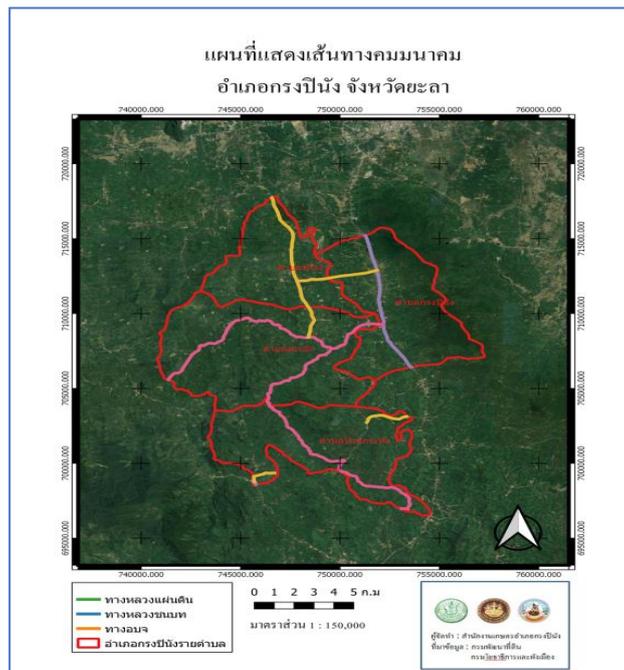

ภาพที่ ๗ กราฟแสดงข้อมูลอุณหภูมิเฉลี่ยอำเภอกรงปินัง ปี พ.ศ.๒๕๖๘
(ที่มา : สนง.เกษตรอำเภอกรงปินัง,พ.ศ.๒๕๖๘)

๔. เส้นทางคมนาคม

๔.๑ เส้นทางคมนาคมระหว่างตำบล

การคมนาคมระหว่างอำเภอกับจังหวัด ใช้ถนนทางหลวงแผ่นดินสาย ๔๑๐ (ยะลา - เบตง) มีระยะทางจากที่ว่าการอำเภอถึงจังหวัด ๑๙ กิโลเมตร และมีทางแยกถนนทางหลวงชนบทตัดผ่านหน้าอำเภออยู่ห่างจากถนนสาย ๔๑๐ เพียง ๓๐๐ เมตร

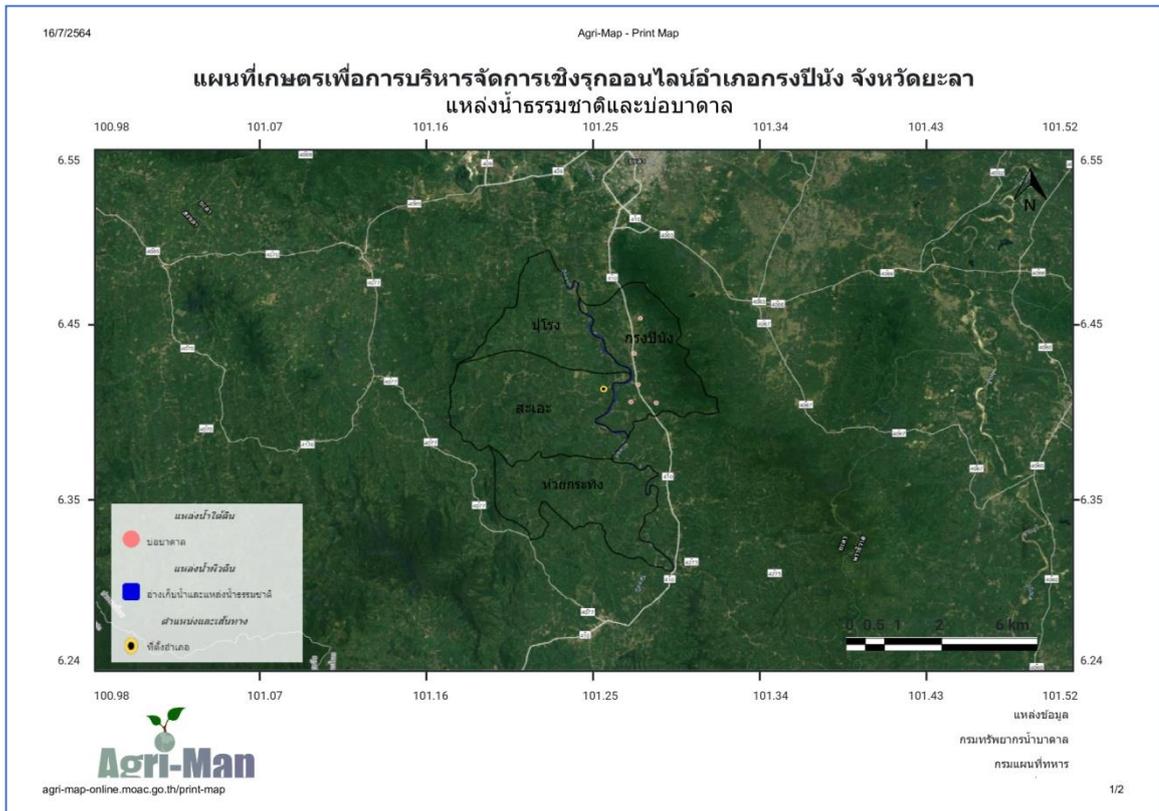

ภาพแสดง เส้นทางคมนาคมระหว่างตำบล อำเภอกรงปินัง
(ที่มา : สนง.เกษตรอำเภอกรงปินัง,พ.ศ.๒๕๖๘)

๕. แหล่งน้ำและระบบชลประทาน

๕.๑ มีแหล่งน้ำที่สำคัญ ได้แก่ แม่น้ำปตตานี ลำคลองที่สำคัญได้แก่ คลองบุโละปุมิ คลองกรงปินัง คลองตะโละปานะ และมีบึงที่สำคัญคือ บึงบูมา บึงรีโปะ บึงบือตง บึงตุงกูจิ บึงสะเอะไน บึงกูแด บึงเจาะกาแล บึงโปะบูมา

๕.๒ แหล่งน้ำที่สร้างขึ้นที่สำคัญ (โครงการชลประทาน) ได้แก่ บ่อบาดาล บ่อโยก บ่อน้ำตื้น

ภาพแสดง แหล่งน้ำธรรมชาติและบ่อบาดาล อำเภอกรงปินัง
(ที่มา: <http://agri-map-online.moac.go.th/print-map>, พ.ศ.๒๕๖๘)

๖. สภาพเศรษฐกิจและสังคม

๖.๑. โครงสร้างทางเศรษฐกิจที่สำคัญ อำเภอกรงปินังประชากรมีอาชีพหลักคือเกษตรกร อำเภอกรงปินังมีพื้นที่ทั้งหมด ๑๑๔,๕๘๔ ไร่ พื้นที่ถือครองทำการเกษตร ๑๐๑,๖๗๔ ไร่ มีครุว์เรือนทำการเกษตรทั้งหมด ๕,๘๕๖ ครุว์เรือนมีเอกสารสิทธิ์ของตนเองทั้งหมด คือ โฉนด , นส ๓ และ น.ส. ๓ ก. ทุกครุว์เรือน มีเพียงส่วนน้อยที่เช่าพื้นที่ทำการเกษตรบ้าง ขนาดพื้นที่ถือครองปลูกยางเฉลี่ย ๗ ไร่ ต่อครุว์เรือน ขนาดพื้นที่ ถือครองปลูกไม้ผล เฉลี่ย ๔.๕ ไร่ ต่อครุว์เรือน

๑) กลุ่มพัฒนาและส่งเสริมด้านเกษตร

กลุ่มเกษตรกร/สถาบัน

อำเภอกรงปินัง กลุ่มส่งเสริมอาชีพ ๘ กลุ่ม มีสมาชิก ๓๓๒ ราย กลุ่มแม่บ้านเกษตรกร ๕ กลุ่ม มีสมาชิก ๗๕ คน กลุ่มยุวเกษตรกร ๗ กลุ่ม มีสมาชิก ๑๒๕ ราย วิชาสหกิจชุมชน ๔๘ แห่ง มีสมาชิก ๔๖๗ ราย สหกรณ์ จำนวน ๒ แห่ง สมาชิก ๒๗๐ ราย และกลุ่มเกษตรกร ๔ กลุ่ม สมาชิก ๑๘๐ ราย

ตารางแสดงจำนวนและสมาชิกสถาบันเกษตรกรอำเภอกรงปินัง จังหวัดยะลา

ตำบล	กลุ่มส่งเสริมอาชีพ		กลุ่มแม่บ้าน		กลุ่มยุวเกษตรกร		วิสาหกิจชุมชน		สหกรณ์		กลุ่มเกษตรกร	
กรงปินัง	๓	๑๔๐	๑	๒๕	๑	๓๐	๒๑	๒๑๙	๑	๑๕๐	๒	๙๙
สะเอะ	๓	๑๕๒	๑	๑๐	๓	๔๕	๘	๖๘	-	-	๑	๔๒
บุโอง	๑	๑๕	๒	๒๕	๒	๔๐	๕	๑๑๐	-	-	๑	๔๕
ห้วยกระทิง	๑	๒๐	๑	๒๐	๑	๑๕	๖	๖๔	๑	๑๒๐	-	-
รวม	๘	๓๓๒	๕	๗๕	๗	๑๒๕	๔๘	๔๖๗	๒	๒๗๐	-	-

(ที่มา : สำนักงานเกษตรอำเภอกรงปินัง พ.ศ. ๒๕๖๘)

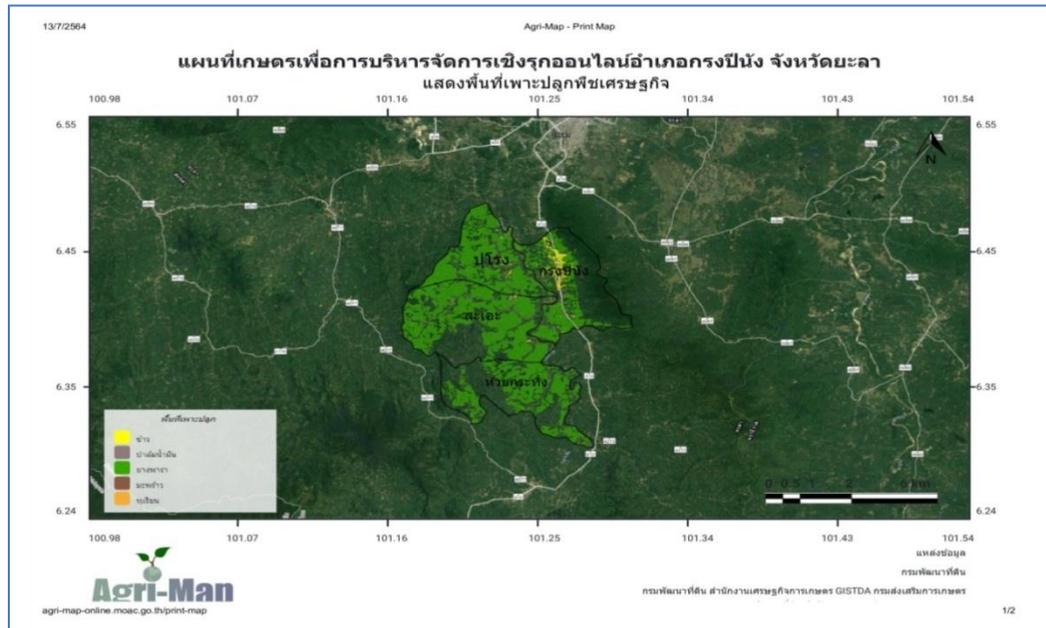
๒) พืชเศรษฐกิจที่สำคัญ ของอำเภอกรงปินัง ได้แก่ ยางพารา ทุเรียน มังคุด ลองกอง เงาะ ข้าว และปาล์มน้ำมัน แสดงข้อมูลดังตาราง ดังนี้

ตารางแสดง ข้อมูลพืชเศรษฐกิจอำเภอกรงปินัง ปี ๒๕๖๘

ตำบล	พื้นที่ทั้งหมด พื้นที่ทั้งหมด (ไร่)	พื้นที่ทางการเกษตร (ไร่)							
		ข้าวนาปี	อ้อยโรงงาน	ยางพารา	ไม้ยืนต้น	ไม้ผล	พืชผัก	พืชไร่	รวม
กรงปินัง	๒๖,๙๗๔.๐๐	๐	๐	๑๗,๘๕๓	๔๐๕	๓,๑๕๙	๑๑๒	๗	๒๑,๕๓๖
สะเอะ	๒๙,๕๔๒.๐๐	๐	๐	๒๕,๒๒๓	๕๒๗	๒,๓๙๙	๓๓๖	๑๓	๒๘,๔๙๘
บุโอง	๑๒,๕๖๑.๐๐	๓	๐	๙,๑๕๒	๒๐๕	๑,๐๐๘	๑๔๖	-	๑๐,๕๑๔
ห้วยกระทิง	๒๖,๒๐๔.๐๐	๐	๐	๒๓,๔๑๒	๑๗๐	๑,๔๖๖	๑๓๕	๒๐	๒๕,๒๐๓
พื้นที่รวม	๙๕,๒๘๑	๐	๐	๗๕,๖๔๐	๑,๓๐๗	๘,๐๓๒	๗๒๙	๔๐	๘๕,๗๕๑

(ที่มา : สำนักงานเกษตรอำเภอกรงปินัง พ.ศ. ๒๕๖๘)

แผนที่แสดงข้อมูลพืชเศรษฐกิจอำเภอกรงปินัง ปี ๒๕๖๘

(ที่มา: <http://agri-map-online.moac.go.th/print-map>, พ.ศ.๒๕๖๘)

๓) ด้านปศุสัตว์

ส่วนใหญ่เป็นการเลี้ยงปศุสัตว์ในครัวเรือน เช่น เป็ด ไก่ แพะ แกะ ปลา ส่วนโคเนื้อ เลี้ยงเพื่อจำหน่ายเป็นอาชีพ โดยเลี้ยงครัวเรือนละประมาณ ๒-๓ ตัว ส่วนเป็ด ไก่ ปลา แพะ แกะ ถ้ามีจำนวนมากเหลือจากบริโภค ก็มีการจำหน่ายภายในหมู่บ้านหรือตลาดในเมือง

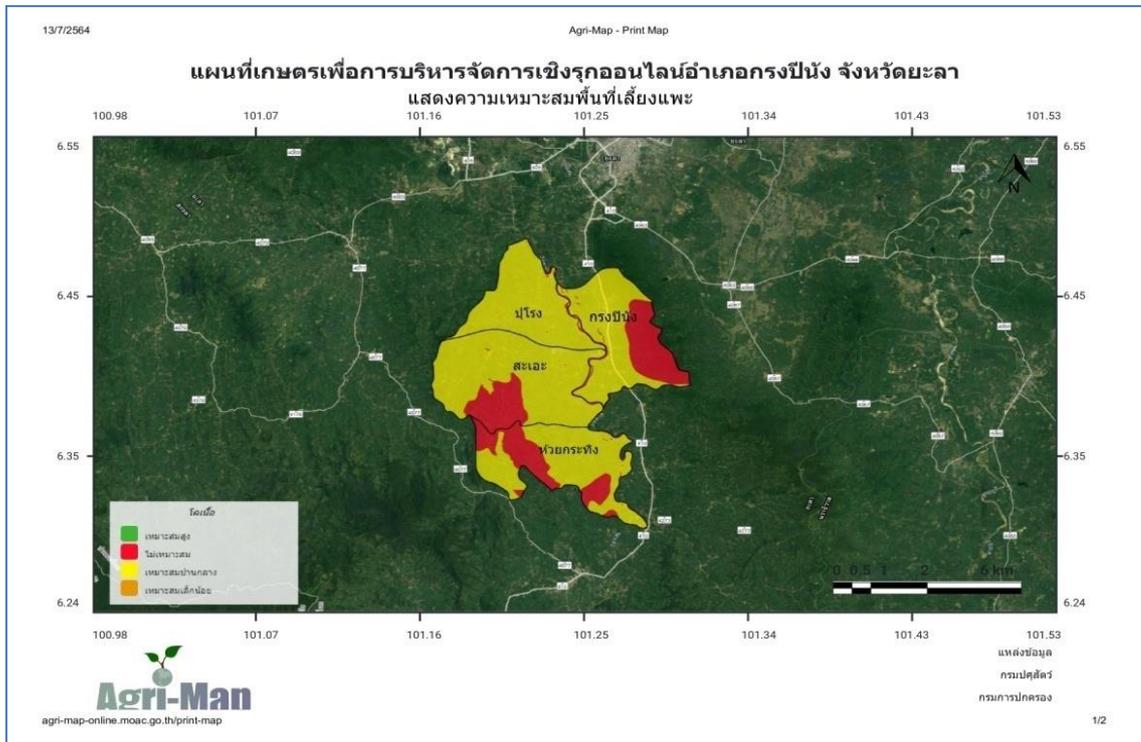
การเลี้ยงสัตว์ ในพื้นที่อำเภอกรงปินัง มีการเลี้ยงปศุสัตว์ในพื้นที่ไร่นา สวนผลไม้ ซึ่งทั้งระบบการเลี้ยงที่เป็นฟาร์มใหญ่ ฟาร์มขนาดเล็ก และเกษตรกรผู้เลี้ยงสัตว์รายย่อย ตามรายชนิดสัตว์ อีกทั้งมีการเลี้ยงสัตว์ในลักษณะหลังบ้านเพื่อใช้บริโภค และจำหน่าย ดังนี้

ตาราง ข้อมูลด้านปศุสัตว์ (ถ้ามี)

ลำดับที่	จำนวน (ตัว)	จำนวนกลุ่มเกษตรกร (กลุ่ม)	พื้นที่แปลงพืชอาหารสัตว์ (ไร่)	หมายเหตุ
โคเนื้อ	๓,๐๙๔	๑๐ กลุ่ม	๘๘๑	
กระบือ	๑๑			
ไก่	๒๘,๔๖๘			
เป็ด	๑๖,๑๑๕			
แพะ	๔,๐๑๔	๔๕ กลุ่ม		
แกะ	๑,๓๓๑	๔๒ กลุ่ม		
นกกระทา	-			
สัตว์อื่นๆ	๗,๗๗๙	๑๗ กลุ่ม		
รวม	๖๐,๘๑๒ ตัว	๑๑๔ กลุ่ม	๒๙๘ ไร่	

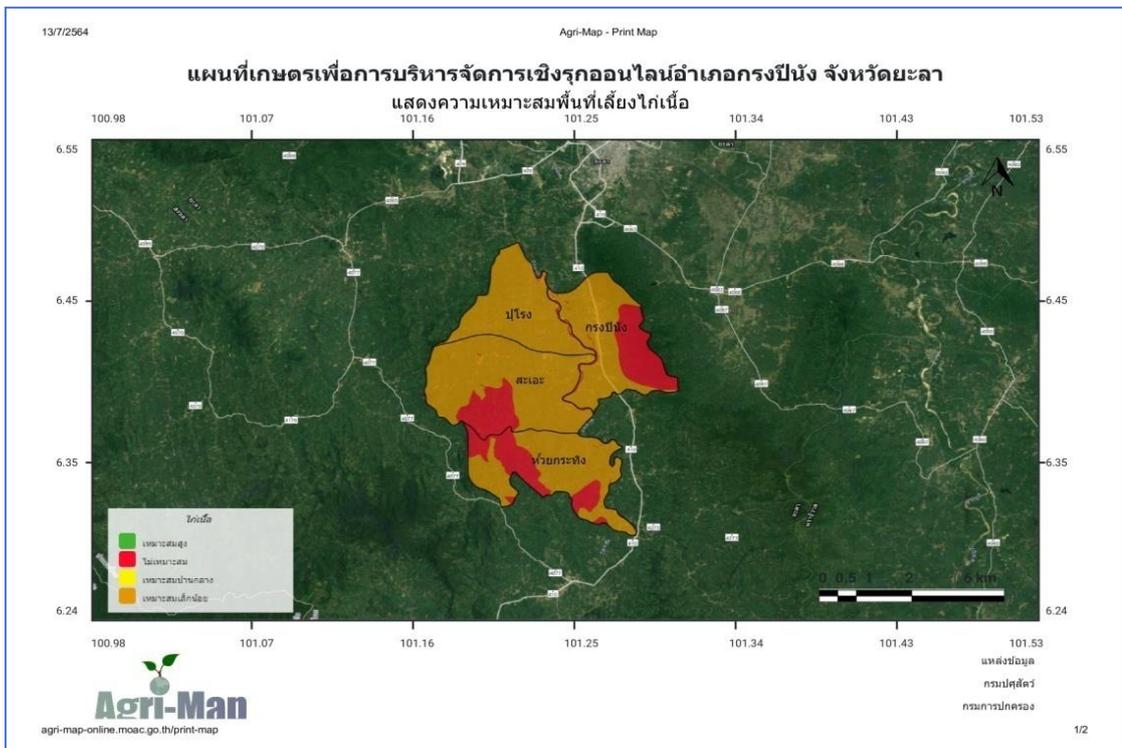
ที่มา : สำนักงานปศุสัตว์อำเภอกรงปินัง,พ.ศ.๒๕๖๘

แผนที่แสดงความเหมาะสมของการเลี้ยงแพะ อำเภอกองปี่นัง ๒๕๖๘

(ที่มา: <http://agri-map-online.moac.go.th/print-map>, พ.ศ.๒๕๖๘)

แผนที่แสดงความเหมาะสมของการเลี้ยงไก่เนื้อ อำเภอกองปี่นัง ๒๕๖๘

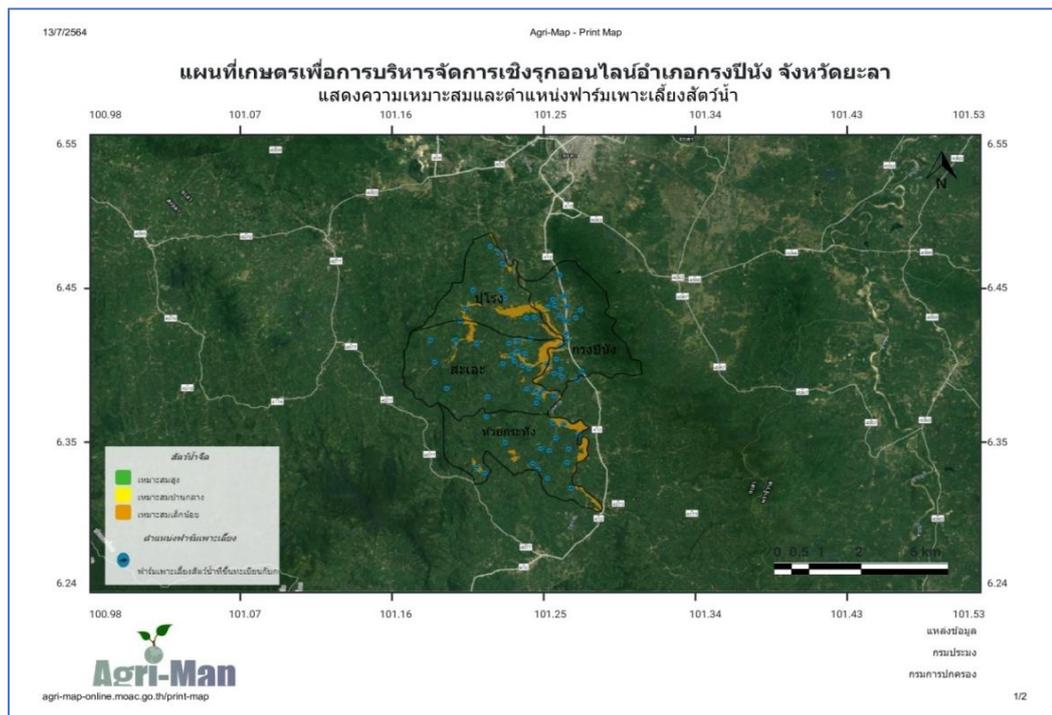

(ที่มา: <http://agri-map-online.moac.go.th/print-map>, พ.ศ.๒๕๖๘)

๔) ด้านประมงเศรษฐกิจ

เกษตรกรไม่มีการเลี้ยงปลาในเชิงพาณิชย์ เพราะศักยภาพของพื้นที่ไม่เอื้ออำนวยและยังขาดความรู้ในเรื่องการเลี้ยงปลาในเชิงพาณิชย์ แต่ก็มีมีการเลี้ยงปลาไว้บริโภคเอง โดยเลี้ยงในบ่อขนาดเล็ก บริเวณใกล้บ้าน โดยมากจะเลี้ยงในพื้นที่ทำไร่สวนผสม ปลาที่เลี้ยงจะเป็นปลากินพืชและปลารวมชาติ เช่น ปลาดุก ปลาตะเพียน ปลาดุก ฯลฯ แสดงข้อมูลตามตาราง ดังนี้

แผนที่แสดงความเหมาะสมของการเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำ

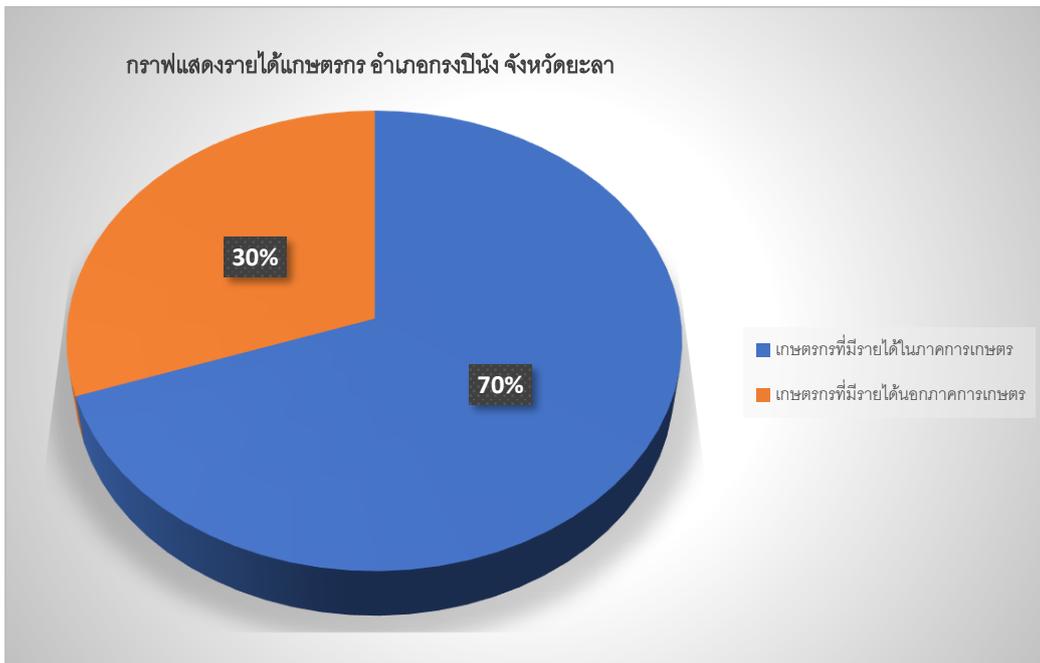
(ที่มา: <http://agri-map-online.moac.go.th/print-map>, พ.ศ.๒๕๖๘)

๕) รายได้ รายจ่ายของครัวเรือนเกษตรกร ประชากรอำเภอกรงปินังมีรายได้ส่วนใหญ่มาจากการทำการเกษตร

ที่	รายได้ครัวเรือน*	เฉลี่ย (บาท/ครัวเรือน/ปี)
๑	เกษตรกรที่มีรายได้ในภาคการเกษตร	๓๑,๘๘๓.๐๐
๒	เกษตรกรที่มีรายได้นอกภาคการเกษตร	๑๓,๘๕๒

ที่มา: สทนง. เกษตรอำเภอกรงปินัง พ.ศ.๒๕๖๘

ภาพแสดงรายได้เกษตรกร อำเภอกรงปินัง

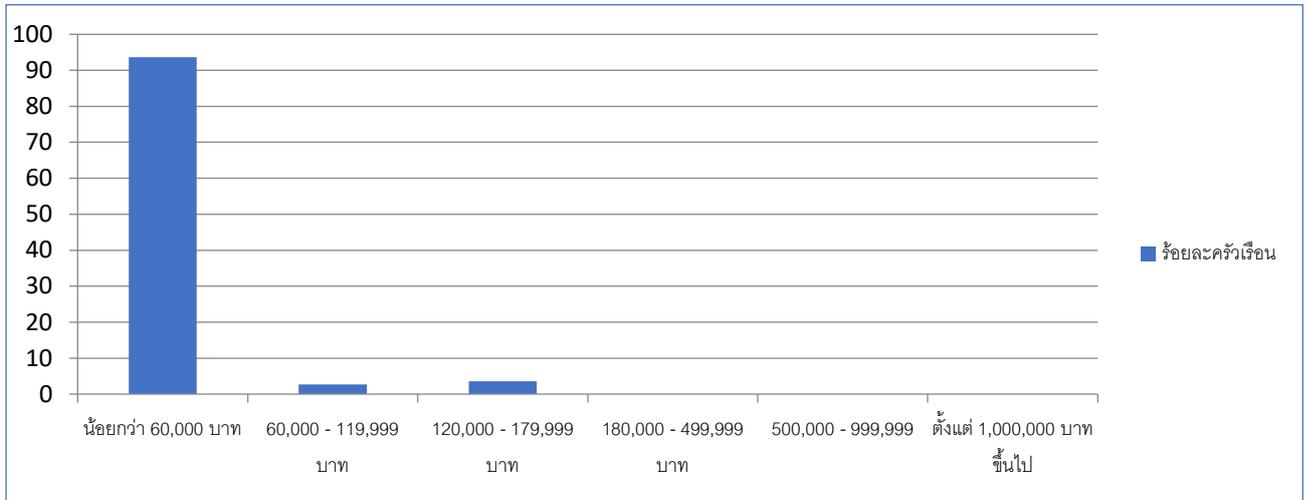
กราฟแสดงรายได้เกษตรกร อำเภอกรงปินัง
(ที่มา:สนง.เกษตรอำเภอกรงปินัง พ.ศ.๒๕๖๘)

ตารางแสดงช่วงอายุที่สามารถทำงานสร้างรายได้ภาคการเกษตร ของเกษตรกร อำเภอกรงปินัง จังหวัดยะลา

ที่	ช่วงรายได้ (บาท)	ร้อยละ
๑	น้อยกว่า ๖๐,๐๐๐ บาท	๙๓.๖๙
๒	๖๐,๐๐๐ - ๑๑๙,๙๙๙ บาท	๒.๗๐
๓	๑๒๐,๐๐๐ - ๑๗๙,๙๙๙ บาท	๓.๖๐
๔	๑๘๐,๐๐๐ - ๔๙๙,๙๙๙ บาท	๐.๐๐
๕	๕๐๐,๐๐๐ - ๙๙๙,๙๙๙	๐.๐๐
๖	ตั้งแต่ ๑,๐๐๐,๐๐๐ บาท ขึ้นไป	๐.๐๐
รวม		๑๐๐

ที่มา:สนง.เกษตรอำเภอกรงปินัง พ.ศ.๒๕๖๘

กราฟแสดงช่วงอายุที่สามารถทำงานสร้างรายได้ภาคการเกษตร ของเกษตรกร อำเภองรงปิ้ง จังหวัดยะลา

ภาพ แสดงช่วงอายุที่สามารถทำงานสร้างรายได้ภาคการเกษตร ของเกษตรกร อำเภองรงปิ้ง จังหวัดยะลา (ที่มา:สนง.เกษตรอำเภองรงปิ้ง พ.ศ.๒๕๖๘)

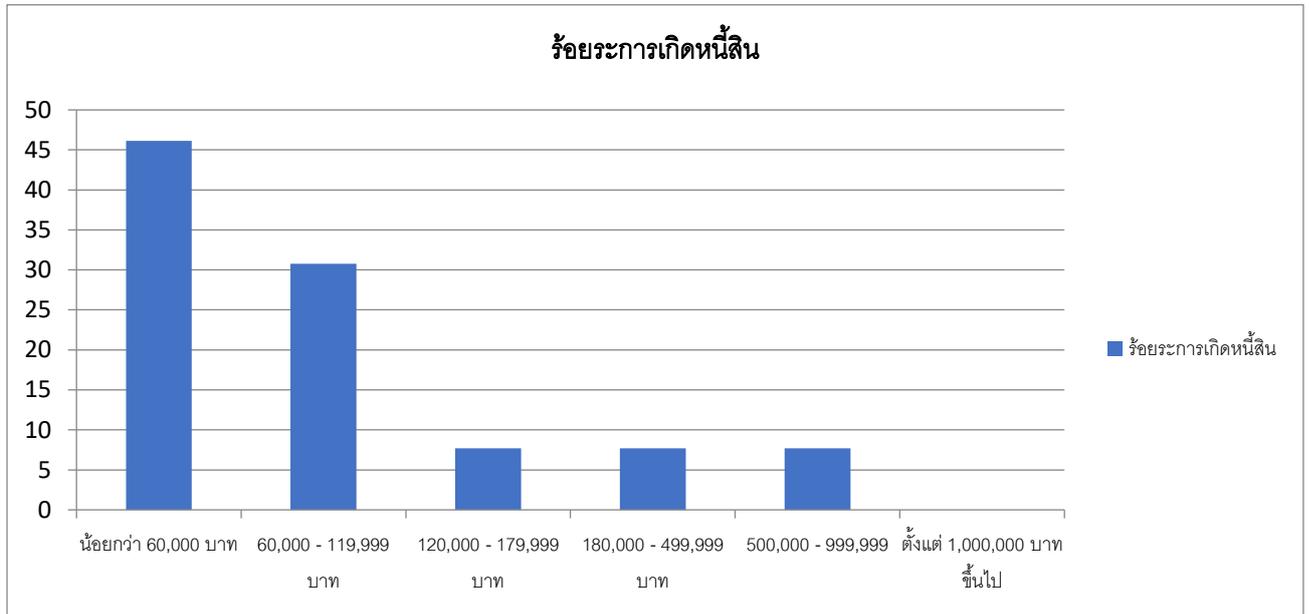
๖) สินเชื่อและภาวะหนี้สินของเกษตรกร

ตารางแสดงสินเชื่อและภาวะหนี้ของเกษตรกรอำเภองรงปิ้ง จังหวัดยะลา

ช่วงหนี้สิน (บาท)	ร้อยละ
น้อยกว่า ๖๐,๐๐๐ บาท	๔๖.๑๕
๖๐,๐๐๐ - ๑๑๙,๙๙๙ บาท	๓๐.๗๗
๑๒๐,๐๐๐ - ๑๗๙,๙๙๙ บาท	๗.๖๙
๑๘๐,๐๐๐ - ๔๙๙,๙๙๙ บาท	๗.๖๙
๕๐๐,๐๐๐ - ๙๙๙,๙๙๙	๗.๖๙
ตั้งแต่ ๑,๐๐๐,๐๐๐ บาท ขึ้นไป	๐.๐๐
รวม	๑๐๐.๐๐

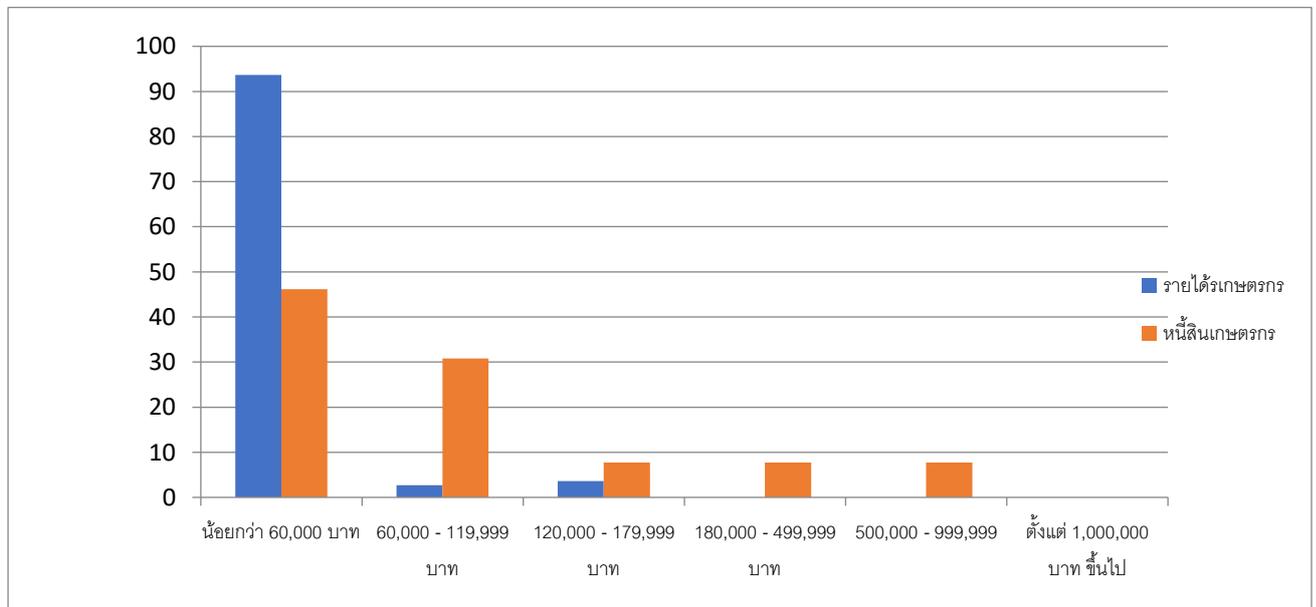
ที่มา:สนง.เกษตรอำเภองรงปิ้ง พ.ศ.๒๕๖๘

การฟแสดงสินเชื่อและภาวะหนี้ของเกษตรกรอำเภอกรงปินัง

ภาพแสดงสินเชื่อและภาวะหนี้ของเกษตรกรอำเภอกรงปินัง จังหวัดยะลา (ที่มา:สนง.เกษตรอำเภอกรงปินัง พ.ศ.๒๕๖๘)

กราฟแสดงการเปรียบเทียบ รายได้ และหนี้สิน ของเกษตรกร อำเภอกรงปินัง จังหวัดยะลา

ภาพ แสดงสินเชื่อและภาวะหนี้ของเกษตรกรอำเภอกรงปินังจังหวัดยะลา (ที่มา:สนง.เกษตรอำเภอกรงปินัง พ.ศ.๒๕๖๘)

๖.๒ ผลผลิตภัณฑัฒวบรวมของจังหวัดยะลา./ผลผลิตภัณฑัฒวบรวมเฉลี่ยต่อหัว

ตาราง แสดงผลผลิตภัณฑัฒวบรวมจังหวัดยะลา ณ ราคาคงที่ ปี พ.ศ.๒๕๖๘

(ล้านบาท) รายการ	ปี พ.ศ.				
	๒๕๕๘	๒๕๕๙	๒๕๖๐	๒๕๖๑	๒๕๖๒
ภาคเกษตร	๑๕,๙๒๓	๑๑,๘๙๐	๑๔,๐๐๓	๑๓,๓๘๐	๑๓,๔๐๖
ภาคบริการ	๑๙,๙๒๕	๒๒,๐๑๕	๒๓,๗๓๕	๒๔,๖๔๔	๒๕,๓๔๐
ภาคอุตสาหกรรม	๔๒๐๕	๔,๑๓๕	๔,๒๓๗	๔,๖๖๑	๔,๒๖๐
ผลผลิตภัณฑัฒวบรวมจังหวัด	๔๐,๐๕๔	๓๘,๐๔๐	๔๑,๙๗๕	๔๒,๖๘๔	๔๓,๐๐๖
ผลผลิตภัณฑัฒวบรวมจังหวัดต่อหัว (บาท)	๘๘,๓๓๙	๘๒,๙๖๓	๙๐,๙๐๘	๙๑,๗๗๘	๙๑,๘๑๕
จำนวนประชากร (๑,๐๐๐ คน)	๔๕๓	๔๕๙	๔๖๒	๔๖๕	๔๖๘

ที่มา: สำนักงานคลังจังหวัดยะลา,พ.ศ.๒๕๖๘

๖.๓ จำนวนครัวเรือน

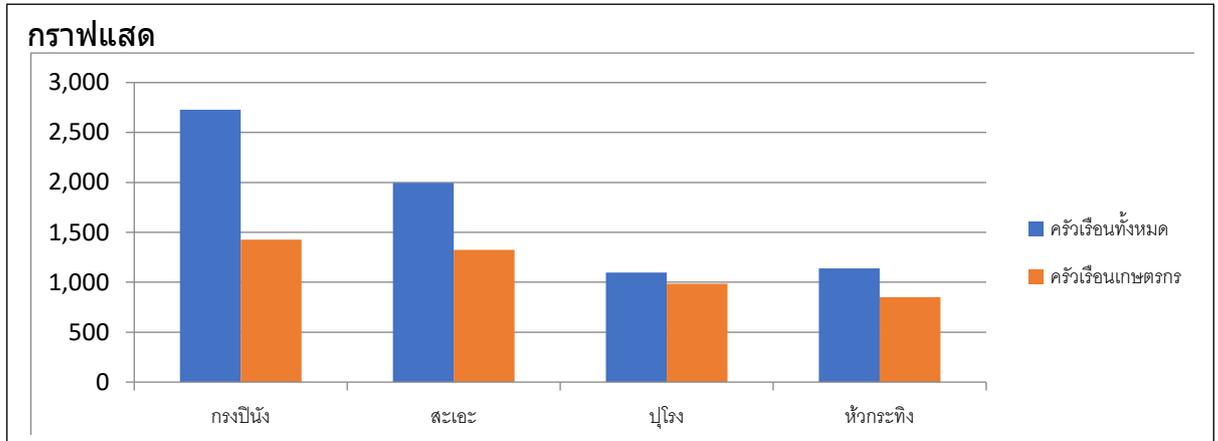
อำเภอกรงปินัง มีประชากรทั้งสิ้น ๓๐,๗๑๖ คน จำนวนครัวเรือน ๖,๕๐๘ ครัวเรือน แบ่งเป็นชาย ๑๔,๖๘๕ คน หญิง ๑๕,๒๑๖ คน ประชากรส่วนใหญ่ของอำเภอนับถือศาสนาอิสลามมีรายละเอียดแยก เป็นตำบล ดังนี้

ตารางที่ ๑๑ ตารางแสดงจำนวนประชากรในอำเภอกรงปินัง

ที่	ตำบล	ครัวเรือนทั้งหมด	ครัวเรือนเกษตรกร	ประชากร		
				ชาย	หญิง	รวม
๑	กรงปินัง	๒,๓๘๓	๒๑๖๖	๔,๘๕๓	๕,๖๖๒	๑๐,๕๑๕
๒	สะเอะ	๒,๐๓๕	๑๕๒๓	๓,๐๐๑	๔,๒๘๔	๗,๒๘๕
๓	ปูโรง	๑,๑๒๒	๙๘๕	๑,๙๑๘	๒,๙๖๓	๔,๘๘๑
๔	ห้วยกระทิง	๑,๑๖๔	๑,๐๔๗	๑,๘๔๘	๒,๕๖๒	๔,๔๑๐
รวม		๖,๕๐๘	๖,๗๐๔.๐๐	๕,๗๒๑.๐๐	๑๑,๖๒๐.๐๐	๑๕,๔๗๑.๐๐

ที่มา : สำนักทะเบียนอำเภอกรงปินัง,พ.ศ.๒๕๖๘

แสดงจำนวนประชากร ครั้วเรือน และครั้วเรือนเกษตรกร อำเภอกรงปินัง จังหวัดยะลา

ภาพที่ ๑๒ แสดงจำนวนประชากร ครั้วเรือน และครั้วเรือนเกษตรกร อำเภอกรงปินัง จังหวัดยะลา
(ที่มา : กรมการปกครอง, พ.ศ.๒๕๖๘)

๖.๔ การศึกษา

ประชากรส่วนใหญ่จบการศึกษาภาคบังคับจากโรงเรียนในอำเภอ ซึ่งมีโรงเรียนประถมศึกษา จำนวน ๑๐ แห่ง และโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น ๑ แห่ง นอกจากนี้ในพื้นที่ยังมีระบบการศึกษานอกโรงเรียน ได้แก่ ศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก , โรงเรียนปอเนาะสอนศาสนาอิสลาม และ โรงเรียนสอน จริยศึกษา (ตาดีกา)

ศูนย์อบรมเด็กก่อนเกณฑ์ จำนวน ๖ แห่ง ดังนี้

- ตำบลกรงปินัง ๒ แห่ง ตั้งอยู่ที่หมู่ที่ ๓, ๘
 - ตำบลสะเอะ ๓ แห่ง ตั้งอยู่ที่หมู่ที่ ๒, ๓, ๔
 - ตำบลบุโง ๑ แห่ง ตั้งอยู่ที่หมู่ที่ ๑
- (ศูนย์ส่งเสริมและพัฒนาเด็กวัยเตาะแตะ)

ศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก จำนวน ๘ แห่ง ดังนี้

- ตำบลกรงปินัง ๒ แห่ง ตั้งอยู่ที่หมู่ที่ ๖, ๙
- ตำบลสะเอะ ๑ แห่ง ตั้งอยู่ที่หมู่ที่ ๑
- ตำบลบุโง ๓ แห่ง ตั้งอยู่ที่หมู่ที่ ๒, ๓, ๔
- ตำบลห้วยกระทิง ๑ แห่ง ตั้งอยู่ที่หมู่ที่ ๓

โรงเรียนประถมศึกษา (สพฐ.)

มีทั้งสิ้น จำนวน ๑๐ โรงเรียน ดังนี้

- ตำบลกรงปินัง มี ๓ โรงเรียน
 - ๑ โรงเรียนบ้านกรงปินัง หมู่ที่ ๑
 - ๒ โรงเรียนบ้านตะโละชูแม หมู่ที่ ๔
 - ๓ โรงเรียนบ้านล้อม หมู่ที่ ๘
- ตำบลสะเอะ มี ๓ โรงเรียน
 - ๑ โรงเรียนบ้านสะเอะ หมู่ที่ ๓ (ขยายโอกาสถึง ม.๓)
 - ๒ โรงเรียนบ้านสะเอะใน หมู่ที่ ๔

๓ โรงเรียนสันติวิทยา	หมู่ที่ ๕
- ตำบลปูลอง มี ๒ โรงเรียน	
๑ โรงเรียนบ้านโฉลง	หมู่ที่ ๑
๒ โรงเรียนบ้านปูลอง	หมู่ที่ ๒
- ตำบลห้วยกระทิง มี ๒ โรงเรียน	
๑ โรงเรียนบ้านกวาง	หมู่ที่ ๑
๒ โรงเรียนแบหอน	หมู่ที่ ๒

ระบบการศึกษาออกโรงเรียน

- มี ๑ แห่ง ตั้งอยู่บริเวณ ที่ว่าการอำเภอกรงปินัง หมู่ที่ ๓ ตำบลสะเอะ

ห้องสมุดประชาชนอำเภอ

- มี ๑ แห่ง ตั้งอยู่บริเวณ ที่ว่าการอำเภอกรงปินัง หมู่ที่ ๓ ตำบลสะเอะ

ที่อ่านหนังสือพิมพ์ประจำหมู่บ้าน ๙ แห่ง ดังนี้

- ตำบลกรงปินัง ๓ แห่ง ตั้งอยู่ที่หมู่ที่ ๒, ๕, ๗
- ตำบลสะเอะ ๓ แห่ง ตั้งอยู่ที่หมู่ที่ ๓, ๔, ๕
- ตำบลปูลอง ๒ แห่ง ตั้งอยู่ที่หมู่ที่ ๑, ๒
- ตำบลห้วยกระทิง ๑ แห่ง ตั้งอยู่ที่หมู่ที่ ๓

๖.๕ การสาธารณสุข

๖.๕.๒ โรงพยาบาล จำนวน ๑ แห่ง ขนาด ๒๐ เตียง

๖.๕.๒ สถานีอนามัย/โรงพยาบาลส่งเสริมสุขภาพประจำตำบล จำนวน ๕ แห่ง

๑) ตำบลกรงปินัง จำนวน ๒ แห่ง

- สถานีอนามัยบ้านอุเฒะ หมู่ที่ ๕ ตำบลกรงปินัง
- สถานีอนามัยบ้านล้อม หมู่ที่ ๘ ตำบลกรงปินัง

๒) ตำบลสะเอะ จำนวน ๑ แห่ง

- สถานีอนามัยดงกือจิ หมู่ที่ ๑ ตำบลสะเอะ

๓) ตำบลปูลอง จำนวน ๑ แห่ง

- สถานีอนามัยเฉลิมพระเกียรติบ้านโฉลง หมู่ที่ ๑ ตำบลปูลอง

๔) ตำบลห้วยกระทิง จำนวน ๑ แห่ง

- สถานีอนามัยตำบลห้วยกระทิง หมู่ที่ ๓ ตำบลห้วยกระทิง

๖.๖ การศาสนาและศิลปวัฒนธรรม

ประชากรส่วนใหญ่ของอำเภอกรงปินังนับถือศาสนาอิสลาม คิดเป็นร้อยละ ๙๙% และนับถือศาสนาพุทธ คิดเป็น ร้อยละ ๑% ของประชากรทั้งหมด

๗ การใช้ประโยชน์ที่ดิน อำเภอกรงปินังจังหวัดยะลา

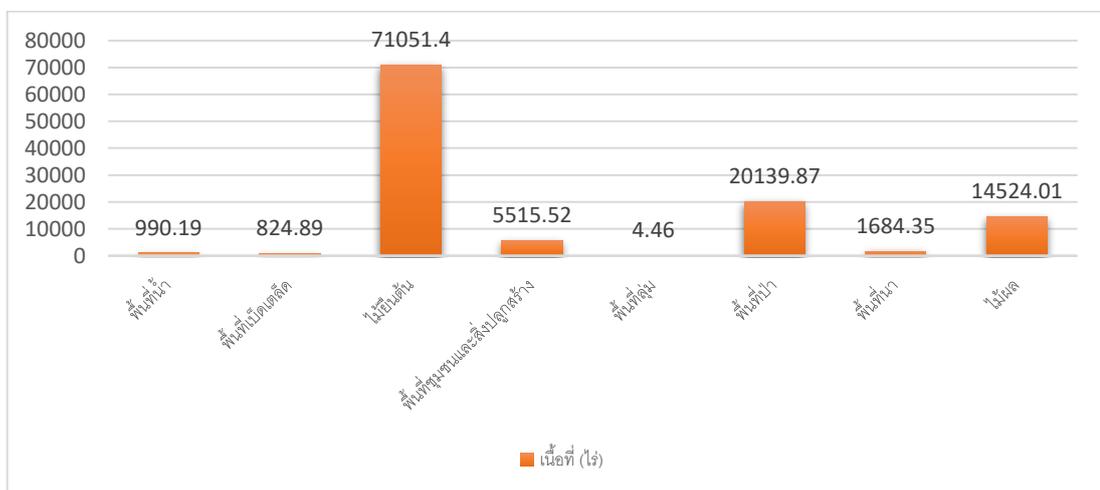
อำเภอกรงปินัง การใช้ประโยชน์ที่ดินส่วนใหญ่เป็นพื้นที่ไม้ยืนต้น จำนวน ๗๑,๐๕๑.๔ ไร่ ร้อยละ ๖๑.๙๒ รองลงมาคือ พื้นที่ป่า จำนวน ๒๐๑๓๙.๘๗ ไร่ ร้อยละ ๑๗.๕๕ และพื้นที่ไม้ผล จำนวน ๑๔๕๒๔.๐๑ ไร่ ร้อยละ ๑๒.๖๕

ตารางแสดงการใช้ประโยชน์ที่ดิน อำเภอกรงปินัง จังหวัดยะลา

ที่	ประเภท	เนื้อที่ (ไร่)	ร้อยละ
๑	พื้นที่น้ำ	๙๙๐.๑๙	๐.๘๖
๒	พื้นที่เบ็ดเตล็ด	๘๒๔.๘๙	๐.๗๑
๓	ไม้ยืนต้น	๗๑๐๕๑.๔	๖๑.๙๒
๔	พื้นที่ชุมชนและสิ่งปลูกสร้าง	๕๕๑๕.๕๒	๔.๘
๕	พื้นที่ลุ่ม	๔.๔๖	๐
๖	พื้นที่ป่า	๒๐๑๓๙.๘๗	๑๗.๕๕
๗	พื้นที่นา	๑๖๘๔.๓๕	๑.๔๖
๘	ไม้ผล	๑๔๕๒๔.๐๑	๑๒.๖๕

(ที่มา: <http://agri-map-online.moac.go.th/>, พ.ศ.๒๕๖๘)

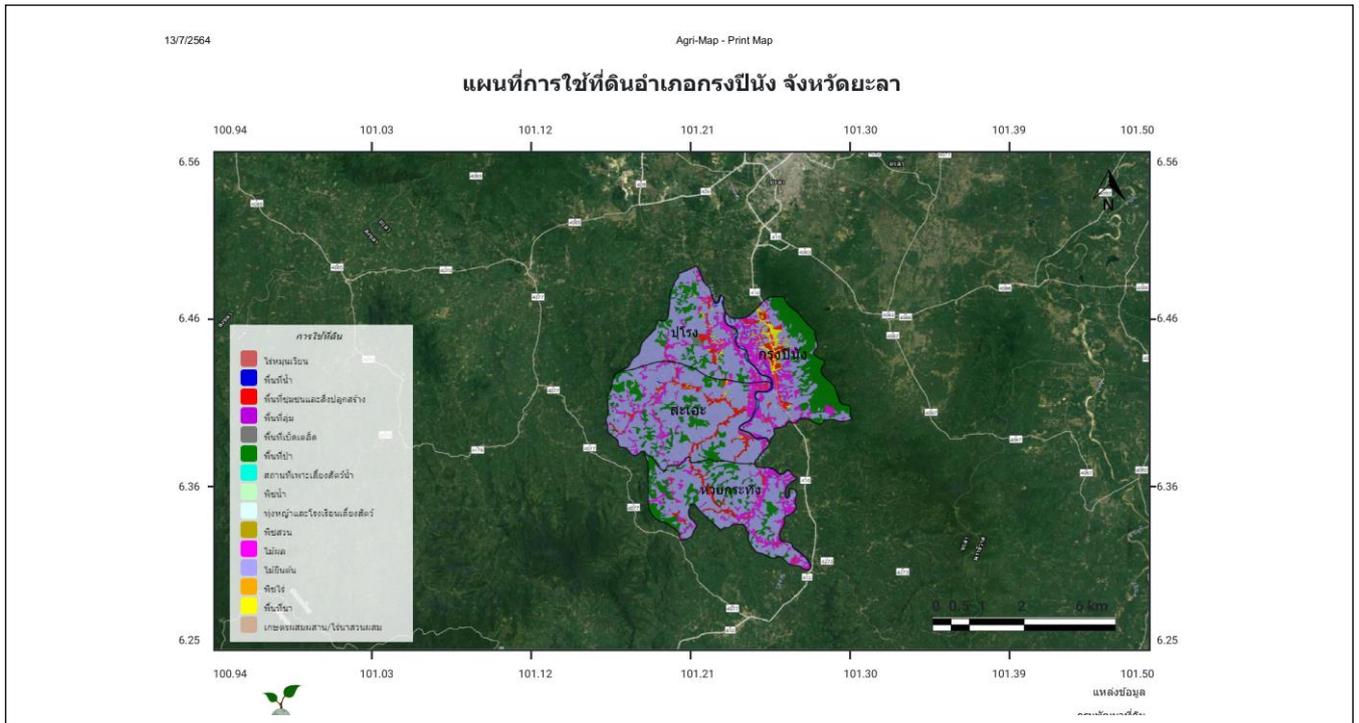
กราฟแสดงประเภทการใช้ประโยชน์ที่ดิน อำเภอกรงปินัง จังหวัดยะลา

ภาพ กราฟแสดงประเภทการใช้ประโยชน์ที่ดิน อำเภอกรงปินัง จังหวัดยะลา

(ที่มา: <http://agri-map-online.moac.go.th/>, พ.ศ.๒๕๖๘)

แผนที่การใช้ที่ดินอำเภอกรงปินัง

ภาพ แผนที่แสดงประเภทการใช้ประโยชน์ที่ดิน อำเภอกรงปินัง จังหวัดยะลา
(ที่มา: <http://agri-map-online.moac.go.th/>, พ.ศ.๒๕๖๘)

๘ ข้อมูลด้านการเกษตรที่สำคัญ/พืชเศรษฐกิจที่สำคัญ

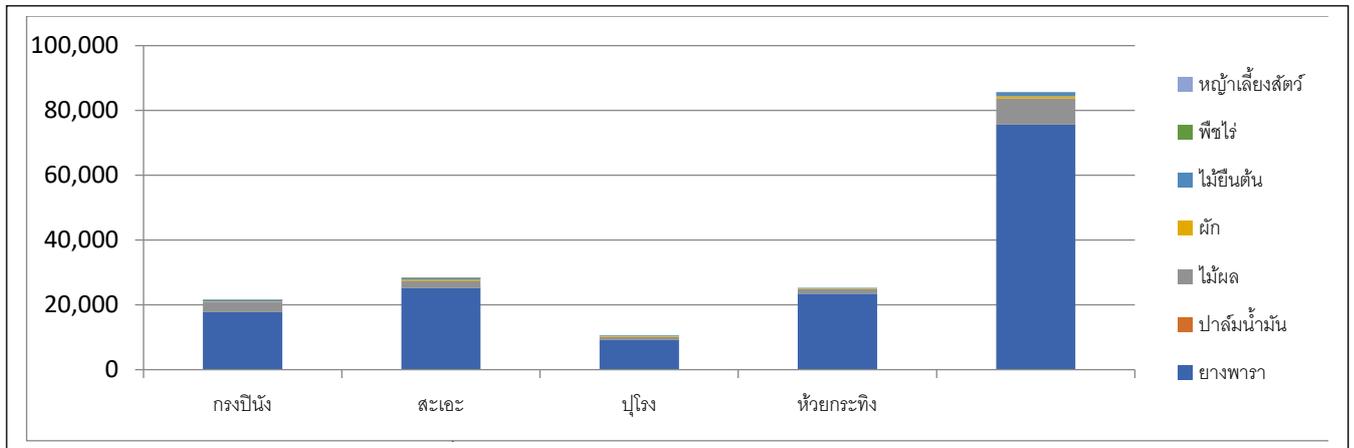
อำเภอกรงปินัง พื้นที่ปลูกพืชเศรษฐกิจหลัก ได้แก่ยางพารา มีพื้นที่ปลูกมากจำนวน ๗๘,๘๖๓ ไร่ รองลงมา คือไม้ผล . มีพื้นที่ปลูก จำนวน ๘๙๑๐ ไร่ และพืชผัก มีพื้นที่ปลูก จำนวน ๗๕๓ ไร่ ตามลำดับ

ตาราง แสดงข้อมูลการปลูกพืชเศรษฐกิจที่สำคัญของ อำเภอกรงปินัง จังหวัดยะลา

ตำบล	ข้อมูลพื้นฐานด้านการเกษตร (ไร่) อำเภอกรงปินังจังหวัดยะลา								
	พื้นที่ทั้งหมด	ยางพารา	ปาล์ม น้ำมัน	ไม้ผล	ผัก	ไม้ยืนต้น	พืชไร่	หญ้าเลี้ยงสัตว์	รวมทั้งหมด
กรงปินัง	๒๔,๖๓๘	๑๗,๘๕๖	๓๑	๓,๑๔๓	๑๑๒	๔๐๕	๗	๓๑	๒๓,๗๕๒
สะเอะ	๒๘,๓๕๔	๒๕,๒๒๓	๑๕	๒,๒๙๙	๓๓๖	๕๒๗	๑๓	๒๗	๒๘,๔๙๖
ปูโรง	๑๐,๕๒๖	๙,๑๕๒	๒๙	๑,๐๐๓	๑๔๖	๒๐๕	๑	๒๑	๑๐,๕๘๘
ห้วยกระทิง	๒๕๐๖๔	๒๓,๔๑๒	๐	๑,๔๖๖	๑๓๕	๑๐๗	๒๐	๒๔	๒๕,๒๕๖
รวม	๘๘๕๗๕	๗๕,๖๔๓	๗๕	๘,๙๑๐	๓๒๙	๑,๓๐๗	๔๑	๑๐๓	๘๘,๕๗๕

ที่มา : สำนักงานเกษตรอำเภอกรงปินัง, พ.ศ.๒๕๖๘

ข้อมูลการปลูกพืชเศรษฐกิจที่สำคัญ อำเภอกรงปินัง จังหวัดยะลา

ภาพที่ ๑๕ กราฟแสดงข้อมูลการปลูกพืชเศรษฐกิจที่สำคัญ อำเภอกรงปินัง จังหวัดยะลา (ที่มา:สำนักงานเกษตรอำเภอกรงปินัง,พ.ศ.๒๕๖๖)

๙. กลุ่มองค์กรและสถาบันต่าง ๆ

อำเภอกรงปินัง มีกลุ่มสถาบันเกษตรกร กลุ่มอาชีพการเกษตร ซึ่งได้รับการสนับสนุนงบประมาณจากหน่วยงานราชการ หลายกลุ่ม กลุ่มอาชีพการเกษตร กลุ่มแม่บ้านเกษตรกร ได้รับการสนับสนุนจากองค์การบริหารส่วนท้องถิ่น มีกลุ่มต่างๆ ดังนี้

ตาราง รายชื่อกลุ่มผู้ผลิต และผู้ประกอบการ OTOP ที่ได้รับการลงทะเบียน

ที่	ชื่อกลุ่ม	ชื่อประธานกลุ่ม/เจ้าของกิจการ	ชื่อผลิตภัณฑ์	สถานที่ตั้ง		
				เลขที่	หมู่ที่	ตำบล
๑	กลุ่มปักจักรบ้านต้อโลปะแป	นาย มหาหะ จิใจ	เสื้อโต้ป ชาย	๓/๖	สะอะ	กรงปินัง
๒	กลุ่มปักจักรบ้านต้อโลปะแป	นาย มหาหะ จิใจ	ชุดผ้าละหมาดหญิง	๘๒/๑	สะอะ	กรงปินัง
๓	กลุ่มปักจักรบ้านต้อโลปะแป	นาย มหาหะ จิใจ	ว้าวบุหลัน	๘/๒	สะอะ	กรงปินัง
๔	กลุ่มปักจักรบ้านต้อโลปะแป	นาย มหาหะ จิใจ	ผลิตภัณฑ์จากผ้าปัก	๒๑/๒	สะอะ	กรงปินัง
๕	สตรีกรงปินัง	นาง ชัลมะห์ มะหลี	ขนมรังไข่	๑	กรงปินัง	กรงปินัง
๖	ปูเริงแฮนเมท	นาง อามีเนาะ สาเล็ง	เข็มกลัดแฟชั่น	๓๑/๓	ปูเริง	กรงปินัง
๗	กลุ่มปักจักรบ้านต้อโลปะแป	นาย มหาหะ จิใจ	หมวกกะปิเยาะ	๔๔	สะอะ	กรงปินัง
๘	กลุ่มสตรีตัดเย็บเสื้อผ้า และกระเป๋าหิ้ว	นางสาว คอลิเยาะ บูเกะ	กระเป๋าหิ้ว	๓๗/๓	กรงปินัง	กรงปินัง
๙	กลุ่มสตรีตัดเย็บเสื้อผ้า และกระเป๋าหิ้ว	นางสาว คอลิเยาะ บูเกะ	เสื้อผ้าสำเร็จ	๓๗/๙	กรงปินัง	กรงปินัง
๑๐	กลุ่มสตรีตัดเย็บเสื้อผ้า และกระเป๋าหิ้ว	นางสาว คอลิเยาะ บูเกะ	ชุดติดกัน	๓๗/๓	กรงปินัง	กรงปินัง
๑๑	กลุ่มสตรีตัดเย็บเสื้อผ้า และกระเป๋าหิ้ว	นางสาว คอลิเยาะ บูเกะ	ผลิตภัณฑ์จากเศษผ้า (กระเป๋าใส่เหรียญ)	๓๙	กรงปินัง	กรงปินัง

๑๒	กลุ่มแม่บ้านเกษตรกรพัฒนาประมง บ้านคูซุงกุญ	นาง อัสนะ หะมิมะดิง	ปลาต้ม	๒๔๕	สะอะ	กรงปินัง
๑๓	กลุ่มแม่บ้านเกษตรกรพัฒนาประมง บ้านคูซุงกุญ	นาง อัสนะ หะมิมะดิง	พิชชา ขนมปัง	๕๖/๑	สะอะ	กรงปินัง
๑๔	กลุ่มอาชีพสตรีตัดเย็บเสื้อผ้าชุด พื้นเมืองด้วยผ้าปาเตะ	นาง มัสก๊ะ หะแหว	เสื้อผ้าหญิง	๓๒	กรงปินัง	กรงปินัง
๑๕	กลุ่มอาชีพสตรีตัดเย็บเสื้อผ้าชุด พื้นเมืองด้วยผ้าปาเตะ	นาง มัสก๊ะ หะแหว	กระเป๋าคู่	๕๖/๒	กรงปินัง	กรงปินัง
๑๖	กลุ่มอาชีพสตรีตัดเย็บเสื้อผ้าชุด พื้นเมืองด้วยผ้าปาเตะ	นาง มัสก๊ะ หะแหว	กระเป๋า เอนกประสงค์	๖๒	กรงปินัง	กรงปินัง
๑๗	จะ(ยำ)ซีฟูตส์สดเค็ด)	นาง แอสะยะ ปูเต็ง	ยำทะเลทุกชนิด	๒๖/๒	กรงปินัง	กรงปินัง
๑๘	ตือโละแพชั่น	นางสาว นิอัสนะ ตามะ	เสื้อผ้าสตรี	๙/๒	ห้วยกระทิง	กรงปินัง
๑๙	กลุ่มสตรีอาหารปรุงสด	นาง ซีตีปีเตาะ เลาะยะผา	ยำทุกประเภท	๒๒/๔	กรงปินัง	กรงปินัง
๒๐	Putri jaya bekry	นาง ฮามิตะ ตีสะอะ	ขนมปังปอนด์	๘/๙	กรงปินัง	กรงปินัง
๒๑	อিবรอเฮง บาติก	นาย อিবรอเฮง มีดามิ	ผ้าบาติก	๖๒/๔	กรงปินัง	กรงปินัง
๒๒	กลุ่มผลิตสบู่สมุนไพร และยาหม่อง สมุนไพร	นางสาว เจ๊ะรอเม๊ะ แนนแซ	สบู่สมุนไพร	๓๗	ห้วยกระทิง	กรงปินัง
๒๓	อিবรอเฮง บาติก	นาย อিবรอเฮง มีดามิ	เสื้อผ้าปาเตะ	๑	กรงปินัง	กรงปินัง
๒๔	กลุ่มสตรีร่วมใจ	นางสาวอนุสรีย์ ดอรรอแต	ผ้าละหมาด	๑๓๐/๓	กรงปินัง	กรงปินัง
๒๕	กลุ่มทำผ้าคลุมสตรียี่ห้อ(Jannah)	นาง เจ๊ะรอฮานี วานี	ผ้าคลุมผม สำเร็จ	๒๐๒	กรงปินัง	กรงปินัง
๒๖	เยาวชนจกสถานไม้ไผ่	นาย อีดีอ๊ะ มะสะ	ถาดเสิร์ฟ อาหาร	๑๑๒	ห้วยกระทิง	กรงปินัง
๒๗	กลุ่มตัดเย็บเสื้อผ้าสตรีพื้นเมือง	นางสาว ซูวีห๊ะ นานแซ	เสื้อผ้าพื้นเมือง	๑๖๒	บุโรง	กรงปินัง
๒๘	กลุ่มแม่บ้านสตรีพัฒนาอาชีพ (บ้านราดู ๒)	นาง คอตีเยาะ กามาอุเซ็ง	มะตะบะมินิ	๒๑/๒	บุโรง	กรงปินัง
๒๙	กลุ่มทำไม้เชิงชายฉลุ	นาย อาตือนัน แวดาลอ	ไม้เชิงชาย	๒๔/๘	กรงปินัง	กรงปินัง
๓๐	ไอติมโบราณ	นางสาว อานี ยูโซ๊ะ	ไอติมโบราณ	๔๒/๓	กรงปินัง	กรงปินัง
๓๓	HANIZA ดีไซด์	นางสาว อานีสะห์ เต็ง	เสื้อผ้าสตรี	๔/๓๐	กรงปินัง	กรงปินัง
๓๒	กลุ่มสตรีร่วมใจ	นาง ซูฮานี กาเจ	ผ้าละหมาด	๔๙/๑	กรงปินัง	กรงปินัง
๓๓	Putri jaya bekry	นาง ฮามิตะ ตีสะอะ	เค้กกล้วยหอม	๗๖	กรงปินัง	กรงปินัง
๓๕	กลุ่มของฝากจากดิน(ผลิตภัณฑ์อินทรีย์ ทางการเกษตร)	นาย อนันต์ ตือราแม	น้ำหมักชีวภาพ	๕	บุโรง	กรงปินัง
๓๖	กลุ่มบุโรงแลนด์	นาง แมะกาจิ ดอพอ	พวงกุญแจจาก กะลา	๓๗	บุโรง	กรงปินัง
๓๗	กลุ่มบุโรงแลนด์	นาง แมะกาจิ ดอพอ	กล่องใส่ กระดาษทิชชู	๓๔	บุโรง	กรงปินัง
๓๘	กลุ่มบุโรงแลนด์	นาง แมะกาจิ ดอพอ	ทัพพี	๕	บุโรง	กรงปินัง
๓๙	กลุ่มบุโรงแลนด์	นาง แมะกาจิ ดอพอ	แก้วน้ำ	๗๙/๓	บุโรง	กรงปินัง

๔๐	กลุ่มปุ๋ยโรแลนด์	นาง แมะกาจิ ดอปอ	ถั่วขาม	๖	ปุ๋ยโร	กรงปินัง
๔๑	กลุ่มปุ๋ยโรแลนด์	นาง แมะกาจิ ดอปอ	กระบวยตักน้ำ	๗	ปุ๋ยโร	กรงปินัง
๔๒	กลุ่มประดิษฐ์แชนเมท	นาย มูฮำหมัดซุกรี สะและแม	ว่าวบุหลัน	๓๑/๖	สะเอะ	กรงปินัง
๔๓	เบลลีนา บูติก	นางสาว นูรีตา มะแซ	เสื้อผ้าสตรี(อาบาย่า)	๖๔/๒	ปุ๋ยโร	กรงปินัง
๔๔	กลุ่มเยาวชนจักสานผลิตภัณฑ์จากไม้	นาย หนู้ สาและ	แจกันแก้ววัลย์	๑๒๙	สะเอะ	กรงปินัง
๔๕	กลุ่มของฝากจากดิน(ผลิตภัณฑ์อินทรีย์ทางการเกษตร)	นาย อนันต์ ดือราแม	จูลินทรีย์ สังเคราะห์แสง	๘/๓	ปุ๋ยโร	กรงปินัง
๔๖	กลุ่มปุ๋ยโรแลนด์	นาง แมะกาจิ ดอปอ	กาน้ำจากกะลา	๗๓/๗	ปุ๋ยโร	กรงปินัง
๔๗	กลุ่มแปรรูปส้มแขก	นางสาว อาเสี่ยะ บินสาแหละ	ส้มแขกเชื่อม	๖๗	กรงปินัง	กรงปินัง
๔๘	กลุ่มไม้เสียบลูกชิ้นบ้านปาแดรู	นาย ดอเลาะ เจะแดง	ไม้เสียบลูกชิ้น	๓๗	ปุ๋ยโร	กรงปินัง
๔๙	กลุ่มแม่บ้านเกษตรกรบราแง	นางสาว มารียะเยะ ยูไซะ	โรตีสกรอบ	๓/๖	กรงปินัง	กรงปินัง
๕๐	กลุ่มจักรสานไม้ไผ่ขัดแต่ะ	นาง ผ่าชี บินสาและ	ผลิตภัณฑ์จากเส้นพลาสติก	๘๒/๑	กรงปินัง	กรงปินัง
๕๑	อัสรีนา เบเกอร์รี่	นางสาว ซารินา เวาะโสะ	ขนมกะหรี่ปั๊	๘/๒	ปุ๋ยโร	กรงปินัง
๕๒	อัสรีนา เบเกอร์รี่	นางสาว ซารินา เวาะโสะ	ขนมคุกกี้สังคโปร์	๒๑/๒	ปุ๋ยโร	กรงปินัง
๕๓	อัสรีนา เบเกอร์รี่	นางสาว ซารินา เวาะโสะ	คุกกี้เนย	๑	ปุ๋ยโร	กรงปินัง
๕๔	กลุ่มสตรีสานแปดจากวัสดุผ้า	นาง อาอี่เสาะ โต๊ะแวง	เปลจากวัสดุผ้า	๓๑/๓	กรงปินัง	กรงปินัง
๕๕	กลุ่มแปรรูปบ้านลูโซะกาโล	นาง เสาเตาะ ยามา	ไม้เสียบลูกชิ้น	๔๔	ปุ๋ยโร	กรงปินัง
๕๖	กลุ่มปักจักรผ้าคลุมผมสตรี	นาง อาลีสะห์ หะยีหามะ	ผ้าคลุมผมสตรี	๓๗/๓	ปุ๋ยโร	กรงปินัง
๕๗	กลุ่มปักจักรผ้าคลุมผมสตรี(Nur ya)	นางสาว ยาฮารอ ลีลาตানা	ผ้าคลุมผมสตรี	๓๗/๙	กรงปินัง	กรงปินัง
๕๘	กลุ่มปักจักรผ้าคลุมผมสตรี(Nur ya)	นางสาว ยาฮารอ ลีลาตানা	ผ้าคลุมผม	๓๗/๓	กรงปินัง	กรงปินัง
๕๙	กลุ่มผลิตชุดเครื่องนอน	นาง รอพีสะห์ มะลาเซ็ง	หมอนหนุน	๓๙	ปุ๋ยโร	กรงปินัง
๖๐	กลุ่มผลิตชุดเครื่องนอน	นาง รอพีสะห์ มะลาเซ็ง	เบาะ	๒๔๕	ปุ๋ยโร	กรงปินัง
๖๑	กลุ่มผลิตชุดเครื่องนอน	นาง รอพีสะห์ มะลาเซ็ง	หมอนข้าง	๕๖/๑	ปุ๋ยโร	กรงปินัง
๖๒	กลุ่มผลิตชุดเครื่องนอน	นาง รอพีสะห์ มะลาเซ็ง	ปลอกหมอน	๓๒	ปุ๋ยโร	กรงปินัง
๖๓	โคเชดท์ แชนเมท	นาง เจ๊ะรอเมาะ แนแซ	ดอกไม้	๕๖/๒	ห้วยกระทิง	กรงปินัง
๖๔	กลุ่มส่งเสริมอาชีพสตรีทำถั่วเคลือบ	นาง นัสรียะห์ แวมะสง	ถั่วเคลือบ	๖๒	ปุ๋ยโร	กรงปินัง
๖๕	กลุ่มส่งเสริมอาชีพสตรีทำถั่วเคลือบ	นาง นัสรียะห์ แวมะสง	ถั่วเค็มสมุนไพร	๒๖/๒	ปุ๋ยโร	กรงปินัง
๖๖	กลุ่มส่งเสริมอาชีพสตรีทำถั่วเคลือบ	นาง นัสรียะห์ แวมะสง	ถั่วแผ่น	๙/๒	ปุ๋ยโร	กรงปินัง
๖๗	กลุ่มประดิษฐ์แชนเมท	นาย มูฮำหมัดซุกรี สะและแม	รองเท้าแตะ	๒๒/๔	สะเอะ	กรงปินัง
๖๘	กลุ่มสตรีตัดเย็บบ้านอุพะ	นางสารีปะห์ หามมะ	เสื้อผ้าสตรี	๘/๙	กรงปินัง	กรงปินัง
๖๙	อัสรีนา เบเกอร์รี่	นางสาว ซารินา เวาะโสะ	คุกกี้เนย	๖๒/๔	ปุ๋ยโร	กรงปินัง
๗๐	ดีโอไล้แพชั่น	นางสาว นี้อัสนะ ตามะ	เสื้อค้ำคาว	๓๗	ห้วยกระทิง	กรงปินัง
๗๑	กลุ่มทำไม้เชิงชายฉลุ	นาย อาตือนัน แวดาลอ	วงกบไม้	๑	กรงปินัง	กรงปินัง
๗๒	กลุ่มทำไม้เชิงชายฉลุ	นาย อาตือนัน แวดาลอ	ราวบันได	๑๓๐/๓	กรงปินัง	กรงปินัง
๗๓	กลุ่มทำไม้เชิงชายฉลุ	นาย อาตือนัน แวดาลอ	โต๊ะเล็ก	๒๐๒	กรงปินัง	กรงปินัง

๗๔	กลุ่มทำไม้เชิงชายฉลุ	นาย อาตือนัน แวดาลอ	กระถางลายฉลุ อเนกประสงค์	๑๑๒	กรงปินัง	กรงปินัง
๗๕	กลุ่มอาชีพสตรีตัดเย็บเสื้อผ้าชุด พื้นเมืองด้วยผ้าปาเตะ	นาง มัสกะ หะแวน	เสื้อผ้าเต้ชาย	๑๖๒	กรงปินัง	กรงปินัง
๗๖	กลุ่มบุ้โรงแลนค์	นาง แมะกาจิ ดอปอ	แจกันกะลา	๒๑/๒	บุ้โรง	กรงปินัง
๗๗	กลุ่มบุ้โรงแลนค์	นาง แมะกาจิ ดอปอ	ทัพพีกะลา	๒๔/๘	บุ้โรง	กรงปินัง
๗๘	กลุ่มบุ้โรงแลนค์	นาง แมะกาจิ ดอปอ	จวักกะลา	๔๒/๓	บุ้โรง	กรงปินัง
๗๙	ตือโละแพซัน	นางสาว นือสนะ ตามะ	กระเป่าผ้า	๔/๓๐	ห้วยกระทิง	กรงปินัง
๘๐	ร.ร ผู้สูงอายุ(สมุนไพร)	นายวอแด มาเฮะ	น้ำมันกระ ดุกไก่อดำ	๔๙/๑	ห้วยกระทิง	กรงปินัง
๘๑	ร.ร ผู้สูงอายุ(สมุนไพร)	นายวอแด มาเฮะ	น้ำมันเหลือง	๗๖	ห้วยกระทิง	กรงปินัง
๘๒	ร.ร ผู้สูงอายุ(สมุนไพร)	นายวอแด มาเฮะ	ยาหม่องไพร	๕	ห้วยกระทิง	กรงปินัง
๘๓	ร.ร ผู้สูงอายุ(สมุนไพร)	นายวอแด มาเฮะ	ยาหม่องตะไคร้ หอม	๓๗	ห้วยกระทิง	กรงปินัง
๘๔	แปแจงรักข์ขนมไทย	นางสาวอารีเยะ สะมาเอ	ขนมครองแครง	๓๔	สะเอะ	กรงปินัง
๘๕	แปแจงรักข์ขนมไทย	นางสาวอารีเยะ สะมาเอ	ขนมถั่วกรอบ แก้ว	๕	สะเอะ	กรงปินัง
๘๖	ตัดเย็บผ้าคลุมบ้านตะโละปานะ	นางสาว ฟารีดีะ เบ็นเยะ	ผ้าคลุมผมบาวา	๗๙/๓	บุ้โรง	กรงปินัง
๘๗	ตัดเย็บผ้าคลุมบ้านตะโละปานะ	นางสาว ฟารีดีะ เบ็นเยะ	ผ้าคลุมผม สำเร็จ	๖	บุ้โรง	กรงปินัง
๘๘	MAJU berkery	นางสาวรุสตา มะ	ขนมเค้ก	๗	กรงปินัง	กรงปินัง
๘๙	MAJU berkery	นางสาวรุสตา มะ	บราวส์นี่	๓๑/๖	กรงปินัง	กรงปินัง
๙๐	flower kiktcaek	นางยาฮารอ ลีลาตানা	ขนมเค้กกล้วย หอม	๖๔/๒	กรงปินัง	กรงปินัง
๙๑	กลุ่มทำไม้เชิงชายฉลุ	นาย อาตือนัน แวดาลอ	โต๊ะไม้เล็ก	๑๒๙	กรงปินัง	กรงปินัง

ที่มา: สำนักงานพัฒนาชุมชนอำเภอกรงปินัง,พ.ศ ๒๕๖๘

ตาราง จำนวนผลิตภัณฑ์ที่ลงทะเบียน OTOP จำแนกตามผลิตภัณฑ์

ประเภทผลิตภัณฑ์	จำนวน
อาหาร	๒๓
เครื่องตี	-
ผ้า เครื่องแต่งกาย	๓๕
ของใช้ ของตกแต่ง ของที่ระลึก	๒๗
สมุนไพรที่ไม่ใช่อาหาร	๖
รวม	๙๑

ที่มา : สำนักงานพัฒนาชุมชนอำเภอกรงปินัง,พ.ศ๒๕๖๖

ตาราง ข้อมูลกลุ่มวิสาหกิจชุมชนอำเภอกรงปินัง จังหวัดยะลา

ลำดับ ที่	ชื่อ	ที่ตั้ง	ประธาน	สมาชิก (ราย)	กิจกรรม
๑	วิสาหกิจชุมชนกลุ่มจักสาน ไม้ไผ่ขัดแตะ	เลขที่ ๕/๑ หมู่ ๒ ตำบลกรงปินัง อำเภอ กรงปินัง ยะลา	นส.อามีเนาะ ลมมา	๗	ผ้าบ้านจักสาน
๒	วิสาหกิจชุมชนกลุ่มบาติกก รงปินัง	เลขที่ ๕ หมู่ ๑ ตำบล กรงปินัง อำเภอ กรงปินัง ยะลา	นายอับรอเฮง มีดามี	๗	ผลิตภัณฑ์ผ้าบาติก
๓	วิสาหกิจชุมชนกลุ่มเลี้ยง แพะเนื้อบ้านอุเฒะ	เลขที่ ๗๐ หมู่ ๕ ตำบลกรงปินัง อำเภอ กรงปินัง ยะลา	นายอาหะมะ อาลี มาลี๊ะ	๑๐	เลี้ยงแพะเนื้อ บ้านอุ เฒะ
๔	วิสาหกิจชุมชนกลุ่มแม่บ้าน เกษตรกรบราแง	เลขที่ ๗๖ หมู่ ๓ ตำบลกรงปินัง อำเภอ กรงปินัง ยะลา	นส.มารีเยาะ ยูโซ๊ะ	๑๐	ขนมโรตีสีกรอบ
๕	วิสาหกิจชุมชนกลุ่มเกษตร ไม้ผลบราแง	เลขที่ ๗๙/๓ หมู่ ๓ ตำบลกรงปินัง อำเภอ กรงปินัง ยะลา	นายมะปอสี แลฮา	๗	ซื้อ-ขายผลไม้ตาม ฤดูกาล
๖	วิสาหกิจชุมชนบาสาเวงค้า ผลไม้	เลขที่ ๗๗/๓ หมู่ ๖ ตำบลกรงปินัง อำเภอ กรงปินัง ยะลา	นายอาดอนัน แวดาลอ	๗	จัดจำหน่ายผลไม้ตาม ฤดูกาล
๗	วิสาหกิจชุมชนกลุ่มจักสาน เส้นพลาสติก	เลขที่ ๕๖/๑ หมู่ ๒ ตำบลกรงปินัง อำเภอ กรงปินัง ยะลา	นส.ฟาซี บินสาแหละ	๗	ผลิตภัณฑ์จักสานจาก เส้นพลาสติก
๘	วิสาหกิจชุมชนรวบรวม ผลผลิตไม้ผลบ้านล้อมูไน	เลขที่ ๑๗/๒ หมู่ ๘ ตำบลกรงปินัง อำเภอ กรงปินัง ยะลา	นายบือซื่อแม บาอะคีรี	๗	รับซื้อและขายผลไม้ ตามฤดูกาล
๙	วิสาหกิจชุมชนแปลงใหญ่ ลองกอง หมู่ที่ ๘ ตำบล กรงปินัง	เลขที่ ๑๗/๒ หมู่ ๘ ตำบลกรงปินัง อำเภอ กรงปินัง ยะลา	นายบือซื่อแม บาอะคีรี	๗	รับซื้อลองกองตาม ฤดูกาล
๑๐	วิสาหกิจชุมชนแปลงใหญ่ ทุเรียน หมู่ ๖ ตำบล กรงปินัง	เลขที่ ๑๑/๔ หมู่ ๖ ตำบลกรงปินัง อำเภอ กรงปินัง ยะลา	นายสุชิน ห่องสุวรรณ	๙๙	รับซื้อผลผลิตจาก สมาชิกแปลงใหญ่
๑๑	วิสาหกิจชุมชนกลุ่ม เกษตรกรตำบลกรงปินัง	เลขที่ ๕๙ หมู่ ๕ ตำบลกรงปินัง อำเภอ กรงปินัง ยะลา	นายรุสนัน ยะยือริ	๗	ผลิตพืชตามฤดูกาล, เลี้ยงแพะเพื่อจำหน่าย
๑๒	วิสาหกิจชุมชนโคขุนบ้านบ ราแง	เลขที่ ๗๖/๓ หมู่ ๓ ตำบลกรงปินัง อำเภอ กรงปินัง ยะลา	นายอาลี ยูโซ๊ะ	๒๐	โคขุน
๑๓	วิสาหกิจชุมชนอาหารเพื่อ สุขภาพ(clean food)	เลขที่ ๕๓ หมู่ ๙ ตำบลกรงปินัง อำเภอ	นายยูณัยดี ยะลาแป	๗	แทมเป้ ข้าวเกรียบ

		กรงปินัง ยะลา			
๑๔	วิสาหกิจชุมชนसानใจ ชายแดนใต้	เลขที่ ๙๑/๔ หมู่ ๗ ตำบลกรงปินัง อำเภอ กรงปินัง ยะลา	นส.อุกริมี๊ะ ตอลอ	๗	กระเป่าและเครื่องใช้ ต่างๆ
๑๕	กลุ่มรับซื้อผลผลิตทางการ เกษตรตำบลกรงปินัง	เลขที่ ๔๗/๑๓ ม.๗ ตำบลกรงปินัง อำเภอ กรงปินัง ยะลา	นายแวฮามะ กาเจอร์	๗	รับซื้อและขายผลไม้ ตามฤดูกาล
๑๖	วิสาหกิจชุมชนกลุ่มแม่บ้าน เกษตรกรพัฒนาประมง บ้านดงชงกุกุญ	เลขที่ 39 หมู่ 6 ตำบล สะเอะ อำเภอ กรงปินัง ยะลา 95000	อัสนะ หะมิมะดิง	๗	ปลาสด
๑๗	วิสาหกิจชุมชนกลุ่มไม้ผล ตำบลสะเอะ	เลขที่ 99/1 หมู่ 6 ตำบลสะเอะ อำเภอ กรงปินัง ยะลา 95000	ดีอราเซะ ดีอราเซะ	๗	จุดรับซื้อดอกกอง
๑๘	วิสาหกิจชุมชนกลุ่ม รวบรวมผลผลิตเกษตร ท้องถิ่น	เลขที่ 63 หมู่ 3 ตำบล สะเอะ อำเภอ กรงปินัง ยะลา 95000	อาอี แยแล	๗	รับซื้อผลผลิตทางการ เกษตร
๑๙	วิสาหกิจชุมชนรวบรวม ผลผลิตบ้านกัว	เลขที่ 37 หมู่ 1 ตำบล สะเอะ อำเภอ กรงปินัง ยะลา 95000	มะแพตี มะหะมิง	๗	รวบรวมและจำหน่าย ผลผลิตทางการ เกษตร
๒๐	วิสาหกิจชุมชนค้าผลผลิต เกษตรบ้านยางยืออรา	เลขที่ 248 หมู่ 1 ตำบลสะเอะ อำเภอ กรงปินัง ยะลา 95000	อีดีอระ มาฮะ	๑๐	รวบรวมและจำหน่าย ผลผลิตทางการ เกษตร
๒๑	วิสาหกิจชุมชนสะเอะเพื่อ การค้า	เลขที่ 45 หมู่ 6 ตำบล สะเอะ อำเภอ กรงปินัง ยะลา 95000	เซ็ง หะมิมะดิง	๑๐	ขายผลไม้/ผลิตภัณฑ์ การเกษตร, ขาย อุปกรณ์การเกษตร เครื่องจักร
๒๒	วิสาหกิจชุมชนเกษตรไม้ผล ดงชงกุกุญ	เลขที่ 40 หมู่ 3 ตำบล สะเอะ อำเภอ กรงปินัง ยะลา 95000	อาบูยามิง อัมนีฮียา	๗	รับซื้อผลไม้
๒๓	วิสาหกิจชุมชนส่งเสริม	เลขที่ 234 หมู่ 1	ยาลี ดีสะเอะ	๑๐	รับซื้อผลผลิตทางการ

	ผลผลิตทางการเกษตร	ตำบลสะเอะ อำเภอ กรงปินัง ยะลา 95000			เกษตร
๒๔	วิสาหกิจชุมชนสะเอะ พัฒนา	เลขที่ 99 หมู่ 3 ตำบล สะเอะ อำเภอ กรงปินัง ยะลา 95000	มะอูเซ็ง กอเดร์	๗	ปลาตุก, ไข่ไก่, ผักบุ้ง
๒๕	วิสาหกิจชุมชนกลุ่ม ลองกองพัฒนาคุณภาพ บ้านสะเอะ	เลขที่ 151 หมู่ 4 ตำบลสะเอะ อำเภอ กรงปินัง ยะลา 95000	นุรียะห์ อาแวบือซา	๑๐	รับซื้อลองกอง ผลผลิตทาง การเกษตร
๒๖	วิสาหกิจชุมชนกลุ่มปลูกไม้ บ้านแปแจง	เลขที่ 43 หมู่ 5 ตำบล สะเอะ อำเภอ กรงปินัง ยะลา 95000	อดุลย์ ละสุสามา	๑๐	ไม้พลังงาน
๒๗	วิสาหกิจชุมชนเกษตรผลไม้ บ้านตะโละสโตร	เลขที่ 94/1 หมู่ 6 ตำบลสะเอะ อำเภอ กรงปินัง ยะลา 95000	มะยิ อาลีมามะ	๑๐	รับซื้อผลผลิตทางการ เกษตร
๒๘	วิสาหกิจชุมชนแปลงใหญ่ ทุเรียน หมู่ 3 ตำบลสะเอะ	เลขที่ 13 หมู่ 3 ตำบล สะเอะ อำเภอ กรงปินัง ยะลา 95000	ยูไซยะ ดอเลาะบองอ	๑๐	รับซื้อผลผลิตทางการ เกษตรตามฤดูกาล
๒๙	วิสาหกิจชุมชนกลุ่มเลี้ยง แพะบ้านแปแจง	เลขที่ หมู่ 5 ตำบล สะเอะ อำเภอ กรงปินัง ยะลา 95000	มะมุ๊กิส ดอเลาะ	๑๐	เลี้ยงแพะพื้นเมือง จำหน่าย, เบ็ด ไก่
๓๐	วิสาหกิจชุมชนรับซื้อ ผลผลิตยางพาราตำบล สะเอะ	เลขที่ 235 หมู่ 6 ตำบลสะเอะ อำเภอ กรงปินัง ยะลา 95000	เซ็ง หะมิมะดิง	๑๐	รับซื้อน้ำยางพารา
๓๑	วิสาหกิจชุมชนทุเรียน คุณภาพกรงปินัง	เลขที่ 200/13 หมู่ 3 ตำบลสะเอะ อำเภอ กรงปินัง ยะลา 95000	อับดุลรอปะ วาหะมะ	๑๐	ผลิตทุเรียนคุณภาพ รับซื้อและจำหน่าย ผลผลิตทุเรียน, ทุเรียนกวน ทอดและ

					อื่นๆ
๓๒	วิสาหกิจชุมชนกลุ่ม เกษตรกรเกษตรผสมผสาน ตำบลสะเอะ	เลขที่ 41 หมู่ 5 ตำบล สะเอะ อำเภอ กรงปินัง ยะลา 95000	กอแข็ง ยูโซะ	๑๐	ผักปลอดสารพิษ, ไม้ ผลทุกชนิด, ไม้ยืนต้น ทุกชนิด, ไม้ เบ็ด ห่าน , แพะ, โคเนื้อ, ปลา กินพืช ปลากินสัตว์
๓๓	วิสาหกิจชุมชนกรรณกแป แจ่มโมเดลมลาญ	เลขที่ 33 หมู่ 5 ตำบล สะเอะ อำเภอ กรงปินัง ยะลา 95000	นูดิน แวดาลอ	๗	แกะสลักกรรณก
๓๔	วิสาหกิจชุมชนกลุ่มตัดเย็บ ผลิตภัณฑ์จากผ้า Stylish Kampong	เลขที่ 42 หมู่ที่ 6 ตำบลสะเอะ อำเภอ กรงปินัง ยะลา 95000	ซาก็เยาะห์ เทษา		งานมัดย้อม/งาน พิมพ์ผ้าบาติก/งาน ตัดเย็บเสื้อผ้า/งาน ผลิตกระเป๋าจากผ้า/ งานผลิตผลิตภัณฑ์ อื่นๆจากผ้า/งานจัด และตกแต่งสถานที่ ด้วยผ้า
๓๕	วิสาหกิจชุมชนบ้านคูซง กุญ	เลขที่ 69 หมู่ที่ 6 ตำบลสะเอะ อำเภอ กรงปินัง ยะลา 95000	อับดุลอาชี ดุมีแด	๗	สมุนไพร
๓๖	วิสาหกิจชุมชนเกษตรไม้ผล ตะโละปานะ	เลขที่ 12/1 หมู่ 3 ตำบลปุโรง อำเภอ กรงปินัง ยะลา 95000	ฆอรอเฮง ดอฆอ	๗	ปลูกผักปลอดสารพิษ ไม้ผล
๓๗	วิสาหกิจชุมชนเกษตร ซาตุ วัน กำปง ราดู	เลขที่ 4/17 หมู่ 1 ตำบลปุโรง อำเภอ กรงปินัง ยะลา 95000	อิสมาแอ ปุโรง	๑๐	ผลไม้
๓๘	วิสาหกิจชุมชนแม่บ้าน เกษตรกรบ้านตะโละปานะ	เลขที่ 21/2 หมู่ 1 ตำบลปุโรง อำเภอ กรงปินัง ยะลา 95000	นัสรีเยาะห์ แวมะสง	๑๐	ถั่วเคลือบ
๓๙	วิสาหกิจชุมชนไม้เสียบ	เลขที่ 5/1 หมู่ 4	ฮอฮานา ยะมะสะ	๑๐	ไม้เสียบลูกชิ้น

	ลูกชิ้นบ้านลูโบะกาโด	ตำบลปูลูอง อำเภอ กรงปินัง ยะลา 95000			
๔๐	วิสาหกิจชุมชนแปลงใหญ่ ทุเรียน หมู่ที่ 3 ตำบลปูลูอง	เลขที่ 12/1 หมู่ 3 ตำบลปูลูอง อำเภอ กรงปินัง ยะลา 95000	ชมรอรเฮง ดอชมอ	๔๐	ผลิตเรียนคุณภาพ, บริการในการปรับ พื้นที่ เช่าเครื่องพ่นยา และเครื่องตัดหญ้า
๔๑	วิสาหกิจชุมชนปลูกพืช พลังงานและแปรรูปไม้ไผ่ ตำบลปูลูอง	เลขที่ 16/6 หมู่ 1 ตำบลปูลูอง อำเภอ กรงปินัง ยะลา 95000	อับดุลเลาะ ยันยา	๑๐	ปลูกไม้พลังงาน จำหน่ายโรงไฟฟ้าชีว มวล
๔๒	วิสาหกิจชุมชนกลุ่ม เศรษฐกิจพอเพียงตำบลปูลู อง	เลขที่ 68/1 หมู่ 1 ตำบลปูลูอง อำเภอ กรงปินัง ยะลา 95000	อาหามะ สะแต	๑๐	ปลูกผักตามฤดูกาล, ปุ๋ยหมักชีวภาพ
๔๓	วิสาหกิจชุมชนเกษตรกรรม แม่น้ำบ้านโหลง	เลขที่ 48/8 หมู่ 1 ตำบลปูลูอง อำเภอ กรงปินัง ยะลา 95000	นิเลาะ ปูลูอง	๑๐	แตงกวา ถั่วฝักยาว พริก บวบ ข้าวโพด สมุนไพร
๔๔	วิสาหกิจชุมชนกลุ่มแม่บ้าน เกษตรกรบ้านกัว	เลขที่ 35 หมู่ 1 ตำบล ห้วยกระทิง อำเภอ กรงปินัง ยะลา 95000	กะหรีพัฟ ลูกอมทอพี พี	๑๐	กะหรีพัฟ ลูกอมทอพี พี
๔๕	วิสาหกิจชุมชนกลุ่มรับซื้อ ผลผลิตทางการเกษตร ตำบลห้วยกระทิง	เลขที่ 129/1 หมู่ 1 ตำบลห้วยกระทิง อำเภอกรงปินัง ยะลา 95000	รับซื้อ ผลผลิต ทาง การเกษตร น้ำยาง, เลี้ยง ไก่ และเป็ด	๑๐	รับซื้อ ผลผลิต ทาง การเกษตร น้ำยาง, เลี้ยง ไก่ และเป็ด
๔๖	วิสาหกิจชุมชนกลุ่มเลี้ยงผึ้ง ชันโรงบ้านกัว	เลขที่ 27/1 หมู่ 1 ตำบลห้วยกระทิง อำเภอกรงปินัง ยะลา 95000	เลี้ยงผึ้งชันโรง, เลี้ยง โคเพื่อจำหน่าย	๑๐	เลี้ยงผึ้งชันโรง, เลี้ยง โคเพื่อจำหน่าย

ที่มา :สำนักงานเกษตรอำเภอกรงปินัง,พ.ศ.๒๕๖๘

ตาราง ข้อมูล กลุ่มยุวเกษตรกร อำเภอกรงปินัง จังหวัดยะลา

ที่	ชื่อองค์กร	ที่อยู่	วันที่จัดตั้งกลุ่ม	จำนวนสมาชิก	กิจกรรม
๑	กลุ่มยุวเกษตรกร โรงเรียนบ้านไฉลง	หมู่ ๑ ต.ปุโรง อ.กรงปินัง จ.ยะลา	๑๗ พ.ค. ๒๕๕๓	๒๐	เกษตร ผสมผสาน
๒	กลุ่มยุวเกษตรกร โรงเรียนสันติวิทยา	หมู่ ๕ ต.สะเอะ อ.กรงปินัง จ.ยะลา	๒๙ พ.ย. ๒๕๕๙	๒๒	เกษตร ผสมผสาน
๓	กลุ่มยุวเกษตรกร โรงเรียนบ้านสะเอะใน	หมู่ ๔ ต.สะเอะ อ.กรงปินัง จ.ยะลา	๑ พ.ค. ๒๕๕๗	๑๑	เกษตร ผสมผสาน
๔	กลุ่มยุวเกษตรกร โรงเรียนบ้านกัว	หมู่ ๑ ต.ห้วยกระทิง อ.กรงปินัง จ.ยะลา	๓๐ ก.ย. ๒๕๕๙	๒๐	เกษตร ผสมผสาน
๕	กลุ่มยุวเกษตรกร โรงเรียนบ้านลีอุม	หมู่ ๘ ต.กรงปินัง อ.กรงปินัง จ.ยะลา	๒๙ พ.ย. ๒๕๕๙	๒๖	เกษตร ผสมผสาน
๖	กลุ่มยุวเกษตรกร โรงเรียนบ้านปุโรง	หมู่ ๒ ต.ปุโรง อ.กรงปินัง จ.ยะลา	๒๙ พ.ย. ๒๕๕๙	๒๐	เกษตร ผสมผสาน
๗	กลุ่มยุวเกษตรกร โรงเรียนบ้านสะเอะ	หมู่ ๓ ต.สะเอะ อ.กรงปินัง จ.ยะลา	๑๗ พ.ค. ๒๕๖๐	๒๐	เกษตร ผสมผสาน

ที่มา: สำนักงานเกษตรอำเภอกรงปินัง,พ.ศ.๒๕๖๘.

ข้อมูลกลุ่มแม่บ้านเกษตรกร อำเภอกรงปินัง จังหวัดยะลา

ตาราง ข้อมูลกลุ่มแม่บ้านเกษตรกร อำเภอกรงปินัง จังหวัดยะลา

ที่	ชื่อ	ที่อยู่			จำนวนสมาชิก	ประธาน
		เลขที่	หมู่ที่	ตำบล		
๑	กลุ่มแม่บ้านเกษตรกรบราแง	๗๖	๓	กรงปินัง	๑๑	นางสาว มารีเยาะ ยูโซ๊ะ
๒	กลุ่มแม่บ้านเกษตรกรบ้านปุโรง	๒๑/๓	๑	ปุโรง	๑๘	นางพาดีเมาะ ลาเตะ
๓	กลุ่มแม่บ้านเกษตรกรพัฒนาประมงบ้านคูช กูญี	๓๙	๖	สะเอะ	๒๕	นางอัสนะ หะมิมะดิง
๔	กลุ่มแม่บ้านเกษตรกรบ้านกัว	๓๕	๑	ห้วย กระทิง	๑๙	นางสาว อามีเนาะ มะลี
๕	กลุ่มแม่บ้านเกษตรกรสลาแด	๒๗	๓	ห้วย กระทิง	๑๕	นางรอปีอะห์ สือนิ
๖	กลุ่มแม่บ้านเกษตรกร บ้านตะโละปานะ	๒๑/๒	๓	ปุโรง	๑๐	นางสาวนัสรียะห์ แวมะ สง
๗	กลุ่มแม่บ้านเกษตรกรแปรรูปผลผลิตเกษตร บ้านกีเยาะ	๕๖/๑	๒	กรงปินัง	๑๓	นาง ฟาซี บินสาแหละ

ที่มา: สำนักงานเกษตรอำเภอกรงปินัง,พ.ศ.๒๕๖๘

ข้อมูลกลุ่มส่งเสริมอาชีพ อำเภอกรงปินัง จังหวัดยะลา

ตาราง ข้อมูลกลุ่มส่งเสริมอาชีพ อำเภอกรงปินัง จังหวัดยะลา

ที่	ชื่อ	ที่อยู่	จำนวนสมาชิก	ประธาน
๑	กลุ่มส่งเสริมอาชีพการเกษตรโรงปุ๋ยชุมชนบ้านปุโรง	หมู่ ๑ ต.ปุโรง อ.กรงปินัง จ.ยะลา	๒๐	นายอนันต์ ดือราแม
๒	กลุ่มส่งเสริมอาชีพการเกษตรปลูกผักปลอดสารพิษบ้านบาตูปือละ	หมู่ ๒ ต.สะเอะ อ.กรงปินัง จ.ยะลา	๒๐	นายอาลี ยูโซ๊ะ
๓	กลุ่มส่งเสริมอาชีพการเกษตรศูนย์คัดแยกไม้ผลชุมชนตำบลกรงปินัง	หมู่ ๓ ต.กรงปินัง อ.กรงปินัง จ.ยะลา	๒๐	นายอาแว บาอะคีรี
๔	กลุ่มส่งเสริมอาชีพการเกษตรพัฒนาคุณภาพไม้ผลห้วยกระทิง	หมู่ ๑ ต.ห้วยกระทิง อ.กรงปินัง จ.ยะลา	๒๐	นายดีอราเซะ ดีอราเซะ
๕	กลุ่มส่งเสริมอาชีพการเกษตรปรับปรุงคุณภาพไม้ผลบ้านสะเอะ	หมู่ ๖ ต.สะเอะ อ.กรงปินัง จ.ยะลา	๒๐	นายนิแมะ นิเลาะ
๖	กลุ่มส่งเสริมอาชีพการเกษตรศูนย์คัดแยกผลไม้ชุมชนเพื่อพัฒนาคุณภาพกรงปินัง	หมู่ ๖ ต.สะเอะ อ.กรงปินัง จ.ยะลา	๑๒๐	นายดีอราเซะ ดีอราเซะ
๗	กลุ่มส่งเสริมอาชีพการเกษตรพัฒนาคุณภาพไม้ผลบ้านบราแง	หมู่ ๒ ต.กรงปินัง อ.กรงปินัง จ.ยะลา	๑๐๐	นายอาลี ยูโซ๊ะ

ที่มา: สำนักงานเกษตรอำเภอกรงปินัง,พ.ศ.๒๕๖๘

ข้อมูลกลุ่มกลุ่มสหกรณ์ อำเภอกรงปินัง จังหวัดยะลา

ตาราง ข้อมูลกลุ่มกลุ่มสหกรณ์ อำเภอกรงปินัง จังหวัดยะลา

ที่	ชื่อ	ที่อยู่			จำนวนสมาชิก	ประธาน
		เลขที่	หมู่ที่	ตำบล		
๑	สหกรณ์ผู้เลี้ยงสัตว์กรงปินัง จำกัด	๗๐	๕	กรงปินัง	๑๐๖	นาย อาหามะ อาลีทะสะ
๒	สหกรณ์อูคูระอิ จำกัด		๘	กรงปินัง	๕๗	นายอาแว บาอะคีรี
๓	สหกรณ์อินตัน		๖	กรงปินัง	๒๗๙	นายอิสมาแอ มีดามี
๔	กลุ่มสหกรณ์ทำสวนยางพาราบ้านตะโล๊ะชูแม	๓๕/๕	๒	กรงปินัง	๓๑	

ที่มา: สำนักงานสหกรณ์จังหวัดยะลา,พ.ศ.๒๕๕๘

บทที่ ๒

การวิเคราะห์สถานการณ์การเกษตรของอำเภอ

๒.๑. ข้อมูลประกอบการวิเคราะห์

๒.๑.๑ ข้อมูลประกอบการวิเคราะห์

๒.๑.๑ เกษตรกรและองค์กรเกษตรกร

๑) เกษตรกร

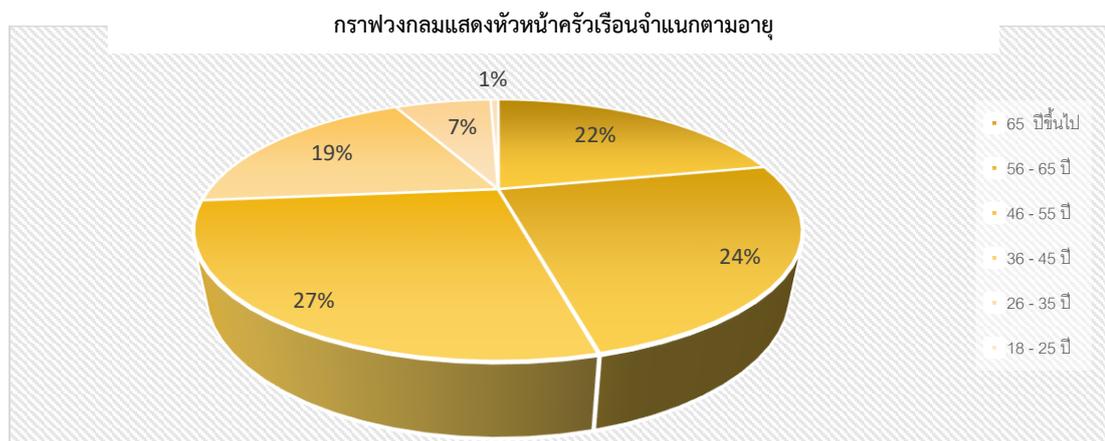
(๑) ครุฑเรือเกษตรกร

อำเภอกรงปินัง มีครุฑเรือเกษตรกร จำนวน ๔,๔๒๓ ครุฑเรือ โดยมีหัวหน้าครุฑเรือเกษตรกร อายุระหว่าง ๔๖-๕๕ ปี จำนวน ๑,๒๑๔ ครุฑเรือ คิดเป็นร้อยละ ๒๗.๔๕ รองลงมาอายุระหว่าง ๕๖-๖๕ ปี จำนวนครุฑเรือ ๑,๐๗๕ ครุฑเรือ คิดเป็นร้อยละ ๒๖.๘๐ อายุระหว่าง ๖๕ ปีขึ้นไป จำนวนครุฑเรือ ๙๖๔ ครุฑเรือ คิดเป็นร้อยละ ๒๑.๘๐ และ ๔๖-๕๕ ปี ปีขึ้นไป จำนวนครุฑเรือ ๑๒๑๔ ครุฑเรือ คิดเป็นร้อยละ ๒๗.๔๕ อายุระหว่าง ๒๖-๓๕ ปี จำนวนครุฑเรือ ๓๐๖ ครุฑเรือ คิดเป็นร้อยละ ๖.๙๒ และ ๑๘ - ๒๕ ปี จำนวนครุฑเรือ ๒๕ ครุฑเรือ คิดเป็นร้อยละ ๐.๕๗ ตามลำดับ

ตารางที่ ๑ แสดงหัวหน้าครุฑเรือจำแนกตามอายุ อำเภอกรงปินัง จังหวัดยะลา

ที่	ช่วงอายุ (ปี)	ครุฑเรือ	ร้อยละ
๑	๖๕ ปีขึ้นไป	๙๖๔.๐๐	๒๑.๘๐
๒	๕๖ - ๖๕ ปี	๑,๐๗๕.๐๐	๒๔.๓๐
๓	๔๖ - ๕๕ ปี	๑,๒๑๔.๐๐	๒๗.๔๕
๔	๓๖ - ๔๕ ปี	๘๓๙.๐๐	๑๘.๙๗
๕	๒๖ - ๓๕ ปี	๓๐๖.๐๐	๖.๙๒
๖	๑๘ - ๒๕ ปี	๒๕.๐๐	๐.๕๗

ที่มา : สำนักงานเกษตรอำเภอกรงปินัง พ.ศ. ๒๕๖๘

ภาพที่ ๑๖ แสดงหัวหน้าครุฑเรือเกษตรกรจำแนกตามอายุ อำเภอกรงปินัง จังหวัดยะลา

(ที่มา : สนง.เกษตรอำเภอกรงปินัง พ.ศ. ๒๕๖๘)

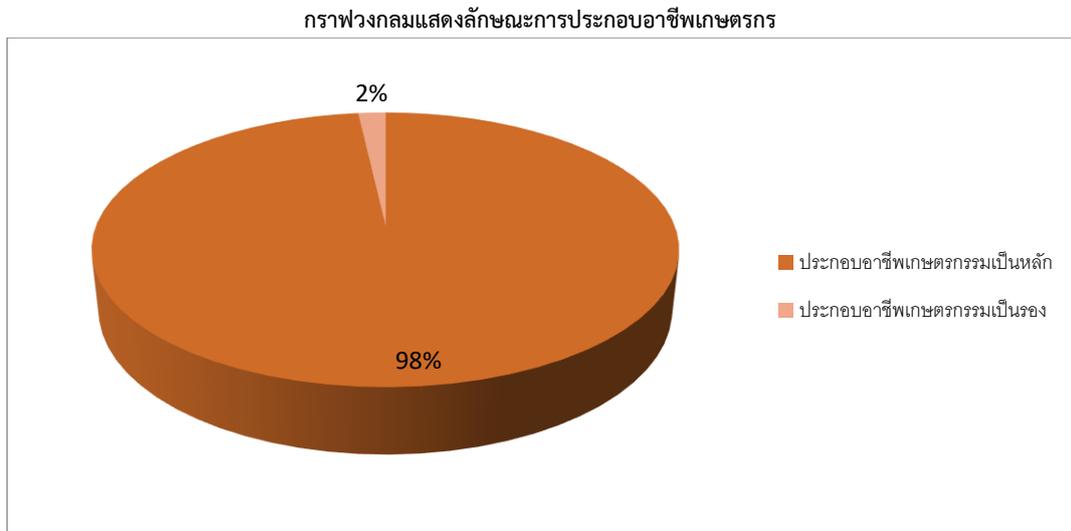
(๒) ลักษณะการประกอบอาชีพ

อำเภอกรงปินัง มีเกษตรกรที่ประกอบอาชีพหลักส่วนใหญ่เป็นการประกอบอาชีพเกษตรกรรมเป็นหลัก จำนวน ๔,๔๒๓ ครุฑเรือ คิดเป็นร้อยละ ๙๘.๒๘ และประกอบอาชีพเกษตรกรรมเป็นรอง จำนวน ๗๖ ครุฑเรือ คิดเป็นร้อยละ ๑.๗๒ %

ตารางที่ ๒ แสดงลักษณะการประกอบอาชีพเกษตรกร อำเภอกรงปินัง จังหวัดยะลา

ที่	ลักษณะการประกอบอาชีพ	ครัวเรือน	ร้อยละ
๑	ประกอบอาชีพเกษตรกรรมเป็นหลัก	๔๓๔๗	๙๘.๒๘
๒	ประกอบอาชีพเกษตรกรรมเป็นรอง	๗๖.๐๐	๑.๗๒

ที่มา : สำนักงานเกษตรอำเภองริงปิ้ง พ.ศ. ๒๕๖๘

ภาพ แสดงลักษณะการประกอบอาชีพ อำเภองริงปิ้ง จังหวัดยะลา
(ที่มา : สำนักงานเกษตรอำเภองริงปิ้ง พ.ศ. ๒๕๖๘)

(๓) ลักษณะการถือครองที่ดิน

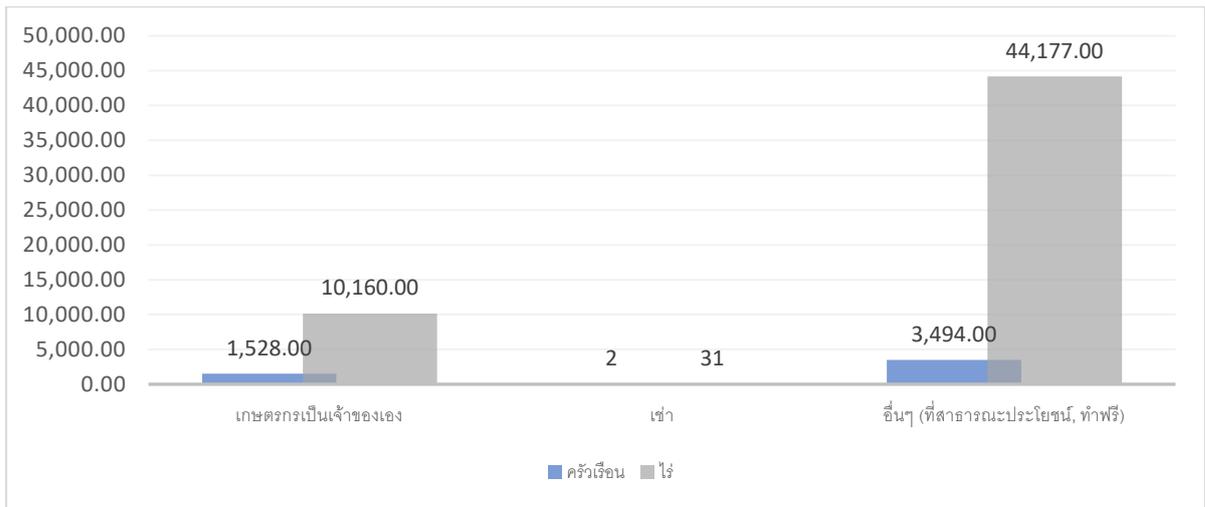
ลักษณะการถือครองที่ดินของเกษตรกรอำเภองริงปิ้ง ส่วนใหญ่เกษตรกรเป็นเจ้าของ จำนวน ๑๕๖๐ ครัวเรือน คิดเป็นร้อยละ ๖๐.๖๐ รองลงมาคือเช่า จำนวน ๖ ครัวเรือน คิดเป็นร้อยละ ๐.๑๒ และ อื่นๆ (ที่สาธารณะประโยชน์, ทำฟรี) จำนวน ๓,๕๓๒ ครัวเรือน คิดเป็นร้อยละ ๖๙.๒๘ ตามลำดับ

ตารางที่ ๓ แสดงลักษณะการถือครองที่ดินของเกษตรกร อำเภองริงปิ้ง จังหวัดยะลา

ที่	ลักษณะการถือครอง	ครัวเรือน	เนื้อที่ (ไร่)	ร้อยละ
๑	เกษตรกรเป็นเจ้าของ	๑,๕๖๐	๑๐,๓๗๕.	๓๐.๖๐
๒	เช่า	๖	๓๙	๐.๑๒
๓	อื่นๆ (ที่สาธารณะประโยชน์, ทำฟรี)	๓,๕๓๒	๔๓,๔๖๗	๖๙.๒๘
๔	รวม	๕,๑๐๘	๕๓,๘๘๑	๑๐๐

สำนักงานเกษตรอำเภองริงปิ้ง พ.ศ. ๒๕๖๘

กราฟวงกลมแสดงลักษณะการถือครองที่ดินของเกษตรกร

ภาพที่ ๑๘ แสดงลักษณะการถือครองที่ดิน อำเภอกรงปินัง จังหวัดยะลา
(สำนักงานเกษตรอำเภอกรงปินัง พ.ศ. ๒๕๖๘)

(๔) ประเภทเอกสารสิทธิ์ (เฉพาะเกษตรกรเป็นเจ้าของ)

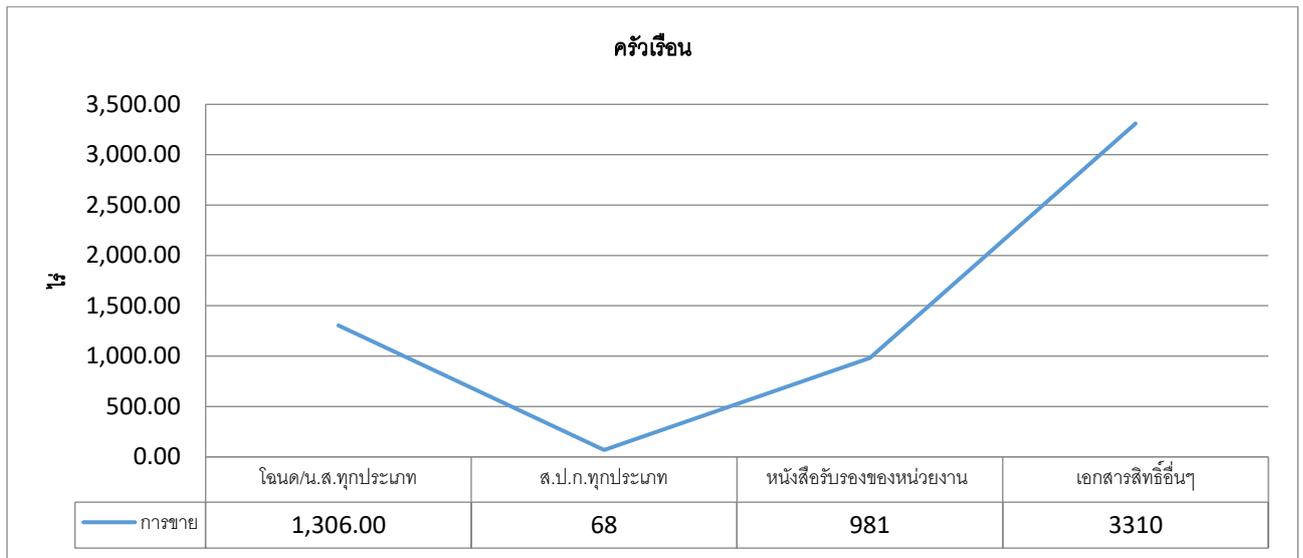
เกษตรกรอำเภอกรงปินัง มีการถือครองที่ดินแบบมีเอกสารสิทธิ์ประเภทโฉนด/น.ส.ทุกประเภท จำนวน ๙๘๗ ครัวเรือน คิดเป็นร้อยละ ๑๘.๔๖ เอกสารสิทธิ์อื่น จำนวน ๓,๓๓๐ ครัวเรือน คิดเป็นร้อยละ ๖๑.๙๒ หนังสือรับรองของหน่วยงาน จำนวน ๖๘ ครัวเรือน คิดเป็นร้อยละ ๑.๒๗ และหนังสือรับรองของหน่วยงาน จำนวน ๙๘๑ ครัวเรือน คิดเป็นร้อยละ ๑๘.๕๓ ตามลำดับ

ตารางที่ ๔ แสดงลักษณะประเภทเอกสารสิทธิ์ อำเภอกรงปินัง จังหวัดยะลา

ประเภทเอกสารสิทธิ์ (ครัวเรือน)				รวม
โฉนด/น.ส.ทุกประเภท	ส.ป.ก.ทุกประเภท	หนังสือรับรองของหน่วยงาน	เอกสารสิทธิ์อื่นๆ	
๑,๓๒๙	๖๗	๑	๒๕๘	๑,๕๖๐

ที่มา : สำนักงานเกษตรอำเภอกรงปินัง พ.ศ. ๒๕๖๘

กราฟวงกลมแสดงประเภทเอกสารสิทธิ์ อำเภอรองปิ้ง จังหวัดยะลา

ภาพที่ ๑๙ แสดงประเภทเอกสารสิทธิ์ อำเภอรองปิ้ง จังหวัดยะลา
(ที่มา : สำนักงานเกษตรอำเภอรองปิ้ง พ.ศ. ๒๕๖๘)

๒) องค์กรและสถาบันเกษตรกร

(๑) กลุ่มเกษตรกร/สถาบัน

อำเภอรองปิ้ง กลุ่มส่งเสริมอาชีพ ๗ กลุ่ม มีสมาชิก ๓๓๒ ราย กลุ่มแม่บ้านเกษตรกร ๗ กลุ่ม มีสมาชิก ๗๕ คน กลุ่มยุวเกษตรกร ๗ กลุ่ม มีสมาชิก ๑๒๕ ราย วิชาสหกิจชุมชน ๓๘ แห่ง มีสมาชิก ๓๒๑ ราย สหกรณ์ จำนวน ๒ แห่ง สมาชิก ๒๗๐ ราย และกลุ่มเกษตรกร ๔ กลุ่ม สมาชิก ๑๘๐ ราย

ตารางที่ ๕ แสดงจำนวนและสมาชิกสถาบันเกษตรกรอำเภอรองปิ้ง จังหวัดยะลา

ที่มา : สำนักงานเกษตรอำเภอรองปิ้ง พ.ศ. ๒๕๖๘

๓) ศูนย์เรียนรู้และเครือข่าย

อำเภอรองปิ้งมีแหล่ง/ศูนย์เรียนรู้และบริการด้านการเกษตร มีศูนย์เรียนรู้การเพิ่มประสิทธิภาพการผลิตสินค้าเกษตร (ศพก) ๑ ศูนย์ และ ศพก.เครือข่าย ๑๔ ศูนย์ ศูนย์จัดการศัตรูพืชชุมชน ๔ ศูนย์ ศูนย์จัดการดินและปุ๋ย ๑ ศูนย์ ศูนย์ถ่ายทอดเทคโนโลยีการเกษตรประจำตำบล ๔ ศูนย์ ศูนย์เรียนรู้ด้านเศรษฐกิจพอเพียง ๕ ศูนย์ ศูนย์ด้านปศุสัตว์ ๑ ศูนย์ ศูนย์เรียนรู้ด้านประมง - ศูนย์ และศูนย์ถ่ายทอดเทคโนโลยีด้านการพัฒนาที่ดิน ๓ ศูนย์

ตารางที่ ๖ แสดงจำนวนแหล่ง/ศูนย์เรียนรู้และบริการด้านการเกษตร อำเภอรองปิ้ง จังหวัดยะลา

ตำบล	ศพก	ศพก.เครือข่าย	ศจช.	ศคปช.	ศบกด.	ศูนย์เรียนรู้เศรษฐกิจพอเพียง			ศูนย์ถ่ายทอดเทคโนโลยีด้านการพัฒนาที่ดิน
						กษ.	ปศุสัตว์	ประมง	
รองปิ้ง	๑	๖	๑	๑	๑	๑	๑	-	-
สะเอะ	-	๓	๑	-	๑	๑	-	-	-
ห้วยกระทิง	-	๓	-	-	๑	๑	-	-	-
ปูโรง	-	๔	-	-	๑	๑	-	๑	-
รวม	๑	๑๖	๒	๑	๔	๔	๑	-	-

ที่มา : สำนักงานเกษตรอำเภอรองปิ้ง พ.ศ. ๒๕๖๘

(๑) อาสาสมัครเกษตร

อำเภอกรงปินัง มีอาสาสมัครเกษตร (อกม.) จำนวน ๒๓ คน โดยมีเกษตรกรหมู่บ้านเท่ากับหมอดินอาสา คือ อาสาสมัครเกษตร ๒๓ คน หมอดินอาสา จำนวน ๒๓ คน รองลงมา ครูบัญชีอาสา จำนวน ๕ คน อาสาสมัครปฏิรูปที่ดิน จำนวน ๔ คน อาสาปศุสัตว์ จำนวน ๑ คน ประมงอาสา ไม่มี อาสาสมัครสหกรณ์ ไม่มี อย่างไรก็ตามอาสาสมัครเกษตรบางคน ทำหน้าที่อาสาสมัครมากกว่า ๑ หน้าที่

ตารางที่ ๗ แสดงข้อมูลอาสาสมัครเกษตร สาขาต่างๆ

ตำบล	หน่วยงาน/อาสาสมัครเกษตร(คน)								
	อาสาสมัคร ฝนหลวง	ครูบัญชี อาสา	ประมง อาสา	อาสา ปศุสัตว์	หมอดิน อาสา	เกษตร หมู่บ้าน	สหกรณ์	เศรษฐกิจ การเกษตร	อาสาสมัคร ปฏิรูปที่ดิน
กรงปินัง	-	๑	๒	๑	๙	๙	๑	-	-
สะเอะ	๑	๑	๑	๑	๖	๖	-	-	๑
ห้วยกระทิง	-	๑	๑	๑	๔	๔	๑	-	๒
บุโอง	-	๒	๑	๑	๔	๔	-	-	๑

ที่มา : สำนักงานเกษตรอำเภอกรงปินัง พ.ศ. ๒๕๖๘

(๒) ประชาชนชาวบ้าน

อำเภอกรงปินังมีประชาชนชาวบ้านภายใต้โครงการเกษตรตามแนวทฤษฎีใหม่ โดยยึดปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง ซึ่งการดำเนินการโครงการได้คัดเลือกประชาชนชาวบ้านเป็นผู้ดำเนินการถ่ายทอดองค์ความรู้ตามวิถีของประชาชนแต่ละคน ซึ่งในอำเภอกรงปินังมีประชาชนชาวบ้านจำนวน ๗ คน

ตารางที่ ๘ แสดงข้อมูลประชาชนชาวบ้าน อำเภอกรงปินัง จังหวัดยะลา

ตำบล	จำนวน (ราย)	ชื่อ - สกุล	ที่อยู่
กรงปินัง	๑	นายอาหามะ อาลีมาลี๊ะ	๗๐ ม.๕ ต.กรงปินัง อ.กรงปินัง
สะเอะ	๒	นายดีอราเซะ ดีอราเซะ	๙๙/๑ ๖ ม.๒ ต.สะเอะ อ.กรงปินัง
ห้วยกระทิง	๒	นายฮารน กูนา นายอิตือเร๊ะ มาอะ	๑๓๙/๑ ม.๓ ต.ห้วยกระทิง อ.กรงปินัง ๓๗ หมู่ ๑ ต.ห้วยกระทิง อ.กรงปินัง
บุโอง	๓	นายการิง อะไตย นายสะมะแอ บุโอง นายฆอโรเฮง ดอฆอ	๓๙/๑ ม.๒ ต.บุโอง อ.กรงปินัง ๔๓ หมู่ ๑ ต.บุโอง อ.กรงปินัง ๑๒/๑ หมู่ ๓ ต.บุโอง อ.กรงปินัง

ที่มา : สำนักงานเกษตรอำเภอกรงปินัง พ.ศ. ๒๕๖๘

ชื่อ : ศูนย์เรียนรู้การเพิ่มประสิทธิภาพการผลิตสินค้าเกษตร

สินค้าหลัก : ทุเรียน

พื้นที่เป้าหมาย : ๓๔๔ ไร่

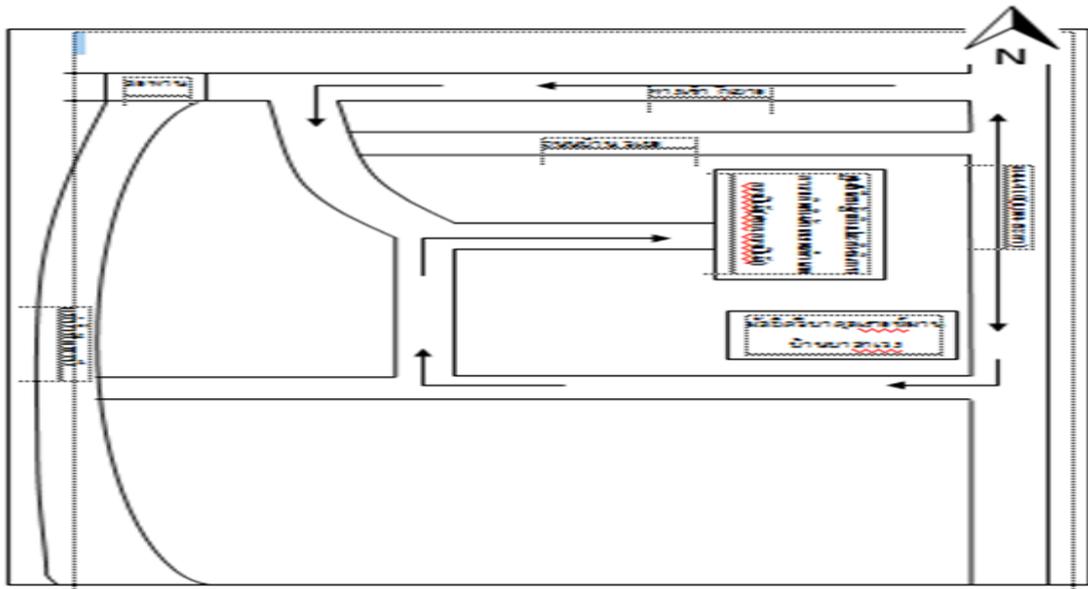
สถานที่ตั้ง : บ้านบอง หมู่ที่ ๖ ตำบลกรงปินัง อำเภอกรงปินัง จังหวัดยะลา

พิกัด : Latitude ๖.๔๒๖๑๕ Longitude ๑๐๑.๒๘๐๗๒๔๗ ๔๗ N

X : ๗๕๐๖๗๑ , Y : ๗๑๑๒๓๘

แผนที่เดินทางไปที่ศูนย์เรียนรู้ :

ชื่อเกษตรกรต้นแบบ : นายสุชิน ห้างสุวรรณ

ที่อยู่ : ๑๑/๔ หมู่ ๖ ตำบลกรงปินัง อำเภอกรงปินัง จังหวัดยะลา

เบอร์โทรศัพท์ : ๐๘-๖๒๘๘-๖๗๕๖

สถานการณ์ของพื้นที่ : เกษตรกรในอำเภอกรงปินัง ส่วนใหญ่ปลูกยางพาราเป็นพืชหลัก และปลูกทุเรียนเป็นผลไม้รอง โดยพื้นที่ปลูกเป็นพื้นที่เหมาะสมกับการปลูกไม้ผล ๑๖,๖๒๓.๕๐ ไร่ แต่ยังมีปัญหาด้านการจัดการคุณภาพผลผลิตส่วนใหญ่ไม่ได้มาตรฐานตามที่ตลาดต้องการ และมีภาวะโรครากเน่าโคนเน่าระบาด แต่เกษตรกรไม่รู้จักรักษาการจัดการกับภาวะโรค ทำให้เกิดการระบาดของพื้นที่กว้างขึ้นเรื่อยๆ ขณะนี้ปัจจัยการผลิตมีราคาสูงขึ้น

แนวทางการพัฒนา : ๑. การลดต้นทุน โดยถ่ายทอดความรู้เรื่องการใช้ปุ๋ยอินทรีย์ร่วมกับปุ๋ยเคมีสังเคราะห์ และเพิ่มผลผลิตด้วยการจัดการโรคและแมลงที่ถูกต้อง

๒. พัฒนาคุณภาพผลผลิตให้มีคุณภาพดี เกรดเอเพิ่มขึ้นจากร้อยละ ๑๐ เป็น ร้อยละ ๔๐

จุดเด่นของศูนย์เรียนรู้ : ๑. การผลิตปุ๋ยหมัก และการใช้เชื้อราไตรโคเดอร์มาลดการระบาดของโรครากเน่าโคนเน่า

๒. แปลงต้นแบบด้านการตัดแต่งกิ่งและตัดแต่งผลทุเรียน

หลักสูตรเรียนรู้มี ๕ หลักสูตร

หลักสูตร ๑ การลดต้นทุนการผลิตทุเรียน

หลักสูตร ๒ การเพิ่มผลผลิตทุเรียน

หลักสูตร ๓ การพัฒนาคุณภาพ

หลักสูตร ๔ เทคนิคการบริหารจัดการกลุ่ม

หลักสูตร ๕ การจัดการตลาดทุเรียน

หลักสูตรบังคับมี ๓ หลักสูตร

หลักสูตร ๑ เทคนิคการจัดทำบัญชี

หลักสูตร ๒ การจัดการโรครากเน่าและหนอนจนเจาะเมล็ด

หลักสูตร ๓ การจัดการน้ำในสวนทุเรียน

หลักสูตรเสริมมี ๓ หลักสูตร

หลักสูตร ๑ การเลี้ยงปลา

หลักสูตร ๒ การเลี้ยงโค

หลักสูตร ๓ การขยายพันธุ์พืช

ศูนย์เครือข่าย จำนวน ๔ ศูนย์

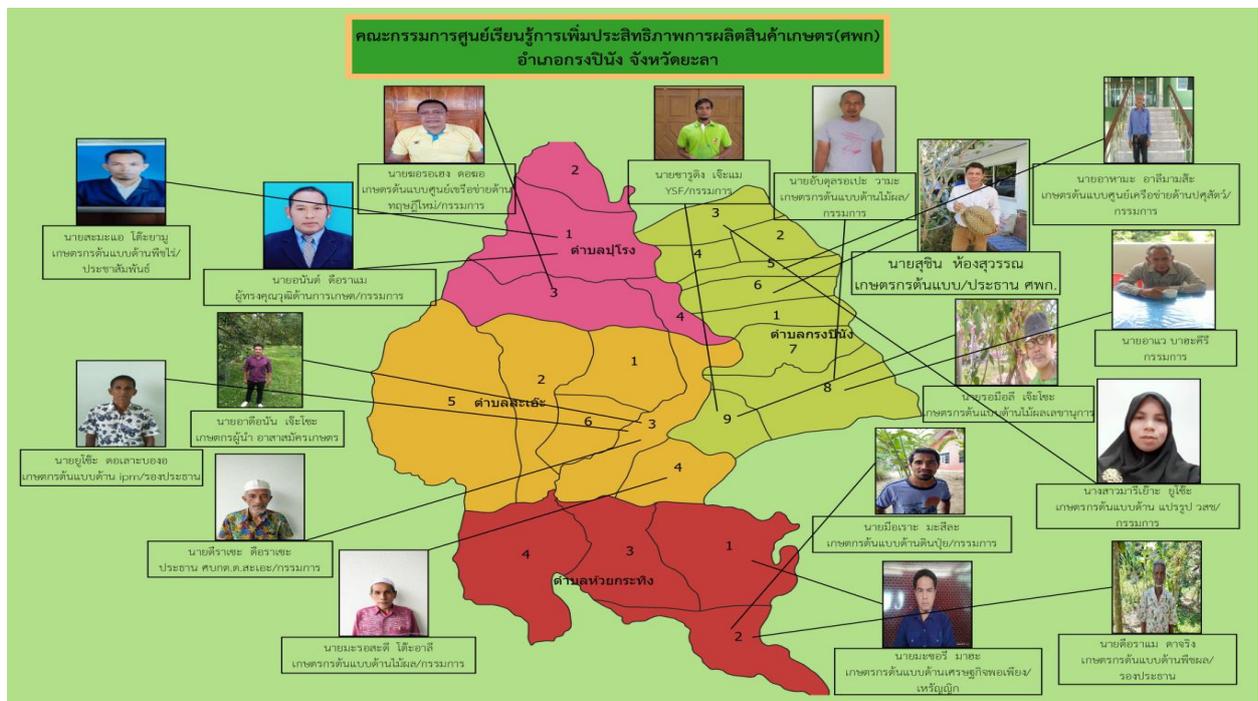
ตารางที่ ๙ แสดงศูนย์เครือข่ายของศูนย์เรียนรู้การเพิ่มประสิทธิภาพการผลิตสินค้าเกษตรอำเภอกรงปินัง

แบบสรุปข้อมูล						
ศูนย์เครือข่ายของศูนย์เรียนรู้การเพิ่มประสิทธิภาพการผลิตสินค้าเกษตรอำเภอกรงปินัง จังหวัดยะลา						
ที่	ชื่อศูนย์เครือข่าย	ประเภท/กิจกรรมหลัก ของศูนย์เครือข่าย	ที่ตั้งศูนย์		ชื่อ-สกุล ประธานศูนย์	เบอร์โทรศัพท์ ประธานศูนย์ฯ
			หมู่	ตำบล		
๑	ศูนย์เรียนรู้การเพิ่มประสิทธิภาพ การผลิตสินค้าเกษตรเครือข่าย ตำบลสะอะ	ศูนย์เรียนรู้ด้านไม้ผล/ เกษตรผสมผสาน	๓	สะอะ	นายยูโซะ ดอเลาะบงอ	๐๙๐๔๙๔๐๔๑๘
๒	ศูนย์เรียนรู้เศรษฐกิจพอเพียงตำบล ปูโรง	ศูนย์เรียนรู้พืชผัก	๒	กรงปินัง	นายการิง อะไต่ย	๐๘๔๗๔๙๘๓๙๙
๓	ศูนย์จัดการดินปุ๋ยชุมชน (ศดปช.)	ศูนย์จัดการดินปุ๋ยชุมชน (ศดปช.)	๖	กรงปินัง	นายสุชิน ทองสุวรรณ	๐๘๖๒๘๘๖๗๕๖
๔	ศูนย์เรียนรู้เกษตรทฤษฎีใหม่	ศูนย์เรียนรู้เศรษฐกิจ พอเพียง/เกษตรทฤษฎี ใหม่/เกษตรผสมผสาน	๓	ปูโรง	นายฆอโรเฮง ดอฆอ	๐๙๓๕๘๑๕๗๐๑
๕	ศูนย์เรียนรู้ด้านปศุสัตว์	ศูนย์เรียนรู้ด้านปศุสัตว์	๕	กรงปินัง	นายอาหามะ อาลีมาลี๊ะ	๐๘๔๗๔๘๘๐๕๗
๖	ศูนย์เรียนรู้ด้านบัญชี	ศูนย์เรียนรู้ด้านบัญชี	๑	ปูโรง	นางนัสรียะห์ แวมะสง	๐๘๙๐๖๔๐๔๔๖
๗	ศูนย์เรียนรู้ด้านสหกรณ์	ศูนย์จัดการศัตรูพืช ชุมชน (ศจช.)	๑	ห้วยกระทิง	นายมะซอรี มาอะ	๐๘๕๖๗๑๐๔๓๖
๘	ศูนย์เรียนรู้ด้านประมง	ศูนย์เรียนรู้ด้านประมง	๘	กรงปินัง	นายอาแว มาอะคีรี	๐๘๙๒๙๘๙๐๔๙
๙	ศูนย์เรียนรู้ด้านดินและปุ๋ย	ศูนย์เรียนรู้ด้านการ จัดการดิน	๖	สะอะ	นายดีอราเซะ ดีอราเซะ	๐๘๔๗๔๗๙๘๑๘
๑๐	ศูนย์เรียนรู้การเพิ่มประสิทธิภาพ การผลิตสินค้าเกษตรเครือข่าย ตำบลปูโรง	ศูนย์จัดการศัตรูพืช ชุมชน (ศจช.)	๑	ปูโรง	นายสมาแอ โต๊ะยามู	๐๖๕๘๒๙๒๕๕๑

๑๑	ศูนย์จัดการศัตรูพืชชุมชน	ศูนย์จัดการศัตรูพืชชุมชน (ศจช.)	๓	สระอะ	นายยูโซะ ดอเลาะบองอ	๐๙๐๔๙๔๐๔๑๘
๑๒	ศูนย์เรียนรู้การเพิ่มประสิทธิภาพการผลิตสินค้าเกษตรเครือข่าย ตำบลห้วยกระทิง	ศูนย์เรียนรู้ด้านไม้ผล	๒	ห้วยกระทิง	นายดีอราแม ดาจริง	๐๙๓๑๑๘๘๒๔๐
๑๓	ศูนย์เรียนรู้ด้านไม้ผล ตำบลห้วยกระทิง	ศูนย์เรียนรู้ด้านไม้ผล	๑	ห้วยกระทิง	นายอาเลง ดิง	๐๙๓๒๙๘๐๔๙๙
๑๔	ศูนย์เรียนรู้เศรษฐกิจพอเพียง ตำบลกรงปินัง	ศูนย์เรียนรู้เศรษฐกิจพอเพียง/เกษตรทฤษฎีใหม่/เกษตรผสมผสาน	๙	กรงปินัง	นายซารูดิง เจ๊ะแม	๐๙๕๖๗๔๖๕๙๘
๑๕	ศูนย์เรียนรู้ไม้ผล ตำบลกรงปินัง	ศูนย์เรียนรู้ไม้ผล	๓	กรงปินัง	นางมารีเยาะ ยูโซะ	
๑๖	ศูนย์เรียนรู้ไม้ผล ตำบลกรงปินัง	ศูนย์เรียนรู้ไม้ผล	๓	สระอะ	นายอาดอโน้ง เจ๊ะโซะ	

ที่มา : สำนักงานเกษตรอำเภอกรงปินัง พ.ศ. ๒๕๖๘

คณะกรรมการและศูนย์เรียนรู้การเพิ่มประสิทธิภาพการผลิตสินค้าเกษตรและเครือข่าย อำเภอกรงปินัง

ภาพที่ ๑๔ แผนภาพแสดงคณะกรรมการศูนย์เรียนรู้การเพิ่มประสิทธิภาพการผลิตสินค้าเกษตรและเครือข่าย อำเภอกรงปินัง (ที่มา : สำนักงานเกษตรอำเภอกรงปินัง พ.ศ. ๒๕๖๘)

(๔) กลุ่มเกษตรกรแปลงใหญ่

อำเภอกรงปินัง มีกลุ่มเกษตรกรแปลงใหญ่ จำนวน ๑๒ กลุ่ม ได้แก่

- ๑) แปลงใหญ่ทุเรียน ตำบลกรงปินัง
- ๒) แปลงใหญ่ทุเรียน ตำบลสะเอะ
- ๓) แปลงใหญ่มะนาว ตำบลบุโอง
- ๔) แปลงใหญ่ลองกอง ตำบลกรงปินัง
- ๕) แปลงใหญ่แพะ สหกรณ์ผู้เลี้ยงสัตว์กรงปินัง
- ๖) แปลงใหญ่ทุเรียน ตำบลบุโอง
- ๗) แปลงใหญ่ยางพารา ตำบลบุโอง
- ๘) แปลงใหญ่ยางพารา ตำบลห้วยกระทิง
- ๙) แปลงใหญ่ยางพารา ตำบลสะเอะ
- ๑๐) แปลงใหญ่ทุเรียน ตำบลกรงปินัง
- ๑๑) แปลงใหญ่ยางพาราหมู่ ๔ ตำบลสะเอะ
- ๑๒) แปลงใหญ่ทุเรียน ตำบลห้วยกระทิง

แผนการผลิตรายกลุ่ม ของแปลงใหญ่ทุเรียนตำบลสะเอะ

ที่อยู่ ๑๓ หมู่ ๓ ตำบลสะเอะ อำเภอกรงปินัง จังหวัดยะลา

กิจกรรม : ทุเรียน

- เป้าหมายการดำเนินงานลดต้นทุนการผลิตจาก ๑๒,๑๐๐ บาท/ไร่ เป็น ๑๐,๐๐๐ บาท/ไร่
- เป้าหมายการผลิต เพิ่มผลผลิตจาก, ๑,๘๐๐ กก./ไร่ เป็น ๒,๑๖๐ กิโลกรัม/ไร่
- เป้าหมายรายได้ ๑๕๐,๐๐๐ บาท/ไร่
- ประมาณการรายจ่าย ๑๐,๐๐๐ บาท/ไร่

กิจกรรมที่ต้องการพัฒนา

๑. พัฒนาคุณภาพมาตรฐาน GAP
๒. เพิ่มคุณภาพเกรด A ๗๐ % ส่งตลาดพรีเมียม
๓. ลดปริมาณการเข้าทำลายของหนอนเจาะเมล็ดทุเรียนและโรครากเน่าโคนเน่า
๔. สนับสนุนการผลิตสินค้าเสริมรายได้
๕. พัฒนาสมาชิกแปลงใหญ่ให้เป็น Smart Farmer ทุกราย
๖. แปรรูปผลผลิต เพื่อเพิ่มรายได้ขยายช่องทางการตลาด
๗. เกษตรกรสามารถตั้งราคาจำหน่ายเองได้
๘. พัฒนาบรรจุกันท์ จัดทำ QR-Code ให้ผู้ซื้อสับคั้นที่มาสินค้าได้

แผนการผลิตรายกลุ่มของ แปลงใหญ่ทุเรียนตำบลห้วยกระทิง

ที่อยู่ : หมู่ที่ ๑ ตำบลห้วยกระทิง อำเภอกรงปินัง จังหวัดยะลา

กิจกรรม : ทุเรียน

กิจกรรมที่ต้องการพัฒนา

- เป้าหมายการดำเนินงานลดต้นทุนการผลิตจาก ๑๒,๑๐๐ บาท/ไร่ เป็น ๑๐,๐๐๐ บาท/ไร่
- เป้าหมายการผลิต เพิ่มผลผลิตจาก, ๑,๘๐๐ กก./ไร่ เป็น ๒,๑๖๐ กิโลกรัม/ไร่
- เป้าหมายรายได้ ๑๐๐,๐๐๐ บาท/ไร่

๙	สระอะ	แปลงใหญ่ย่างพารา ตำบลสระอะ	ย่างพารา	๓๐		ฮารงท์ มะโร๊ะ	
๑๐	กรงปินัง	แปลงใหญ่ทุเรียน ตำบลกรงปินัง	กรงปินัง	๓๐		รอมือลี เจ๊ะโซ๊ะ	

ที่มา ที่มา : สำนักงานเกษตรอำเภอกรงปินัง พ.ศ. ๒๕๖๘

๑.๒ ศักยภาพพื้นที่/ทรัพยากรการเกษตร

๑) ทรัพยากรดิน

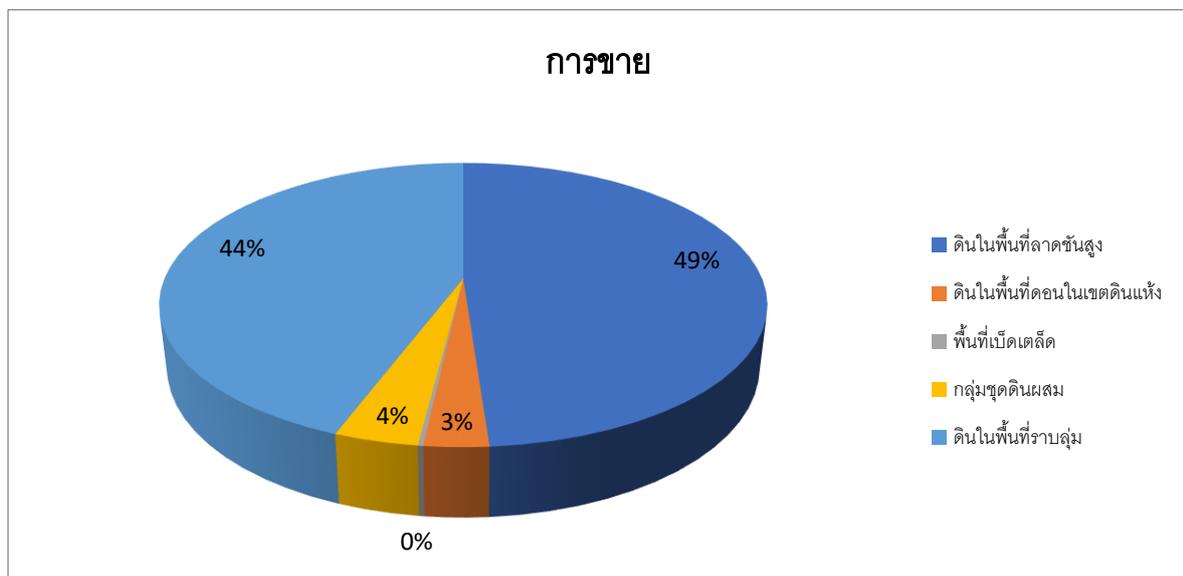
ดินในพื้นที่อำเภอกรงปินัง

ตารางที่ ๑๒ แสดงความลาดชันของที่ดินอำเภอกรงปินัง

ประเภท	เนื้อที่ (ไร่)	ร้อยละ
ดินในพื้นที่ลาดชันสูง	๔๗,๗๓๑	๔๘.๘๕
ดินในพื้นที่ดอนในเขตดินแห้ง	๒,๘๒๔	๒.๘๙
พื้นที่เบ็ดเตล็ด	๒๒๙	๐.๒๓
กลุ่มชุดดินผสม	๓,๖๘๙	๓.๗๘
ดินในพื้นที่ราบลุ่ม	๔๓,๒๒๖	๔๔.๒๕

ที่มา: สำนักงานเกษตรอำเภอกรงปินัง พ.ศ. ๒๕๖๘

กราฟวงกลมแสดงพื้นที่ทรัพยากรดินอำเภอกรงปินัง

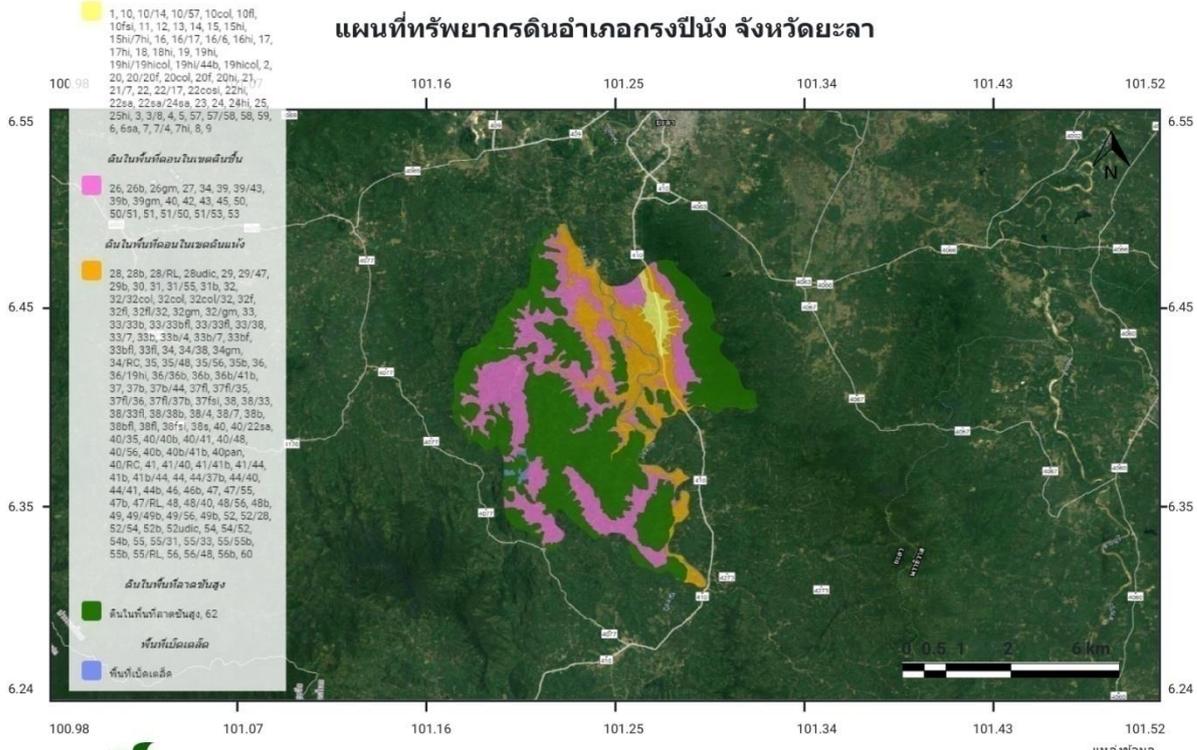

ภาพ แสดงพื้นที่ทรัพยากรดินอำเภอกรงปินัง จังหวัดยะลา

(ที่มา: สำนักงานเกษตรอำเภอกรงปินัง พ.ศ. ๒๕๖๘)

22/7/2564

Agri-Map - Print Map

แหล่งข้อมูล
กรมพัฒนาที่ดิน

ภาพแสดงพื้นที่แสดงทรัพยากรดินอำเภอกรงปินัง จังหวัดยะลา
(ที่มา: <http://agri-map-online.moac.go.th/print-map>, พ.ศ.๒๕๖๘)

๒) ทรัพยากรน้ำ

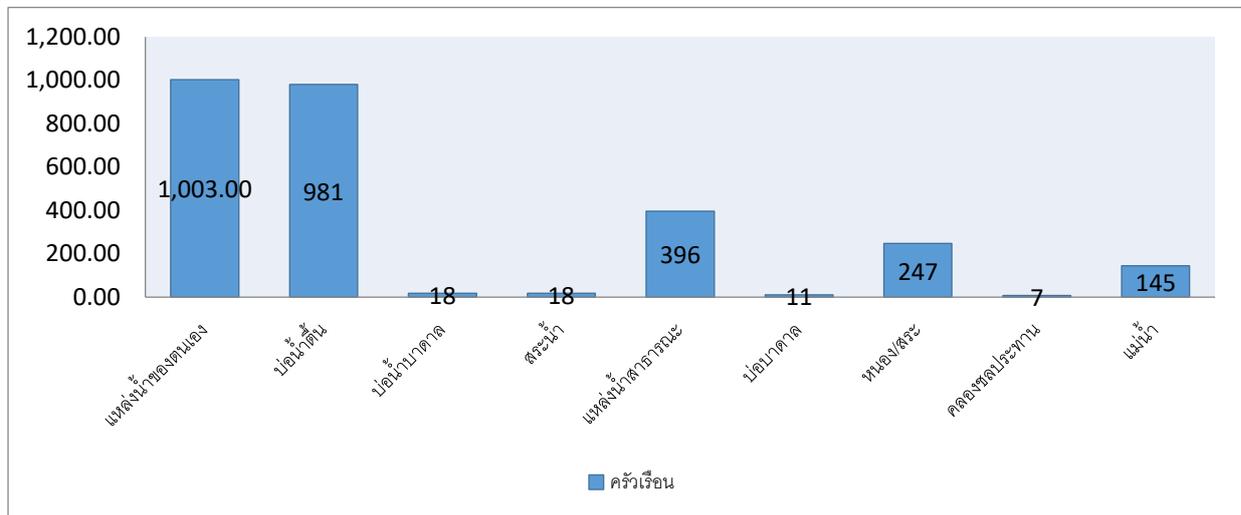
อำเภอกรงปินังเป็นพื้นที่อาศัยน้ำฝนในการทำการเกษตรเป็นหลัก และพื้นที่อำเภอกรงปินังยังมีแหล่งน้ำอื่นๆ ที่ใช้ในการเกษตร -แหล่งน้ำผิวดิน ได้แก่ น้ำในแม่น้ำลำคลอง ทะเลสาบและพื้นที่ชุ่มน้ำที่เป็นน้ำจืด ปกติน้ำผิวดินจะได้รับการเติมจากฝน อำเภอกรงปินังมีแหล่งน้ำผิวดินที่ใช้ทำการเกษตร ดังนี้ แม่น้ำปัตตานี ไหลผ่านแนวเขตตำบลกรงปินัง จากทิศใต้ไปทิศเหนือนอกจากนี้ มีแหล่งน้ำที่ขุดโดยกรมพัฒนาที่ดิน จำนวน ๓ แห่ง ขุดลอกโดยโครงการชลประทานยะลา ๒ แห่ง มีฝายที่ท้องถิ่นสร้างขึ้น ๒ แห่ง ฝายมีชีวิตจำนวน ๒ แห่ง ฝายถาวรขนาดเล็ก ๒ แห่ง นอกจากนี้มีบ่อน้ำขนาดเล็กที่ประชาชนในพื้นที่ขุดลอกเพื่อใช้น้ำทางการเกษตรกระจายอยู่ทั่วไปในพื้นที่ดังนี้

ตารางที่ ๑๓ แสดงแหล่งน้ำอำเภอกองปิ้ง

แหล่งน้ำเพื่อการเกษตร	ครัวเรือน	ร้อยละ
แหล่งน้ำของตนเอง	๑,๐๐๓.๐๐	๗๑.๖๙
บ่อน้ำตื้น	๙๘๑.๐๐	๙๖.๔๖
บ่อน้ำบาดาล	๑๘.๐๐	๑.๗๗
สระน้ำ	๑๘.๐๐	๑.๗๗
แหล่งน้ำสาธารณะ	๓๙๖.๐๐	๒๘.๓๑
บ่อบาดาล	๑๑.๐๐	๒.๖๘
หนอง/สระ	๒๔๗.๐๐	๖๐.๒๔
คลองชลประทาน	๗.๐๐	๑.๗๑
แม่น้ำ	๑๔๕.๐๐	๓๕.๓๗

(ที่มา : สำนักงานเกษตรอำเภอกองปิ้ง พ.ศ. ๒๕๖๘)

กราฟแท่งแสดงแหล่งน้ำใต้ดิน อำเภอกองปิ้ง จังหวัดยะลา

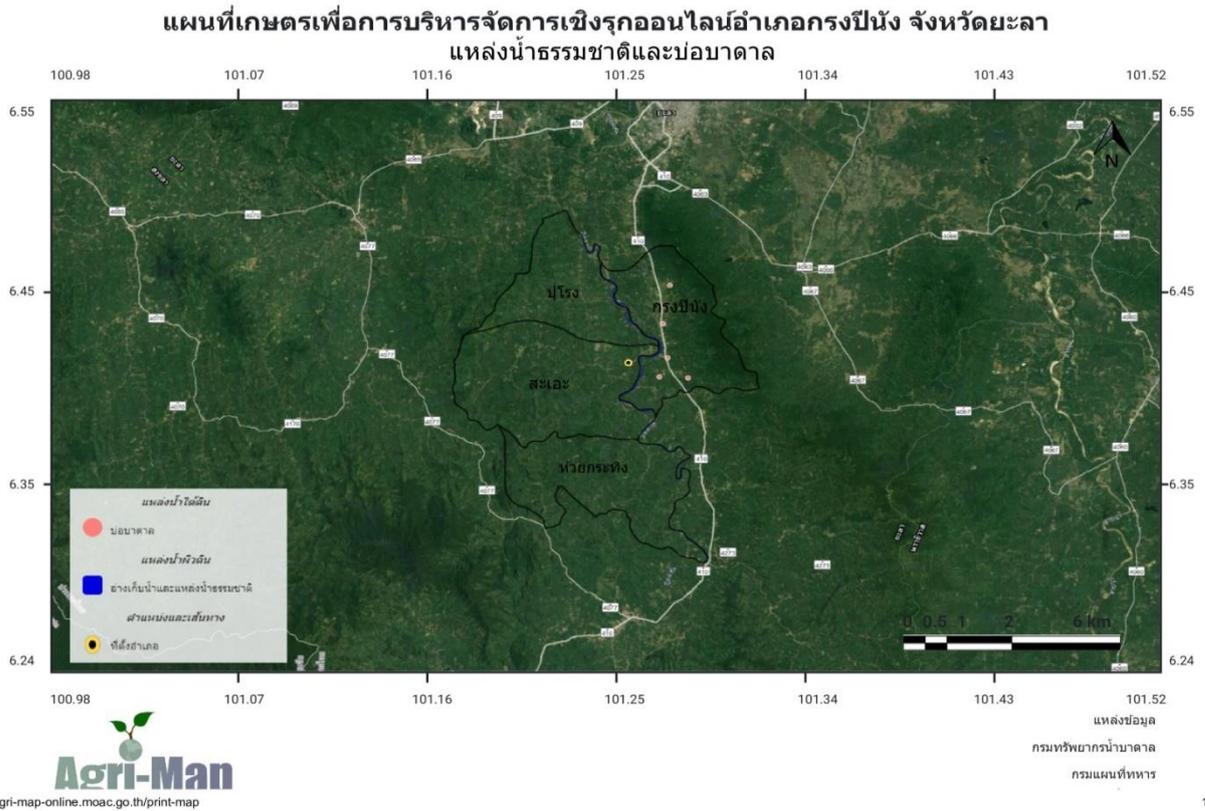
ภาพ แสดงแหล่งน้ำใต้ดินอำเภอกองปิ้ง จังหวัดยะลา

(ที่มา : กรมทรัพยากรน้ำบาดาล, พ.ศ.๒๕๖๘.)

แผนที่แสดงความเหมาะสมสำหรับยางพารา อำเภอกองปี่นัง

16/7/2564

Agri-Map - Print Map

1/2

ภาพแสดงแหล่งน้ำใต้ดินอำเภอกองปี่นัง จังหวัดยะลา
(ที่มา: <http://agri-map-online.moac.go.th/print-map>, พ.ศ.๒๕๖๘)

๑.๓ สีนค่าเอกลักษณ์ประจำถิ่น/สินค้ำ GI (ถ้าไม่มี ให้ใส่ด้วยว่า ไม่มี)

-ไม่มี

๑.๔ สีนค้ำเกษตรที่สำคัญ

๒.๑.๔ สีนค้ำเกษตรที่สำคัญ

สินค้ำเกษตรที่สำคัญ (พืช/ประมง/สัตว์) พิจารณาจำนวนพื้นที่และจัดลำดับความสำคัญ ได้แก่ ยางพารา ทุเรียน และปาล์ม น้ำมัน ซึ่งได้ทำการวิเคราะห์สินค้ำเกษตรเป็นประเด็น ดังนี้

๑.๔.๑ ชนิดสินค้ำยางพารา

๑) พื้นที่เหมาะสม/ไม่เหมาะสม

(๑) เขตความเหมาะสม

พื้นที่เหมาะสมสำหรับปลูกยางพารา

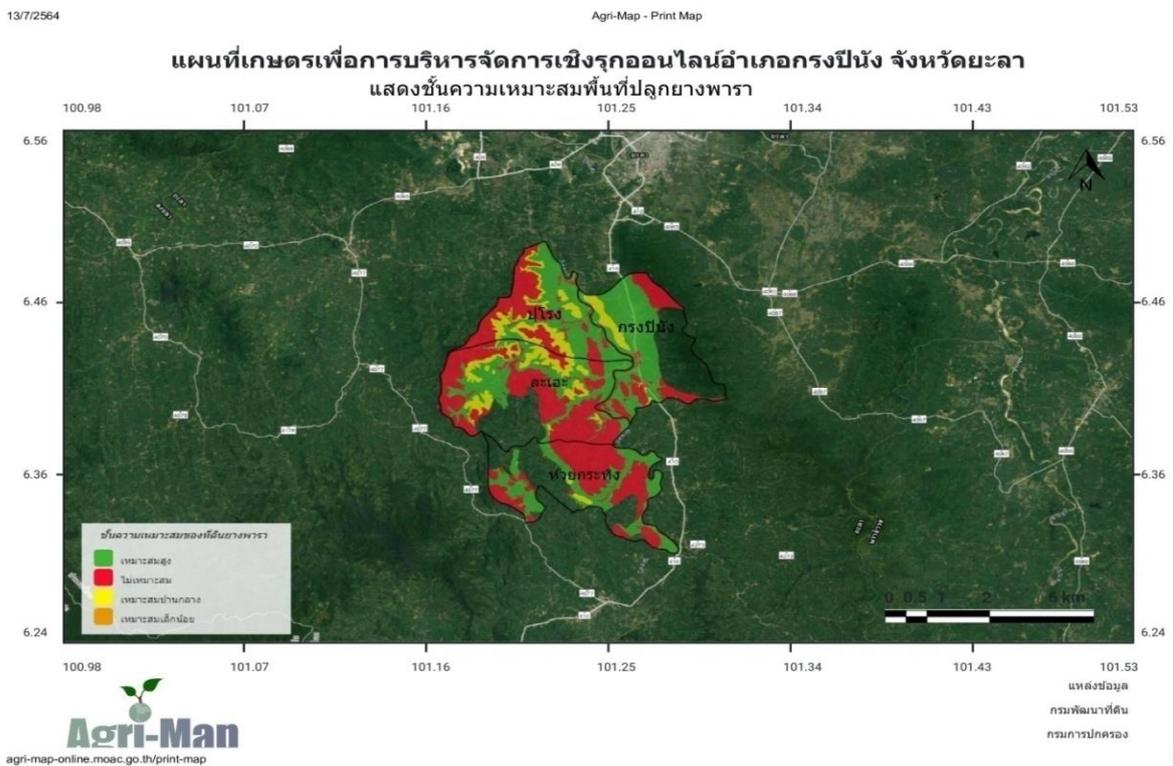
อำเภอกองปี่นังมีพื้นที่ที่เหมาะสมสำหรับปลูกยางพาราทั้งหมด ทั้งหมด จำนวน ๔๐๖๒๕ไร่ แบ่งเป็นพื้นที่ที่มีความเหมาะสมมาก (S๑) จำนวน ๒๒๓๗๗ ไร่ พื้นที่เหมาะสมปานกลาง (S๒) จำนวน ๑๔๑๘๔ไร่ พื้นที่เหมาะสมน้อย (S๓) จำนวน ๔๐๖๔ ไร่ พื้นที่ไม่เหมาะสม (N) จำนวน ๕๑๒๖ ไร่

ตารางที่ ๑๔ แสดง พื้นที่ปลูกตามระดับความเหมาะสมสำหรับการปลูก

ที่	พื้นที่ปลูกตามระดับความเหมาะสมสำหรับการปลูก ๙๑๖๒๖.๓๒ (ไร่)				
	เหมาะสมมาก (S๑)	เหมาะสมปานกลาง (S๒)	เหมาะสมน้อย (S๓)	ไม่เหมาะสม (N)	รวมพื้นที่ทั้งหมด
รวมอำเภอ กรงปินัง	๒๒๓๓๗	๑๔๑๘๔	๔๐๖๔	๕๑๒๖	๔๐๖๒๕

(ที่มา : สำนักงานเกษตรอำเภอกรงปินัง ๒๕๖๘)

ภาพแผนภูมิแสดงเนื้อที่ปลูก เนื้อที่เก็บเกี่ยว ผลผลิตและครุว์เรือนที่ปลูกยางพาราอำเภอกรงปินัง

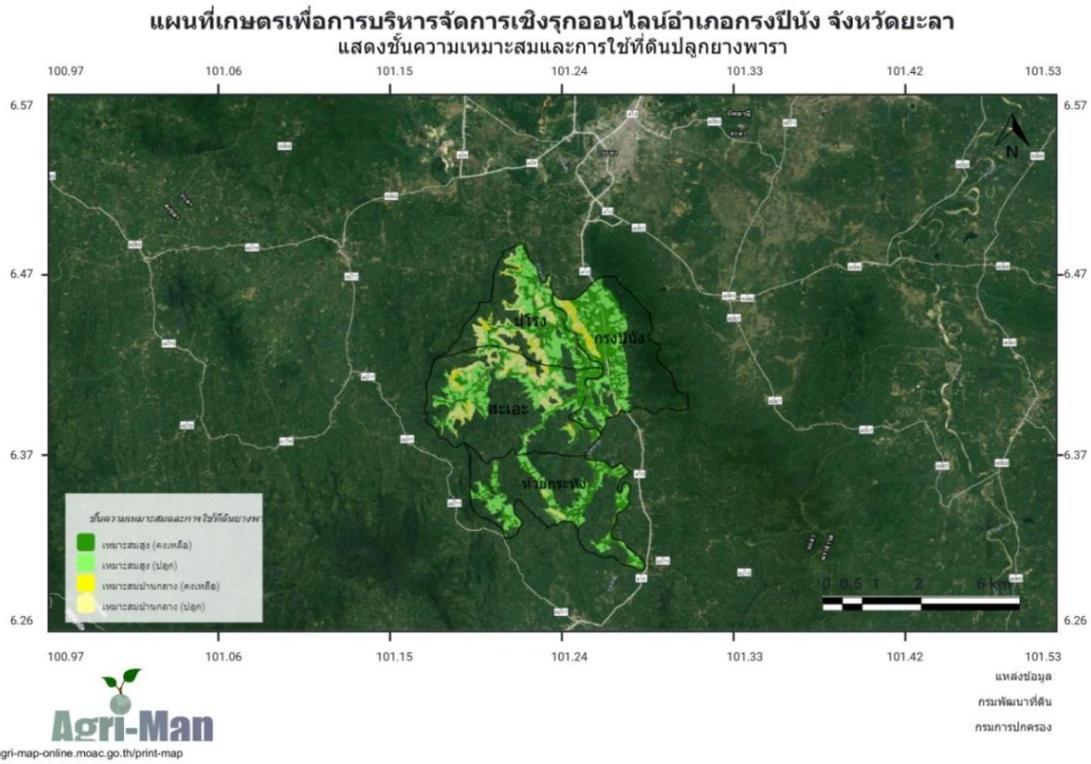

ภาพแสดงเขตความเหมาะสม (พื้นที่ศักยภาพ) สำหรับปลูกยางพารา อำเภอกรงปินัง

(ที่มา: <http://agri-map-online.moac.go.th/print-map>, พ.ศ.๒๕๖๘)

13/7/2564

Agri-Map - Print Map

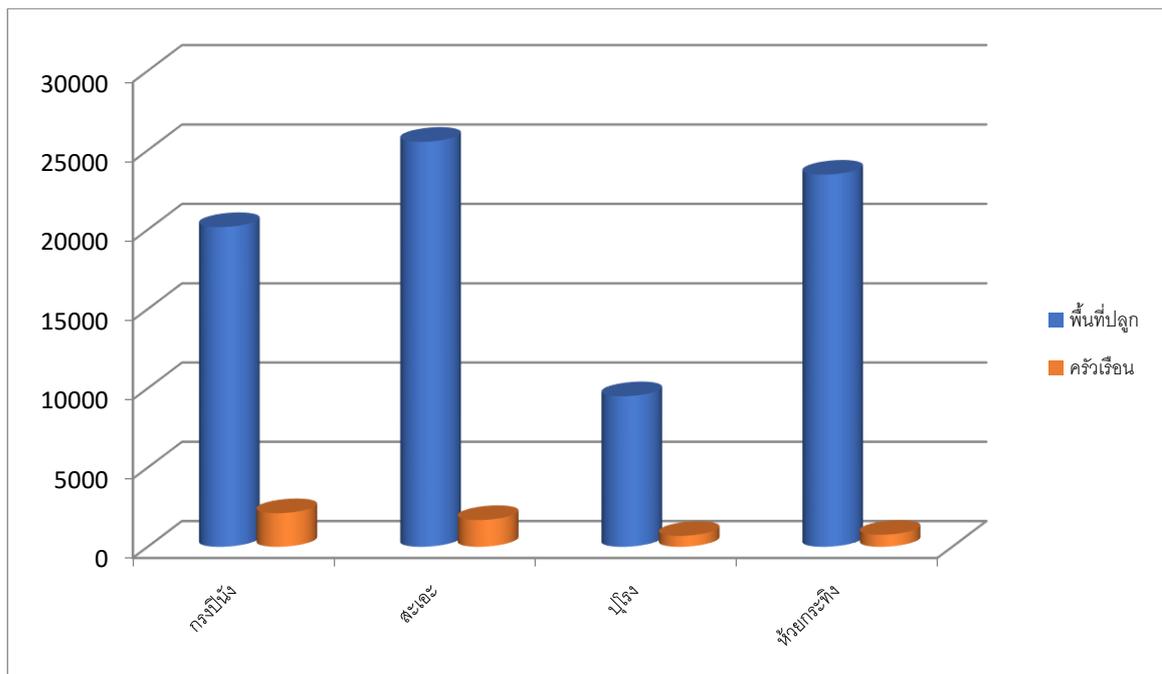
ภาพแสดงร้อยละแต่ละระดับชั้นความเหมาะสมสำหรับยางพารา อำเภอ.กรงปินัง
(ที่มา: <http://agri-map-online.moac.go.th/print-map>, พ.ศ.๒๕๖๘)
(๒) พื้นที่ปลูกยางพารา

อำเภอกรงปินังจังหวัดยะลา มีพื้นที่ ๗๕,๖๔๓ จำนวนไร่ โดยปลูกมากที่สุดคือ ตำบลสะเอะ จำนวน ๒๕๒๒๓ ไร่ รองลงมาคือตำบลห้วยกระทิง ๒๓๔๑๒ ไร่ ตำบลกรงปินัง จำนวน ๑๗,๘๕๖ ไร่ และ ตำบลปูโรง จำนวน ๙,๑๕๒ ไร่ ตามลำดับ

ตารางที่ ๑๕ แสดงพื้นที่ปลูกยางพารา อำเภอกรงปินัง .จังหวัดยะลา

ที่	ตำบล	พื้นที่ปลูกยางพารา(ไร่)	ครัวเรือน
๑	กรงปินัง	๑๗,๘๕๖.๐	๒,๑๖๖
๒	สะเอะ	๒๕,๒๒๓	๗๒๓
๓	ห้วยกระทิง	๒๓๔๑๒	๖๘๙
๔	ปูโรง	๙,๑๕๒	๗๕๙
	รวม	๗๕,๖๔๓	๔๓๓๗

ที่มา: สำนักงานเกษตรอำเภอกรงปินัง. พ.ศ.๒๕๖๘

ภาพแสดงพื้นที่ปลูกยางพารา (พื้นที่ปลูกจริง) อำเภอกรงปินัง
(ที่มา : สำนักงานเกษตรอำเภอกรงปินัง , พ.ศ๒๕๖๘)

(๓) สถานการณ์ใช้เทคโนโลยีการผลิต

(๑) การใช้พันธุ์ดี

๑. พันธุ์อาร์อาร์ไอเอ็ม ๖๐๐ ปลูกทั้งหมดประมาณ ๙๔ %
๒. พันธุ์พีบี ๕/๕๑ ปลูกทั้งหมดประมาณ ๕ %
๓. พันธุ์พื้นเมืองและพันธุ์อื่น ๆ ปลูกทั้งหมดประมาณ ๑ %

(๒) การเตรียมดิน

เตรียมดินโดยการไถ ๒ ครั้ง พรวน ๑ ครั้ง ในกรณีที่เป็นพื้นที่ลาดเท มาก เช่น เนินเขาชันเกิน ๑๕ องศา จะต้องทำขั้นบันไดหรือขานดินเพื่อป้องกันมิให้น้ำฝนชะล้างเอาหน้าดินไหล ไป ตามน้ำ อาจทำเฉพาะต้นหรือทำยาวเป็นแนวเดียวกัน ล้อมเป็นวงกลมรอบไปตามไหล่เขาหรือเนินก็ได้ โดย ให้ระดับขนาบไปกับพื้นดิน ขั้นบันไดควรกว้างน้อยที่สุด ๑.๕๐ เมตร แต่ ละชั้นให้ตัดดินลึกและเอียงเข้าไป ในทางเนินดิน ตรงขอบด้านนอกทำเป็นคันดินสูงประมาณ ๓๐ เซนติเมตร กว้าง ๖๐-๗๐ เซนติเมตร ระยะระหว่าง ขั้นบันไดประมาณ ๘-๑๐ เมตร

(๓) การปลูก

หลุมปลูกยางโดยทั่วไปจะมีขนาดกว้าง x ยาว x ลึก เท่ากับ ๕๐ x ๕๐ x ๕๐ เซนติเมตร การขุดหลุมปลูกควร แยกดิน บนและดินล่างไว้คนละส่วน ตากดินทิ้งไว้ ๑๐-๑๕ วัน จากนั้นย่อยดินบนให้ร่วนแล้วผสมปุ๋ยร็อคฟอสเฟต อัตรา ๑๗๐ กรัมต่อ หลุม ระยะปลูก ๑. พื้นที่ราบ ถ้าต้องการปลูกพืชแซมในระหว่างแถวของต้นยาง

- ในภาคใต้และภาคตะวันออกเฉียงเหนือให้ใช้ระยะปลูกระหว่างต้น ๒.๕๐ เมตร ระหว่างแถว ๘ เมตร จะได้จำนวน ๘๐ ต้นต่อไร่

- ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือให้ใช้ระยะปลูกระหว่างต้น ๒.๕๐ เมตร ระหว่างแถว ๗ เมตร จะได้จำนวน ๙๑ ต้นต่อไร่ ถ้าต้องการปลูกพืชคลุมดินในระหว่างแถวของต้นยาง

- ในภาคใต้และภาคตะวันออกเฉียงเหนือให้ใช้ระยะปลูกระหว่างต้น ๒.๕๐ เมตร ระหว่างแถว ๗ เมตร จะได้จำนวน ๙๑ ต้นต่อไร่

- ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือให้ใช้ระยะปลูกระหว่างต้น ๓ เมตร ระหว่างแถว ๖ เมตร จะได้จำนวน ๘๘ ต้นต่อไร่ ๒. พื้นที่ลาดหรือพื้นที่เชิงเขา ตั้งแต่ความชัน ๑๕ องศาขึ้นไปต้องทำแนวขั้นบันไดโดยใช้ระยะระหว่าง ขั้นบันไดอย่างน้อย ๘ เมตร ระยะระหว่างต้น ๒.๕๐ หรือ ๓ เมตร เมื่อกำหนดระยะปลูกได้แล้วก็ทำการวางแนว และปักไม้ทำแนวเพื่อขุดหลุมปลูกต่อไป แนวปลูกควรวางตามทิศทางลม

(๔) ระบบการให้น้ำ

การให้น้ำอย่างพาราแบบมีปริมาณน้ำจำกัดทำได้ดังนี้

๑.กรณียางปลูกใหม่ เราสามารถให้น้ำได้ตลอดปี โดยใช้สายPEร่วมกับหัวน้ำหยดแบบปรับปริมาณน้ำด้วยเกลียว ๕-๑๐ลิตรต่อชั่วโมง (ราคาหัวละ๒บาท) เปิดน้ำครั้งละ ๒-๓ ชั่วโมง เดือนละ ๓ ครั้งในฤดูหนาว เมื่อเข้าฤดูร้อน เปิดน้ำประมาณ ๕วัน/ครั้ง จะทำให้ต้นยางปีแรกไม่เฉาไม่ทิ้งใบในหน้าแล้ง และมีอัตราการตายจากความแห้งแล้งน้อยมากประมาณ ๒-๕ %แต่ถ้าไม่มีการให้น้ำจะมีอัตราการตายถึง ๑๐-๓๐%

๒.ในยางปีสองและปีต่อไป ยางเริ่มแตกทรงพุ่มอาจใช้วิธีขยับเลื่อนสายPE ทั้งเส้น จากหัวน้ำหยดที่หยดลงตรงโคนต้น ให้ขยับมาอยู่ตรงกลางระหว่างต้นในแถว เมื่อเปิดระบบน้ำ น้ำจะหยดลงตรงกลางระหว่างต้น ซึ่มลึก และเปียกนาน แต่อาจมีปัญหาเส้นผ่าศูนย์กลางความเปียกแคบไปเปียกไม่กระจาย จึงอาจเปลี่ยนใช้หัวมินิสปริงเกอร์แบบแป้นประทะใส่แทน ทั้งนี้ทั้งนั้นต้องคำนวณปริมาณน้ำและแรงดันในสายให้พอดีกับจำนวนหัวมินิสปริงเกอร์ที่เปลี่ยนมาใส่ด้วย ส่วนหัวมินิสปริงเกอร์แบบสับ(หมุน) ถ้าเรามีปริมาณน้ำจำกัดจะไม่แนะนำให้ใช้ เพราะมีข้อด้อยคือ การเปียกซึ่มจะไม่ลึกและระเหยหมดไปอย่างรวดเร็ว ถ้าจะให้ลึกต้องใช้หัวสปริงเกอร์ขนาด ๑๒๐ลิตรต่อชั่วโมงขึ้นไป ซึ่งจะขัดแย้งกับปริมาณน้ำที่มีจำกัดและสิ้นเปลืองงบประมาณในการเดินท่อส่งน้ำหลัก main pipe

๓. ยางอายุ ๓-๔ ปีทรงพุ่มจะใหญ่โต เราจะไม่สามารรถให้น้ำได้ตลอดปี เพราะยางปี ๓ จะมีปริมาณใบเยอะ คายน้ำมากในหน้าแล้งต้องปล่อยให้ทิ้งใบ หลังจากหมดฝนยางจะเริ่มทิ้งใบในเดือนมกราคมและเริ่มแตกใบใหม่หลังจากนั้นอีก ๑๕ วัน เราต้องปล่อยให้ต้นยางทิ้งใบตามธรรมชาติ และเมื่อต้นยางแตกใบใหม่ เราจึงเริ่มให้น้ำอีกครั้ง จนกว่าใบจะแก่

(๕) การดูแลรักษา

การดูแลรักษาต้นยางพารา ยิ่งดูแลดีก็ทำให้ต้นยางโตและมีขนาดพร้อมกรีตได้ไม่ยาก ได้ผลผลิตดี ผลตอบแทนคุ้มค่า แต่หากดูแลผิดวิธีก็จะทำให้เกิดผลเสียหายกับต้นยางพาราได้เช่นกัน จากที่คณะ GAP ศูนย์บริการทดสอบรับรองภาคใต้ ศูนย์วิจัยยางบุรีรัมย์ และศูนย์วิจัยยางฉะเชิงเทรา ได้เข้าไปสำรวจเพื่อแนะนำให้เกษตรกรชาวสวนยางผลิตยางก้อนถ้วยตามมาตรฐาน GAP พบว่า เกษตรกรบางรายยังไม่มี ความเข้าใจการจัดการสวนยางอย่างถูกวิธี ที่เห็นได้ชัด คือ "การใส่ปุ๋ยยางพาราไม่ถูกสูตร ไม่ถูกวิธี และไม่ใส่ตามช่วงฤดูกาล"

(๖) การใส่ปุ๋ย

วิธีการใส่ปุ๋ยให้ต้นยางอย่างถูกสูตร ยังต้องมีการจัดการใส่ให้ถูกวิธีอีกด้วย หากวิธีการใส่ที่ผิดสูตร ผิดวิธี นอกจากจะเสียเงิน เสียเวลา ไม่ได้ผลผลิตตามต้องการแล้ว ยังทำให้ต้นยางไม่สามารถดูดซึ่มแร่ธาตุสารอาหารได้เต็มที่เช่นกัน ดังนั้นจำเป็นต้องดูแลและใส่ปุ๋ยให้ถูกสูตรตามคำแนะนำของสถาบันวิจัยยาง การยางแห่งประเทศไทยคือสวนยางที่เปิดกรีตแล้ว สูตร ๓๐ - ๕ - ๑๘ หรือสูตรใกล้เคียง ๒๙ - ๕ - ๑๘ ไม่ควรใส่ปุ๋ยตรงโคนต้นยาง เนื่องจากรากแขนงและรากฝอยไม่ได้ อยู่บริเวณนั้น จึงไม่สามารถดูดสารอาหารได้เต็มที่ ดังนั้นควรใส่ตรงกลางระหว่างแถว ซึ่งรากแขนงสามารถดูดซึ่มได้ดี หากโรยปุ๋ยลงระหว่างร่องแถว แต่ไม่โยยใบยางออก แร่ธาตุสารอาหารจะซึ่มสู่ดินได้ช้า เป็นไปได้เพียงแค่อฝนตกลงมาเพื่อให้ปุ๋ยละลายและซึ่มลงสู่ดิน ซึ่งใช้เวลานานเกินไป แต่การใส่ปุ๋ยที่ถูกรวิธี คือ ต้องโยยใบยางบริเวณนั้นออกไปจนเห็นชั้นดินและโรยปุ๋ยลงไปหรือขุดดินฝั่งกลบที่ระดับความลึกไม่เกิน ๒๐ ซม. หลังจากนั้นให้เอาใบยางกลับ ซึ่งการทำแบบนี้จะทำให้การดูดซึ่มปุ๋ยได้เร็วขึ้น นอกจากนี้การใส่ปุ๋ยถูกสูตร สูตรวิธีทำให้ต้นยางเปลือกริม ได้น้ำยางดี เนื้อยางแห้ง (DRC) สูง ติดลูกน้อย ใบหนาดก ผลัดใบช้า เพิ่มวันกรีตในปีนั้นได้อีกด้วย และควรใส่ปุ๋ยในช่วงต้นฝนและปลายฝน โดยใส่ในขณะที่ดินมีความชื้น เพียงเท่านี้ก็จะสามารถจัดการดูแลสวนยางก่อนเปิดกรีตและหลังปิดกรีตได้ตามมาตรฐาน GA

ตารางที่ ๑๖ แสดงสูตรปุ๋ยที่มีความเหมาะสมกับเนื้อดินและอายุของต้นยาง

ปุ๋ยสูตรที่	สูตรปุ๋ยเม็ด	สูตรปุ๋ยผสม	ชนิดของดิน	อายุของต้นยาง
๑	๑๘-๑๐-๖	๘-๑๔-๓	ดินร่วน	๒-๔๑ เดือน
๒	๑๘-๔-๕	๑๓-๙-๔	ดินร่วน	๔๗-๗๑ เดือน
๓	๑๖-๘-๑๔	๘-๑๓-๗	ดินทราย	๒-๔๑ เดือน
๔	๑๔-๔-๑๙	๑๑-๑๐-๗	ดินทราย	๔๗-๗๑ เดือน
๕	-	๑๕-๐-๑๘	ดินทุกชนิด	ต้นยางหลังจากเปิดกรีดซึ่งเคยปลูกพืชคลุมดินและใส่ปุ๋ยฟอสเฟต บำรุงพืชคลุมดิน
๖	๑๕-๗-๑๘	๑๒-๕-๑๔	ดินทุกชนิด	ต้นยางหลังเปิดกรีดซึ่งไม่เคยปลูกพืชคลุมดินมาก่อน

(๗) การเก็บเกี่ยว

สวนยางพาราที่ปลูกไว้หากได้ทำการบำรุงรักษาอย่างต่อเนื่อง ภายในระยะเวลา ๖ ปีเต็ม หรือปีที่ ๗ จะสามารถกรีดยางพาราได้ เป็นการเริ่มต้นการเก็บเกี่ยวผลผลิตจากสวนยางพารา เป็นการสร้างรายได้หลังจากลงทุนมานาน ผลผลิตจากยางพารามีน้ำยางพารา เศษยาง เนื้อไม้ ลูกยางพารา และใบยางพารา

- น้ำยางพารา เป็นผลผลิตหลักที่สร้างรายได้มหาศาลขึ้นอยู่กับราคาของน้ำยางในขณะกรีดยาง น้ำยางพาราสามารถนำไปแปรรูปเป็นน้ำยางข้น ยางแท่ง หรือยางแผ่นดิบ ใช้ในอุตสาหกรรมต่างๆ มูลค่าของน้ำยางพาราในกรณี ๑ รอบตัดฟันใช้เวลา ๒๐ ปี สามารถกรีดยางพาราได้ ๑๓ ปี ผลผลิตเฉลี่ยปีละ ๒๒๐ กิโลกรัม/ไร่ เป็นผลผลิตคิดเป็นเนื้อยางแห้ง = ๑๓ X ๒๒๐ = ๒,๘๖๐ กิโลกรัม ราคาเฉลี่ย (ปี ๒๕๔๗) กิโลกรัมละ ๔๕ บาท เป็นรายได้รวม = ๑๒๘,๗๐๐ บาท/ไร่

- เศษยาง เป็นผลพลอยได้จากการกรีดยาง คือน้ำยางดิบที่จับตัวแข็งก่อนนำไปแปรรูป เป็นผลผลิตอื่น ปริมาณเศษยางจะมีประมาณ ๕% ของเนื้อยางในเวลา ๑๓ ปี จะมีผลผลิต = ๒,๘๖๐ X ๐.๐๕ = ๑๔๓ กิโลกรัม ราคาประมาณครึ่งหนึ่งของยางแห้งประมาณ กิโลกรัมละ ๒๒.๕๐ บาท เป็นรายได้รวมประมาณ ๓,๒๑๗.๕๐ บาท/ไร่ เศษยางมีหลายชนิด เช่น

- เนื้อไม้ยางพารา เป็นผลผลิตที่เกิดขึ้นเมื่อสิ้นสุดการกรีดยางพารา เนื้อไม้สามารถนำไปแปรรูปทำเป็นไม้เพื่อการก่อสร้าง เครื่องเรือน ไม้อัด และเศษไม้ ปลายไม้ ทำเชื้อเพลิงได้ ราคาเฉลี่ย (๒๕๔๗) ประมาณไร่ละ ๒๐,๐๐๐ บาท

- ลูกยางพารา สามารถเก็บขายเพื่อใช้ผลิตเป็นสต็อคต้นตอยางได้ถ้าต้นยางพารา ๑ ไร่ ให้ลูกที่นำไปขายได้ประมาณ ๑๐ กิโลกรัม/ปี ในเวลา ๑๓ ปีจะขายได้ ๑๓๐ กิโลกรัม ราคาขึ้นอยู่กับความต้องการกล้วยพาราในขณะนั้นๆ คิดประมาณกิโลกรัมละ ๕ บาท จะขายลูกยางพาราได้ไร่ละ ๖๕๐ บาท

- ใบยางพารา สามารถนำมาทำผลิตภัณฑ์เป็นของที่ระลึก เช่น ดอกไม้ ฝีเสื้อ

(๘) การปฏิบัติหลังการเก็บเกี่ยว

การทำยางแผ่นรมควัน ต้องทำให้น้ำยางสดจับตัวเป็นก้อนด้วยกรดฟอร์มิก หรือกรดอะซิติก จากนั้นจึงใช้จักรกรีดยาง รีดยางให้ได้แผ่นหนาประมาณ ๒-๓ มม. นำมาผึ่งในที่ร่ม จะได้ยางแผ่นดิบ นำมาทำแผ่นยางรมควันโดยเข้าโรงรมควันอุณหภูมิ ๕๐-๖๐ องศาเซลเซียส เป็นเวลา ๔-๑๐ วัน จากนั้นนำมาตรวจจัดชั้นด้วยสายตาและบรรจุหีบห่อเพื่อรอจำหน่ายต่อไป สำหรับการทำยางเครพสีขาว ต้องทำให้น้ำยางสดจับตัวเช่นเดียวกับการทำยางแผ่นรมควัน แต่ใช้สารจับตัวต่างกัน คือใช้โซเดียมซัลไฟต์ โซเดียมเมตาไบซัลไฟต์ และกรดฟอร์มิกแทน จากนั้นนำมาผ่านเครื่องรีดเครพ จะได้แผ่นเครพเปียก ผึ่งสะเด็ดน้ำ เข้าโรงอบแห้ง จะได้แผ่นเครพสีขาวพร้อมบรรจุหีบห่อรอจำหน่ายต่อไป

(๙) การป้องกันกำจัดโรคและแมลงศัตรูพืช

โรคใบร่วงที่เกิดจากเชื้อไฟทอปทอโรรา (Phytophthora leaf fall)

สาเหตุ เกิดจากเชื้อรา *Phytophthora botryosa* chee, *P. palmivora* (Butl.) Butl., *P. nicotianae* Van Breda de Haan var. *parasitica* (Dastur) Waterhouse

ลักษณะอาการ ก้านใบเป็นรอยชำสีน้ำตาลเข้มถึงดำตามความยาวของก้านใบ แผลบริเวณทางเข้าของเชื้อมีหยดน้ำขนาดเล็กๆ เกาะติดอยู่ เมื่อสะบัดใบเบาๆ ใบย่อยจะหลุดทันที ต่างจากการร่วงตามธรรมชาติ ซึ่งเมื่อสะบัดใบย่อยจะไม่ร่วง บางครั้งแผ่นใบอาจ เป็นแผลสีน้ำตาลเข้มถึงดำ ช้ำน้ำ ขนาดแผลไม่แน่นอน หากเข้าทำลายฝักยางจะทำให้เน่า อาจพบเชื้อราสีขาวยาวเจริญปกคลุม ฝักไม่แตกและไม่ร่วงหล่นตามธรรมชาติ กลายเป็นแหล่งสะสมเชื้อต่อไป

การแพร่ระบาด ระบาดรุนแรงขึ้นอยู่กับปริมาณน้ำฝนและจำนวนวันฝนตก เชื้อต้องการน้ำเพื่อการขยายพันธุ์ จึงระบาดได้ดีในสภาพอากาศเย็น ฝนตกชุก ความชื้นสูงอย่างน้อย ๔ วัน โดยมีแสงแดดน้อยกว่า ๓ ชั่วโมงต่อวันพืชอาศัย ส้ม ทุเรียน พริกไทย ปาล์ม โกโก้

การป้องกันกำจัด

๑. ไม่ควรปลูกพืชอาศัยเป็นพืชแซมยาง
๒. กำจัดวัชพืชและตัดแต่งกิ่งในสวนยางให้อากาศถ่ายเทสะดวก เพื่อลดความชื้น
๓. หากระบาดกับต้นยางอายุน้อยกว่า ๒ ปี ป้องกันกำจัดโดยพ่นสารเคมี
๔. ต้นยางใหญ่ที่เป็นโรครุนแรงจนใบร่วงหมดต้น ให้หยุดกรีดยางและบำรุงต้นให้สมบูรณ์

โรคเส้นดำ (Black stripe)

สาเหตุ เกิดจากเชื้อรา *Phytophthora botryosa* chee, *P. palmivora* (Butl.) Butl.

ลักษณะอาการ เหนือรอยกรีดเป็นรอยชำ ต่อมาเป็นรอยบวมสีดำหรือสีน้ำตาลดำตามแนวยาวของลำต้น เมื่อเฉือนเปลือกบริเวณรอยบวมสีดำ จะเห็นลายเส้นสีดำบนเนื้อไม้ และอาจลุกลามลงใต้รอยกรีด ถ้าอาการรุนแรง เปลือกบริเวณที่เป็นโรคปริเน่า มีน้ำยางไหล เปลือกเน่าหลุดออกมา ถ้าเชื้อเข้าทำลายไม่รุนแรง เปลือกงอกใหม่จะเป็นปุ่มปม

การแพร่ระบาด เชื้อบนฝักและใบที่เป็นโรคถูกชะล้างโดยน้ำฝนลงมาที่หน้ากรีด พบระบาดรุนแรงเมื่อกรีดยางติดต่อกันในฤดูฝนโดยไม่มี การป้องกันรักษาหน้ากรีด โดยเฉพาะเมื่อความชื้นสูงกว่า ๙๐% หน้ากรีดจะเปียกอยู่ตลอดเวลา เหมาะต่อการขยายพันธุ์ของเชื้อพืชอาศัย เชื้อรา *P. palmivora* สามารถเข้าทำลายพืชอื่นได้หลายชนิด เช่น มะละกอ แตงโม ส้ม ทุเรียน พริกไทย โกโก้ มะพร้าว ยาสูบ ส่วนเชื้อรา *P. botryosa* สามารถเข้าทำลาย ทุเรียน ส้ม และกล้วยไม้ได้

การป้องกันกำจัด

๑. ไม่ควรปลูกพืชอาศัยเป็นพืชแซมยาง
๒. หลีกเลี่ยงการเปิดกรีดยางในฤดูฝน ในพื้นที่ที่มีโรครุนแรง
๓. ระยะเวลาที่มีโรคใบร่วงระบาดใช้สารเคมีป้องกันโรคที่หน้ากรีด

หนอนทราย (Cockchafers)

หนอนทรายเป็นตัวหนอนของด้วงปีกแข็งชนิดหนึ่งซึ่งเป็นศัตรูกัดกินและทำลายรากยาง ทำให้ต้นยางตายเป็นหย่อมๆ ลักษณะและวงชีวิต ตัวเมียวางไข่ในสวนยางอาจเป็นฟองเดี่ยวๆ หรือเป็นกลุ่มก้อน และฟักเป็นตัวหนอนในอีก ๒-๓ สัปดาห์ต่อมา ตัวหนอนมีสีขาว รูปร่างอเหมือนตัว C ลำตัวยาว ๓-๕ ซม. อาศัยอยู่ในดิน กินอินทรีย์วัตถุและรากพืชเป็นอาหาร เมื่อเจริญเต็มที่แล้วจึงขุดดินเป็นโพรงลึกลงไปและสร้างผนังหนาห่อหุ้มตัวเพื่อเข้าดักแด้ ตัวเต็มวัยเป็นแมลงปีกแข็งขนาดใหญ่ ตัวอ้วนป้อมและสั้น ลำตัวยาว ๓-๕ ซม. กลางวันหลบซ่อนในดิน ออกบินหากินช่วงพลบค่ำ

การทำลาย กินรากยางในระยะต้นเล็กอายุ ๖-๑๒ เดือน ทำให้ต้นยางมีอาการใบเหลืองและเหี่ยวแห้งตาย มักพบในสวนยางที่ปลูกทดแทน ตัวหนอนจะอาศัยอยู่ที่รากของตอยางเก่า และออกมากัดกินรากยางอ่อนและพืชร่วม พืชแซมชนิดอื่นๆ ที่อยู่ในแปลงยาง เช่น สับปะรด หวาย ลองกอง ทุเรียน มังคุด เนียงนก มะฮอกกานี รวมทั้งหญ้าคา ยังไม่พบความเสียหายในต้นยางที่อายุมาก แต่พบว่าตอยางเก่าที่อยู่ในสวนยางจะเป็นแหล่งอาศัยและเป็นแหล่งอาหารของแมลงชนิดนี้เป็นอย่างดี

การแพร่ระบาด ระบาดในช่วงเดือนตุลาคม - ธันวาคม พบระบาดในพื้นที่ที่ดินเป็นดินร่วนปนทราย

การป้องกันกำจัด

๑. ดักจับตัวเต็มวัยช่วงเดือนมีนาคม - พฤษภาคม ด้วยกับดักแสงไฟหรือตาข่ายในช่วงพลบค่ำ จะช่วยลดปริมาณแมลงได้เป็นอย่างดี

๒. ปลุกตะไคร้เพื่อล่อตัวหนอนให้ออกมาแล้วนำไปทำลาย

๓. ใช้สารเคมีราครอบโคนต้นยางและตอยางเก่าแล้วกลบดิน

ปลวก (Termites)

ในสวนยางมีปลวกอาศัยอยู่หลายชนิด ส่วนใหญ่กัดกินรากพืชที่ตายแล้วเป็นอาหารและให้ประโยชน์ ในการให้อินทรีย์วัตถุแก่ดิน มีเพียงชนิดเดียวที่ทำลายต้นยางสด คือ *Coptotermes curvignathus*

ลักษณะและวงจรชีวิต ปลวกเป็นแมลงสร้างรังอยู่ในดิน มีชีวิตรวมกันอยู่เป็นสังคม มีรูปร่างต่างกันไปตามวรรณะ ปลวกที่ทำลายต้นยาง เป็นวรรณะนักรบ สังเกตได้จากกรามที่มีขนาดใหญ่ เมื่อใช้กรามจับสิ่งของจะขับของเหลวคล้ายน้ำนมออกมาจากส่วนหัวตอนหน้าทันที ปลวกแต่ละรังมีจำนวนนับพันนับหมื่นตัว โดยฟักออกจากไข่และเจริญเป็นตัวเต็มวัย โดยการเปลี่ยนรูปร่างที่ละน้อย โดยไม่ผ่านดักแด้

การทำลาย ต้นยางที่ถูกทำลายส่วนมากจะมีอาการใบเหลืองเหมือนโรคราก ทำลายลำต้นยางได้ทุกระยะ โดยการกัดกินรากและโคนต้น ต้นยางที่ปลูกใหม่จะถูกทำลายอย่างรวดเร็ว ต้นยางใหญ่ที่ถูกทำลายจะไม่สามารถมองเห็นลักษณะการทำลายจากภายนอกได้เลย จนกระทั่งต้นยางโคนล้มเพราะถูกลมพัดแรงหรือต้องขุดรากขึ้นดูจึงจะเห็นโพรงปลวกที่โคนราก

การแพร่ระบาด พบมากในพื้นที่ดินเป็นลูกรัง

การป้องกันกำจัด ทำได้ยากเนื่องปลวกมีชีวิตร่วมกันแบบสังคมและอาศัยอยู่ใต้ดิน วิธีจะป้องกันกำจัดได้ก็โดยใช้สารเคมีที่เป็นของเหลว ราครอบโคนต้น เพื่อให้ซึมลงไปตามรากโดยการขุดดินเป็นร่องแคบๆ ที่โคนต้น เพื่อป้องกันไม่ให้สารเคมีซึมขยายออกไปมากเกินไป

๔) ปฏิทินการเพาะปลูก

เกษตรกรใน อำเภอรังปิ้ง มีการปลูก/ดูแลรักษายางพารา ดังนี้ เริ่มใส่ปุ๋ยสูตร ๑๒-๕-๑๔ หลังจากยางผลัดใบแล้วประมาณ ช่วงเดือนเมษายน - พฤษภาคม เกษตรกรจะใส่ปุ๋ยให้ต้นยางปีละครั้ง ประมาณต้นละครั้งกิโลกรัม หลังจากนั้นเมื่อใบยางเริ่มแก่เต็มที่ เกษตรกรจะเริ่มกรีดยางตั้งแต่เดือนพฤษภาคมเป็นต้นไป จนกว่ายางจะผลัดใบในปีต่อไป แต่ถ้าช่วงฝนตกจะหยุดกรีดยางชั่วคราว ส่วนการป้องกันโรค เกษตรกรไม่ให้ความสำคัญมากเท่าที่ควร แต่จะมีปัญหาเรื่องการรักษาโรคบ้างเมื่อต้นยางมีโรคทำลาย เช่น โรคเส้นดำ โรคเปลือกเน่า

ตารางที่ ๑๗ แสดงปฏิทินการเพาะปลูก/ดูแลรักษายางพาราใน อำเภอรังปิ้ง จังหวัดยะลา

กิจกรรม	ม.ค.	ก.พ.	มี.ค.	เม.ย.	พ.ค.	มิ.ย.	ก.ค.	ส.ค.	ก.ย.	ต.ค.	พ.ย.	ธ.ค.	หมายเหตุ
เตรียมพื้นที่ปลูก	←————→												
ปลูก						←→							
ใส่ปุ๋ยสูตร ๑๖-๘-๑๔							←→			←→			
ปลูกซ่อม					←→	←→							
ปีที่ ๒ สูตร ๑๖-๘-๑๔					←→			←→		←→			
ตัดแต่งกิ่ง										←→			
ปีที่ ๓-๕ สูตร ๑๖-๘-๑๔					←→								
ปีที่ ๖-๗ สูตร ๑๕-๗-๑๘					←→								
กรีดยาง	←→	←→			←→								←→

(ที่มา : สำนักงานเกษตรอำเภอรังปิ้ง, พ.ศ ๒๕๖๘)

๕) ต้นทุนการผลิต

อำเภอกรงปินัง จังหวัดยะลา มีต้นทุนการผลิตยางพารา ในรูปแบบน้ำยางสดและยางก้อนถ้วย (ซียาง) เป็น ๒๐.๓๗ บาท/กก. แต่ถ้าเป็นยางแผ่นต้นทุนการผลิตจะสูงกว่า คือ ๒๒.๐๓ บาท/กก.

ตารางที่ ๑๘ แสดงต้นทุนการผลิตยางพารา ปี ๒๕๖๖ อำเภอกรงปินัง

รายการ	บาท/ไร่
๑. ต้นทุนการบำรุงรักษาช่วงยางไม่ให้ผลผลิต	
- ค่าพันธุ์ยาง	๑,๕๐๐
- ค่าแรงงาน	๑,๗๐๐
- อื่น ๆ	
๒. ต้นทุนการบำรุงรักษาช่วงที่ยางให้ผลผลิต	
- ค่าปุ๋ยบำรุง	๑,๕๐๐
- ค่าแรงงานตัดหญ้า+ค่าน้ำมันเชื้อเพลิง	๖๐๐
- ค่าแรงงานเก็บเกี่ยว	๒๐๐
รวม	๕,๕๐๐

ผลผลิตเฉลี่ย ๒๔๕ กก./ไร่

ราคาผลผลิต กก.ละ ๓๔ บาท

เป็นเงิน ๘,๓๓๐ บาท

หักต้นทุน ๒,๓๐๐ บาท (คิดเฉพาะต้นทุนการบำรุงรักษาช่วงที่ยางให้ผลผลิต)

กำไร ๖,๐๓๐ บาท/ไร่

๖) สถานการณ์การตลาด/วิธีการตลาด

ปัจจุบันนิยมขายน้ำยางสด รองลงมาเป็นขายยางก้อนถ้วย (ซียาง) และสุดท้ายขายเป็นยางแผ่นดิบ โดยขายให้แก่พ่อค้าคนกลาง เพื่อนำไปขายต่อโรงงานอีกทอดหนึ่ง

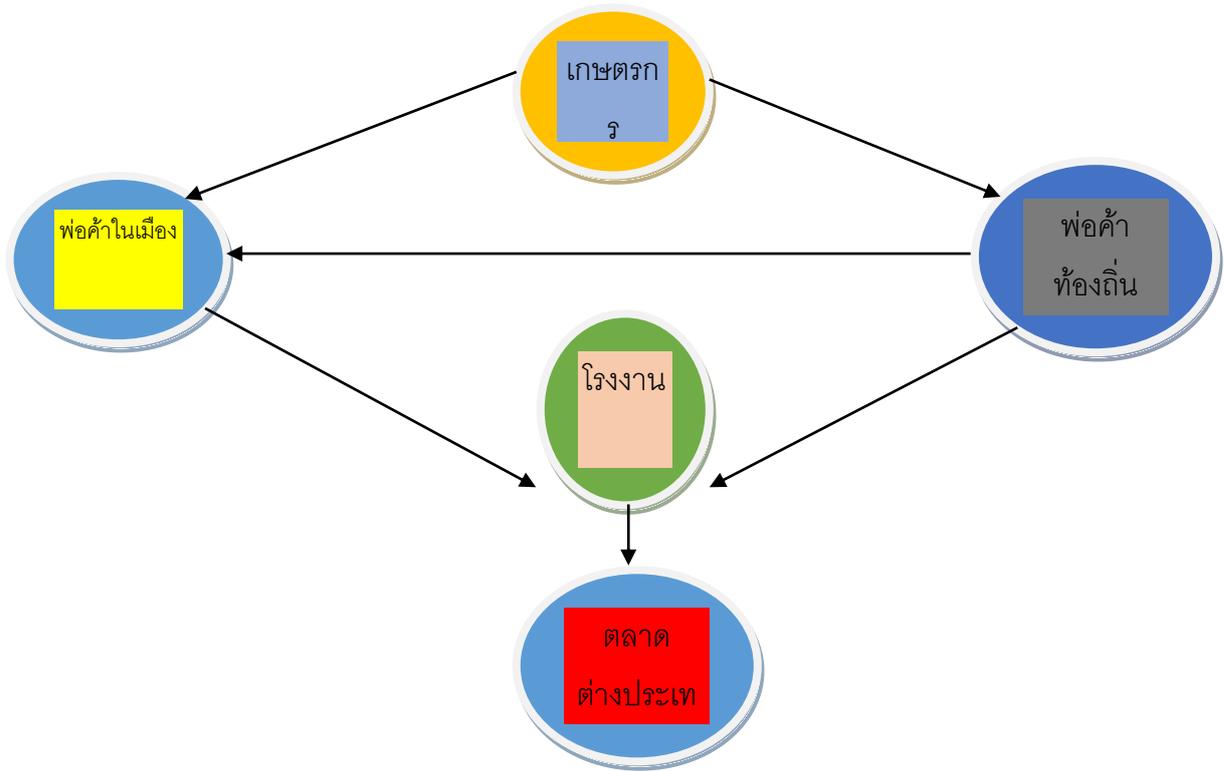
(๑) วิธีการตลาด

วิธีการตลาดยางพาราที่สำคัญของอำเภอกรงปินัง อาจสรุปได้ดังนี้

แบ่งออกได้ เป็น ๓ แนวทาง คือ

๑. ขายให้แก่พ่อค้าในท้องถิ่น พ่อค้าในท้องถิ่นนำไปขายให้โรงงาน โรงงานส่งขายต่างประเทศ
๒. ขายให้แก่พ่อค้าในท้องถิ่น จากนั้นพ่อค้าในท้องถิ่นนำไปขายให้แก่พ่อค้าในตัวเมือง พ่อค้าในตัวเมืองขายให้แก่โรงงาน โรงงานยางขายไปต่างประเทศ
๓. นำไปขายให้พ่อค้าในเมือง พ่อค้าในเมืองส่งโรงงาน และโรงงานส่งขายต่างประเทศ

แผนผังแสดงการจำหน่ายยางพารา

ภาพ แสดงวิธีการตลาดยางพารา อำเภอกรงปินัง
(ที่มา : สำนักงานเกษตรอำเภอกรงปินัง, พ.ศ๒๕๖๘

(๒) แหล่งรับซื้อผลผลิต/ โรงงานแปรรูป

ตำบลกรงปินัง อำเภอกรงปินัง ไม่มีโรงงานแปรรูปยางพารา แต่มีแหล่งรับซื้อของพ่อค้าคนกลาง และมีโรงงานยางพาราและผลิตภัณฑ์ในเขตอำเภอกรงปินัง รวม ๗ แห่ง (ที่มา:สำนักงานอุตสาหกรรม จังหวัดยะลา)

๓) เกษตรกรต้นแบบในพื้นที่

ตำบลกรงปินังมีเกษตรกรที่เป็นต้นแบบในพื้นที่ โดยมีเกษตรกรที่เป็น Smart Farmer ต้นแบบด้านสวนยางพารา จำนวน ๑ ราย คือ นายอนันต์ ดือราแม หมู่ที่ ๑ ตำบลปูลูโรง

องค์ความรู้ทักษะความชำนาญ

เกษตรกรมีความรู้ ความชำนาญ องค์ความรู้ในเทคโนโลยีการผลิต ที่มีความโดดเด่น ดังนี้ การจัดการสวนยางพารา การลดต้นทุนการผลิต การเพิ่มผลผลิต และการเสริมรายได้ในสวนยางพารา

๑.๔.๒.ชนิดพืช ทุเรียน

๑) พื้นที่ปลูกทุเรียน ตามระดับชั้นความเหมาะสม

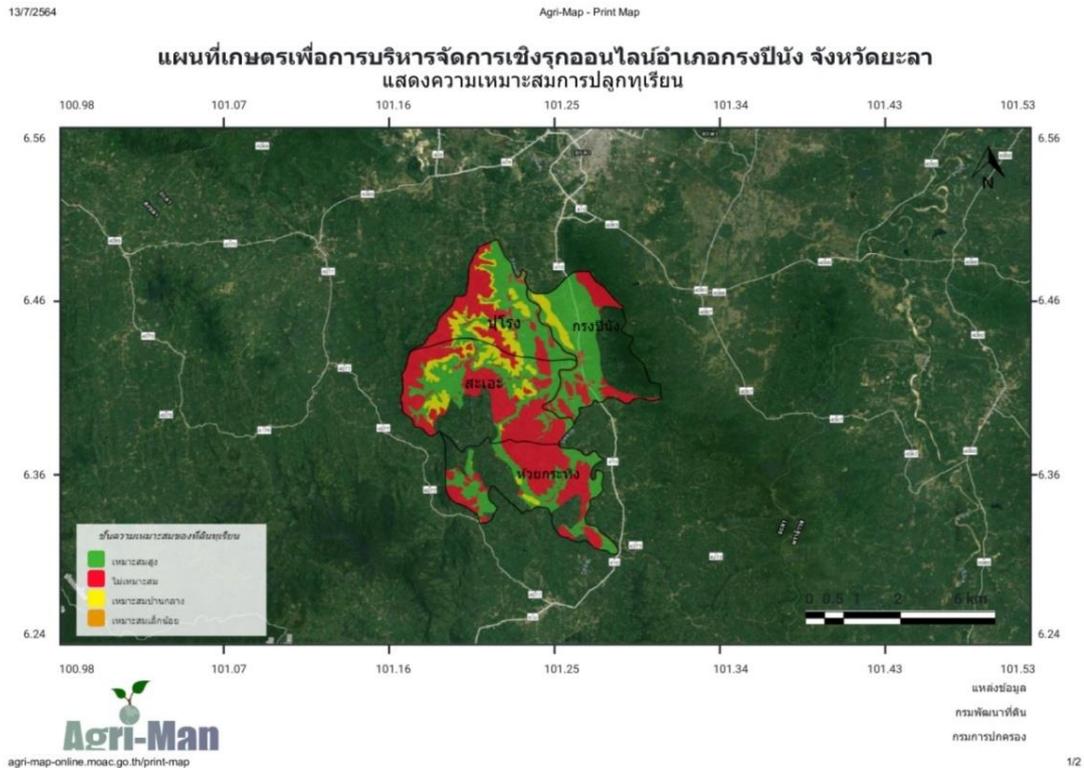
อำเภอกรงปินัง .มีพื้นที่เหมาะสมปลูก ตามระดับชั้นความเหมาะสม จำนวน ๙๑๖๒๖.๓๙ ไร่ แบ่งเป็นพื้นที่ที่มีความเหมาะสมมาก (S๑) จำนวน ๔๐๘๐๙.๔๘.ไร่ คิดเป็นร้อยละ ๔๕ พื้นที่เหมาะปานกลาง (S๒) จำนวน ๑๐๓๘๒.๒๑ ไร่ คิดเป็นร้อยละ ๔๔ พื้นที่เหมาะสมน้อย (S๓) และพื้นที่ไม่เหมาะสม จำนวน๔๐๘๓๔ไร่ คิดเป็นร้อยละ ๑๑ ตามลำดับ

ตาราง ที่ ๑๙ แสดงพื้นที่ปลูกทุเรียน ตามระดับชั้นความเหมาะสม อำเภอกรงปินัง จังหวัดยะลา

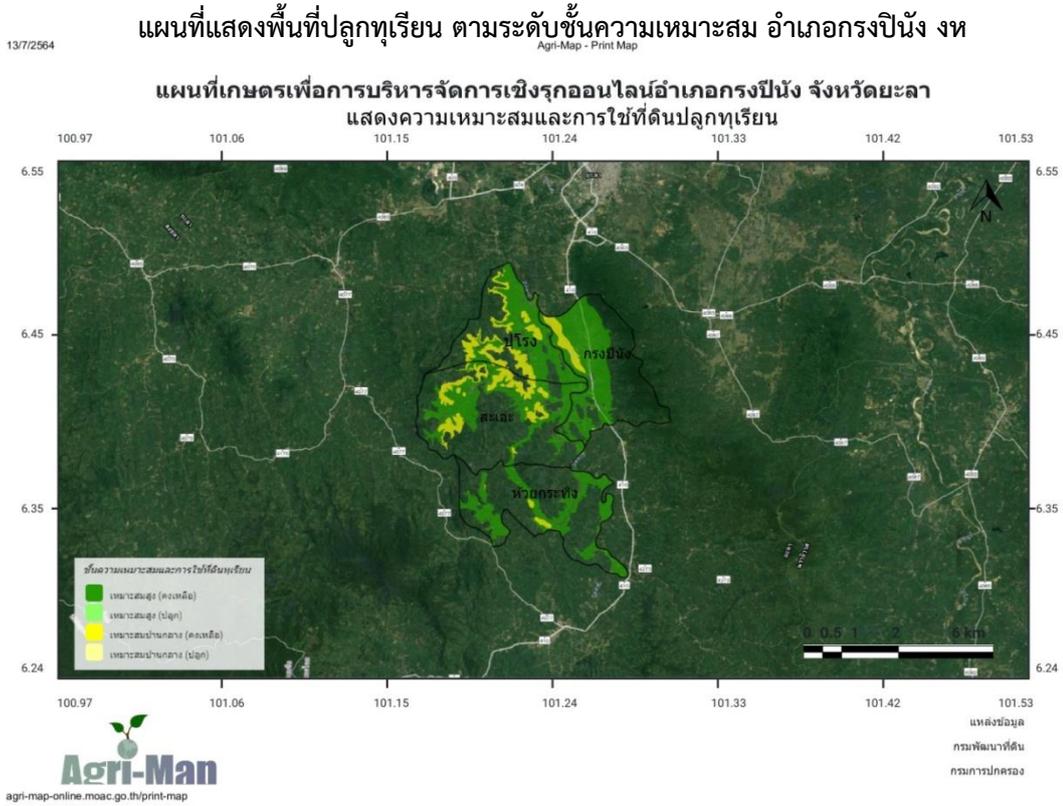
ตำบล	พื้นที่ปลูกตามระดับความเหมาะสมสำหรับการปลูก ๙๑๖๒๖.๓๙ (ไร่)			
	เหมาะสมมาก (S๑)	เหมาะสมปานกลาง (S๒)	เหมาะสมน้อย (S๓) ไม่เหมาะสม (N)	รวมพื้นที่ทั้งหมด
รวมอำเภอ	๔๐๘๐๙.๔๘	๑๐๓๘๒.๒๑	๔๐๔๓๔.๗	๙๑๖๒๖.๓๙
ร้อยละความเหมาะสม	๔๕	๔๔	๑๑	๑๐๐

ที่มา: สำนักงานเกษตรอำเภอกรงปินัง, พ.ศ ๒๕๖๗

แผนที่แสดงความเหมาะสมในการปลูกทุเรียน อำเภอกรงปินัง

แผนภาพแสดงความเหมาะสมในการปลูกทุเรียน อำเภอกรงปินัง
(ที่มา: <http://agri-map-online.moac.go.th/print-map>, พ.ศ.๒๕๖๘)

ภาพแสดงร้อยละพื้นที่ปลูกทุเรียน ตามระดับชั้นความเหมาะสม อำเภอกองปิ่ง
 (ที่มา: <http://agri-map-online.moac.go.th/print-map>, พ.ศ.๒๕๖๘)

๒) ปริมาณการผลิต

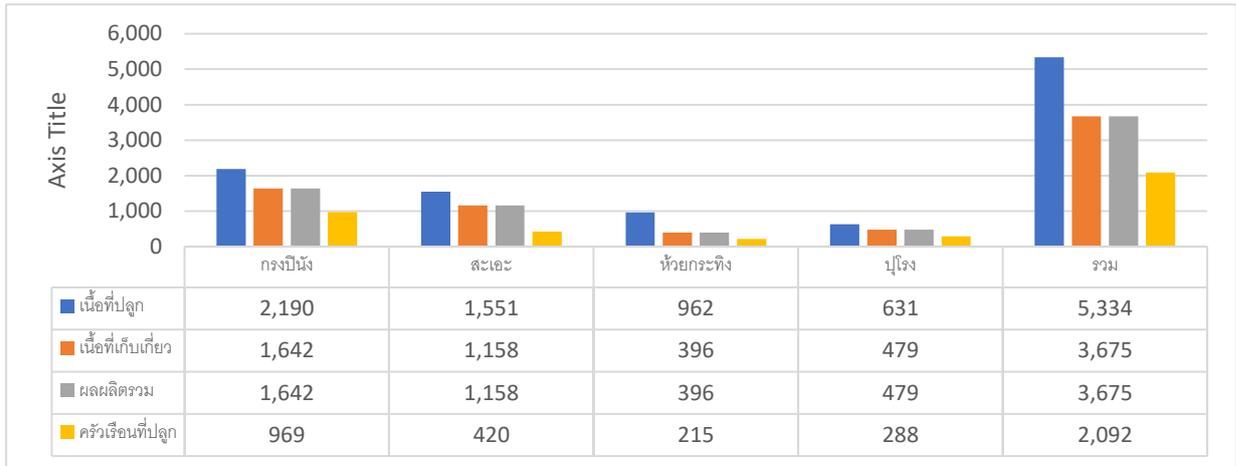
อำเภอกองปิ่ง มีพื้นที่การปลูกทุเรียน ๕,๓๓๔ ไร่ ๒,๐๙๒ ครัวเรือน โดยมีพื้นที่ปลูกมากตำบล
 กองปิ่งจำนวน ๒,๑๙๐ ไร่ จำนวน ๙๕๙ ครัวเรือน รองลงมาคือตำบลสะเอะจำนวน ๑,๕๕๑ ไร่ ๔๒๐ ครัวเรือน ตำบลห้วย
 กระทั่ง ๙๖๒ ไร่ จำนวน ๒๑๕ ครัวเรือน และตำบลห้วยปูโรง จำนวน ๖๓๑ ไร่ ๒๘๘ ครัวเรือน ตามลำดับ

ตารางที่ ๒๐ แสดงปริมาณการปลูกทุเรียน อำเภอกองปิ่ง จังหวัดยะลา

ตำบล	เนื้อที่ปลูก (ไร่)	เนื้อที่เก็บเกี่ยว (ไร่)	ผลผลิตรวม (ตัน)	ครัวเรือนที่ปลูก (ครัวเรือน)
กองปิ่ง	๒,๑๙๐	๑,๖๔๒	๑,๖๔๒	๙๖๙
สะเอะ	๑,๕๕๑	๑,๑๕๘	๑,๑๕๘	๔๒๐
ห้วยกระทั่ง	๙๖๒	๓๙๖	๓๙๖	๒๑๕
ปูโรง	๖๓๑	๔๗๙	๔๗๙	๒๘๘
รวม	๕,๓๓๔	๓,๖๗๕	๓,๖๗๕	๒,๐๙๒

ที่มา สำนักงานเกษตรอำเภอกองปิ่ง, พ.ศ ๒๕๖๘

กราฟแสดงปริมาณการปลูกทุเรียน อำเภอกรงปินัง จังหวัดยะลา

ภาพแสดงปริมาณการปลูกทุเรียน อำเภอกรงปินัง จังหวัดยะลา
(ที่มา สำนักงานเกษตรอำเภอกรงปินัง, พ.ศ ๒๕๖๘)

๓) สถานการณ์ใช้เทคโนโลยีการผลิต

(๑) การใช้พันธุ์ดี

๑. พันธุ์หอมทอง ๙๕ %

๒. พันธุ์พื้นเมืองและพันธุ์อื่น ๆ ปลูกทั้งหมดประมาณ ๕ %

(๒) การเตรียมดิน

ต้องปรับพื้นที่ก่อนที่จะกำหนดผังปลูกและติดตั้งระบบน้ำ โดยปรับพื้นที่ให้ราบไม่ให้มีแอ่งที่น้ำท่วมขังได้ และถ้าเป็นไปได้ควรปรับเป็นเนินลูกฟูกเพื่อปลูกทุเรียนบนสันเนิน ระยะห่างระหว่างต้นและระหว่างแถวด้านละ ๙ เมตร ปลูกได้ไร่ละ ๒๐ ต้น หรือ ๘ ถึง ๑๐ X ๘ ถึง ๑๐ เมตร ปลูกทุเรียนได้ประมาณ ๑๖ ถึง ๒๕ ต้นต่อไร่ และการทำสวนขนาดใหญ่ ควรขยายระยะระหว่างแถวให้กว้างขึ้นเพื่อสะดวกต่อการนำเครื่องจักรกลต่างๆ ไปทำงานในระหว่างแถว นอกจากนี้ในการวางแผนกำหนดแถวปลูก จะต้องคำนึงถึงแนวปลูกขวางความลาดเทของพื้นที่ หรืออาจกำหนดในแนวตั้งฉากกับถนน หรือกำหนดแถวปลูกไปในแนวทิศตะวันออกหรือทิศตะวันตก และถ้ามีการจัดวางระบบน้ำจะต้องพิจารณาแนวทางจัดวางท่อในสวนด้วย จากนั้นจึงปักไม้ตามระยะที่กำหนดเพื่อขุดหลุมปลูกต่อไป

(๓) การปลูก

การปลูกทุเรียนสามารถทำได้ทั้งการขุดหลุมปลูก ซึ่งเหมาะกับพื้นที่ที่ค่อนข้างแล้งและยังไม่มีการวางระบบน้ำไว้ก่อนปลูก ซึ่งวิธีนี้ดินในหลุมจะช่วยเก็บความชื้นได้ดีขึ้น แต่หากมีฝนตกชุก มีน้ำขังจะทำให้รากเน่าและต้นทุเรียนตายได้ง่าย ส่วนการปลูกโดยไม่ต้องขุดหลุม (ปลูกแบบนั่งแท่นหรือยกโคก) เหมาะกับพื้นที่ฝนตกชุก วิธีนี้ทำให้มีการระบายน้ำดี น้ำไม่ขังบริเวณโคนต้น แต่ต้องวางระบบน้ำให้ดีก่อนปลูก ซึ่งต้นทุเรียนจะเจริญเติบโตเร็วกว่าการขุดหลุม ทั้งนี้จุดเน้นที่สำคัญ คือ ควรใช้ต้นกล้าที่มีขนาดเล็ก มีระบบรากดี ไม่ชดงอ แต่หากจะปลูกด้วยต้นกล้าขนาดใหญ่ควรตัดแต่งรากที่ชดงอทั้งที่ก้นถุงและด้านข้าง รวมทั้งควรมีการพรางแสงให้กับต้นทุเรียนที่ปลูกใหม่ด้วยตาข่ายพรางแสงหรือ(ทาง) ใบมะพร้าว หรือปลูกไม้ที่ให้ร่มเงา เช่น กล้าย เป็นต้น

(๔) ระบบการให้น้ำ

ควรให้น้ำสม่ำเสมอในช่วงที่มีการเจริญเติบโตทางใบ และงดน้ำในช่วงปลายฝนเพื่อเตรียมการออกดอก เมื่อทุเรียนออกดอกแล้วให้ควบคุมปริมาณน้ำที่จะให้ โดยค่อยๆ เพิ่มปริมาณน้ำขึ้นเรื่อยๆ เพื่อให้ดอกทุเรียนมีพัฒนาการที่ดี จนเมื่อดอกทุเรียนพัฒนาถึงระยะหัวกำไล (ก่อนดอกบาน ๑ สัปดาห์) ก็ให้ลดปริมาณน้ำลงโดยให้เพียง ๑ ใน ๓ ของปกติ เพื่อช่วย

ให้มีการติดผลดีขึ้นและให้น้ำในปริมาณนี้ไปจนดอกบานและติดผลได้ ๑ สัปดาห์ จากนั้นจึงค่อยๆ เพิ่มปริมาณน้ำขึ้นเรื่อยๆ และต้องให้น้ำอย่างเพียงพอและสม่ำเสมอตลอดช่วงพัฒนาการของผลทุเรียน

(๕) การดูแลรักษา

การเตรียมต้นให้พร้อมที่จะออกดอก

คือการเตรียมให้ต้นทุเรียนมีความสมบูรณ์ มีอาหารสะสมเพียงพอเมื่อทุเรียนมีใบแก่ทั้งต้น และสภาพแวดล้อมเหมาะสม ฝนแล้ง ดินมีความชื้นต่ำ อากาศเย็นลงเล็กน้อยทุเรียนก็จะออกดอกขึ้นตอนต่าง ๆ จะต้องรีบดำเนินการภายหลังจากเก็บเกี่ยวผลผลิต ดังนี้

๑. การตัดแต่งกิ่ง

หลังเก็บเกี่ยวให้รีบตัดแต่งกิ่งแห้ง กิ่งเป็นโรค กิ่งแขนง ด้านในทรงพุ่มออกโดยเร็ว ทารอยแผลที่ตัดด้วยสารเคมีป้องกันกำจัด เชื้อรา หรือปูนแดงกินกับหมาก

๒. หลังตัดแต่งกิ่ง ให้กำจัดวัชพืชและใส่ปุ๋ยทันที

- ปุ๋ยคอก ๑๕-๕๐ กิโลกรัมต่อต้น (ประมาณ ๓-๑๐ ปี)
- ปุ๋ยเคมีสูตร ๑๕-๑๕-๑๕ หรือ ๑๖-๑๖-๑๖ ในอัตรา ๓-๕ กก.ต่อต้น

(ทุเรียนต้นที่ขาดความสมบูรณ์ต้องการปุ๋ยมากกว่าทุเรียนต้นที่มีความสมบูรณ์อยู่แล้ว ทุเรียนต้นที่ให้ผลผลิตไปมาก ต้องการปุ๋ยมากกว่าทุเรียนที่ให้ผลผลิตน้อย)

๓. ในช่วงฤดูฝน

- ถ้าฝนตกหนัก จัดการระบายน้ำออกจากแปลงปลูก
- ถ้าฝนทิ้งช่วง ให้รดน้ำแก่ต้นทุเรียน
- ควบคุมวัชพืช โดยการตัดและ หรือใช้สารเคมี
- ป้องกันกำจัดโรคแมลง เช่น โรครากเน่าโคนเน่า โรคใบติด โรคแอนแทรกโนส เพลี้ยไก่อ๊วไรแดงและเพลี้ยไฟ

๔. ในช่วงปลายฤดูฝน

- เมื่อฝนทิ้งช่วง ให้ใส่ปุ๋ยเคมีสูตร ๘-๒๔-๒๔, ๙-๒๔-๒๔ หรือ ๑๒-๒๔-๑๒ ๒-๓ กก.ต่อต้น เพื่อการออกดอก
- ให้กำจัดวัชพืชใต้ทรงพุ่ม กวาดเศษหญ้า และใบทุเรียนออกจากโคนต้น เพื่อให้ดินแห้งเร็วขึ้น
- งดการให้น้ำ ๑๐-๑๔ วันเมื่อสังเกตเห็นใบทุเรียนเริ่มสลัดลงต้องเริ่มให้น้ำที่ละน้อยเพื่อกระตุ้นให้ตามดอกเจริญงอก

ปล่อยให้ขาดน้ำนานจนใบเหลืองใบตกเพราะตาดอกจะไม่เจริญ และระวังอย่าให้น้ำมากเกินไป เพราะช่อดอกอาจเปลี่ยนเป็นใบได้ วิธีให้น้ำที่เหมาะสม คือ ให้น้ำแบบโชย ๆ แล้วเว้นระยะ สังเกตอาการของใบและดอก เมื่อเห็นดอกระยะไข่ปลาตากพอแล้ว ก็เพิ่ม ปริมาณให้มากขึ้นเรื่อย ๆ จนสู่สภาวะปกติ

การดูแลในช่วงออกดอก

๑. การควบคุมการให้น้ำ

- เมื่อทุเรียนออกดอกในระยะไข่ปลาปริมาณมากพอแล้ว ก็เริ่มให้น้ำมากขึ้นจนสู่สภาวะปกติ
- ในระยะก่อนดอกบาน ๗-๑๐ วัน (ระยะหัวกำไล) ไป จนถึงดอกบานและระยะป็นให้ลดการให้น้ำลง ๒ ใน ๓ ของ

ปกติ

๒. การตัดแต่งดอก

- ตัดดอกที่อยู่ตามกิ่งเล็ก ๆ หรือปลายกิ่งทิ้ง
- ควรตัดแต่งเมื่อดอกทุเรียนอยู่ในระหว่างระยะมะเขือพวง ถึงระยะหัวกำไล
- ถ้ามีดอกรุ่นเดียวกันปริมาณมาก ตัดแต่งให้เหลือปริมาณ ดอกพอเหมาะสมอยู่ในตำแหน่งที่ต้องการ
- ถ้ามีดอก ๒ รุ่น ปริมาณเท่า ๆ กัน ตัดแต่งให้เหลือ ดอกรุ่นที่จะขายได้ราคาดี
- ถ้ามีดอก ๒ รุ่น ปริมาณต่างกัน ให้ตัดรุ่นที่มีปริมาณ ดอกน้อยออก แต่ถ้าปริมาณดอกมีน้อย จำเป็นต้องไว้ดอกต่าง

รุ่นควร

- ไว้ดอกรุ่นเดียวกัน บนกิ่งเดียวกัน

- ไม้ดอกรุ่นเดียวกัน บนกิ่งที่อยู่ชิดกัน
 - ถ้าจะไม้ดอกต่างรุ่นบนกิ่งชิดกัน ต้องการดอกรุ่นใหม่ มากกว่าก็ต้องตัดแต่งให้เหลือดอกมากกว่า
 - ในพันธุ์ชเชนี้ควรตัดแต่งให้เหลือช่อดอกขนาดใหญ่รวมกัน เป็นกลุ่มบริเวณกลางกิ่ง และอย่าตัดให้ เหลือดอกน้อยเกินไป เพราะดอกทุเรียนพันธุ์ชเชนี้มีเปอร์เซ็นต์ติดผลต่ำและผลอ่อนเจริญช้า การมีช่อดอกรวมเป็นกลุ่ม ทำให้มีพลังดูดดึงอาหารสูงขึ้น

๓. ป้องกันกำจัดโรคแมลง

เช่น เพลี้ยไฟ ไรแดง หนอน กัดกินก้านดอก เพลี้ยอ่อน โรคดอกเน่าและโรคดอกแห้ง

๔. การช่วยให้ดอกทุเรียนติดผลดีขึ้น

เช่น เพลี้ยไฟ ไรแดง หนอน กัดกินก้านดอก เพลี้ยอ่อน โรคดอกเน่าและโรคดอกแห้ง

๔.๑ ช่วยผสมเกสร โดยใช้เกสรตัวผู้จากต้นที่ต่างพันธุ์กัน

- เตรียมเกสรตัวผู้ เวลา ๑๙.๐๐-๑๙.๓๐ น. ตัดเฉพาะ อับเกสรตัวผู้ ที่มีละอองเกสรสีขาวติดอยู่
- พู่กันหรือแปรงขนอ่อนแตะละอองเกสรตัวผู้ไปป้าย ที่ยอดเกสรตัวเมีย ที่มีลักษณะกลมและมีสีเหลือง

๔.๒ ฉีดพ่นปุ๋ยทางใบที่มีธาตุ แคลเซียม-โบรอน หรือโบรอน เพียงอย่างเดียว ในระยะหัวกำไล หรือประมาณ

๑๐-๑๕ วัน ก่อนดอกบาน

การดูแลในช่วงติดผลแล้ว

๑. ตัดแต่งผล

ครั้งที่ ๑ หลังดอกบาน ๓-๔ สัปดาห์ ตัดแต่งผลที่มีรูปทรง บิดเบี้ยว ผลขนาดเล็กหรือผลต่างรุ่น ผลที่อยู่ใน ตำแหน่งไม่เหมาะสม เช่น ปลายกิ่ง ด้านข้างของ กิ่ง และผลที่ติดเป็นกระจุกใหญ่ ๆ ออกเหลือผล ที่ดีไว้มากกว่าที่ต้องการจริง ๕๐ %

ครั้งที่ ๒ หลังดอกบาน ๖-๘ สัปดาห์ ตัดผลที่มีขนาดเล็กกว่า ผลอื่นในรุ่นเดียวกัน ผลบิดเบี้ยว ผลที่มีอาการ หนามแดง

ครั้งที่ ๓ ตัดแต่งครั้งสุดท้ายตัดผลขนาดเล็ก ผลบิดเบี้ยว ผลก้านจึบออก จะเหลือผลที่มีขนาดและรูปทรง สม่าเสมอ ในปริมาณเท่ากับที่ต้องการจริง เมื่อตัดแต่งผลครั้งสุดท้ายเสร็จควรวางกิ่ง เพื่อป้องกันกิ่ง หักจากน้ำหนักผลที่มากขึ้น หรือโยงผล ป้องกันผลร่วงในพื้นที่มีลมแรง

(๖) การใส่ปุ๋ย

ควรใส่ปุ๋ยและวัสดุปรับปรุงดินตามผลการตรวจวิเคราะห์ดิน หรืออาจใส่ปุ๋ยตามแนวทางดังนี้

๑. ใส่ปุ๋ยเพื่อเพิ่มความสมบูรณ์ต้นหลังเก็บเกี่ยว

- ปุ๋ยอินทรีย์ จำนวน ๒๐ ถึง ๕๐ กิโลกรัมต่อต้น
- ปุ๋ยเคมี สูตร ๑๕-๑๕-๑๕ หรือ ๑๖-๑๖-๑๖ อัตราเป็นกิโลกรัมต่อต้นเท่ากับ ๑ ใน ของเส้นผ่า ศูนย์กลางทรงพุ่ม

๒. ใส่ปุ๋ยเพื่อส่งเสริมพัฒนาการของผล

- เมื่อผลมีอายุ ๗ สัปดาห์ ใส่ปุ๋ยเคมีสูตร ๑๒-๑๒-๑๗-๒ หรือ ๑๓-๑๓-๒๑ อัตราเป็นกิโลกรัมต่อต้น เท่ากับ ๑ ใน ๓ ของเส้นผ่าศูนย์กลางทรงพุ่ม

๓. ใส่ปุ๋ยเพื่อเพิ่มคุณภาพเนื้อ

- เมื่อผลมีอายุ ๑๐ ถึง ๑๑ สัปดาห์ ใส่ปุ๋ยเคมีสูตร ๐-๐-๕๐ อัตรา ๑ ถึง ๒ กิโลกรัมต่อต้น

(๗) การเก็บเกี่ยว

ลักษณะผลเมื่อทุเรียนแก่

- สีเปลือกจะเปลี่ยนจากสีเขียวสดเป็นสีน้ำตาลหรือสีเขียวแกมเทา แต่ผลที่อยู่นอกทรงพุ่มที่โดนแสงแดด

มากจะมีสีน้ำตาลมากกว่าผลที่อยู่ในทรงพุ่ม

- ก้านผลสีเข้มขึ้นเป็นสีน้ำตาลคล้ำ สาก ตรงรอยต่อของระหว่างก้านผลตอนบนกับก้านผลตอนล่าง(ปลิง) จะบวมใหญ่ เห็นรอยต่อชัดเจน

- ปลายหนามแห้ง มีสีน้ำตาล หนามกางออกร่องหนาค่อนข้างห่าง

- สังเกตรอยแยกบนพู่จะเห็นได้ชัดเจน ยกเว้นพันธุ์ก้านยาวจะเห็นไม่ชัด
- ชิมปลิง ทุเรียนแก่จัด เมื่อตัดขั้วผลหรือปลิงออกจะพบน้ำใสๆ ไม่ข้นเหนียว เหมือนทุเรียนอ่อน ชิมดูจะมีรสหวาน
- การเคาะเปลือกหรือกรีดหนาม ผลทุเรียนที่แก่จัดจะมีเสียงดังหลวมๆ
- ทั้งนี้เมื่อผลทุเรียนในต้นเริ่มแก่สุกและร่วง ก็เป็นสัญญาณเตือนว่าทุเรียนที่เหลือซึ่งเป็นรุ่นเดียวกันเริ่มแก่สามารถเก็บเกี่ยวได้แล้ว

การนับอายุ

การนับอายุทุเรียนนั้นจะนับจำนวนจากวันหลังจากดอกบานจนถึงวันที่ผลแก่ พร้อมทั้งจะเก็บเกี่ยวได้ ซึ่งจะแตกต่างกันในแต่ละพันธุ์ คือ

พันธุ์กระดุม	ใช้เวลา ๙๐ ถึง ๑๐๐ วัน
พันธุ์ชะนี	ใช้เวลา ๑๑๐ ถึง ๑๒๐ วัน
พันธุ์ก้านยาว	ใช้เวลา ๑๒๐ ถึง ๑๓๕ วัน
พันธุ์หมอนทอง	ใช้เวลา ๑๔๐ ถึง ๑๕๐ วัน

การนับอายุนี้อาจจะคลาดเคลื่อนได้เล็กน้อย ขึ้นกับอุณหภูมิของอากาศ เช่น อากาศร้อนและแห้งแล้งทุเรียนจะแก่เร็วขึ้น หากมีฝนตกชุกและความชื้นสูงทุเรียนจะแก่ช้า ดังนั้นเพื่อสะดวกในการจดจำและไม่เกิดความผิดพลาดในการตัดทุเรียนอ่อนเกษตรกรควรจดบันทึกวันที่ดอกบาน และทำเครื่องหมายรุ่น ดังนี้

- จดบันทึกวันที่ดอกทุเรียนบานของแต่ละพันธุ์ และแต่ละรุ่น
- ทำเครื่องหมายรุ่นไว้ในขณะที่มีการโยกกิ่งด้วยเชือก และควรใช้สีที่แตกต่างกันในการโยกกิ่งแต่ละรุ่น ทั้งนี้เพื่อความสะดวกในการตัดทุเรียนที่แก่มีคุณภาพดี

วิธีการเก็บเกี่ยว

การตัดแต่งกิ่งทุเรียน : เป็นการจัดการในการทำสวนอีกแนวทาง ที่จะช่วยทำให้ต้นทุเรียนพร้อมเพื่อการออกดอกติดผล การตัดแต่งกิ่งแบ่งได้เป็น ๓ ระยะ คือ

ระยะที่หนึ่ง : ตัดแต่งหลังการเก็บเกี่ยวแล้ว เป็นการตัดกิ่งแห้ง กิ่งแขนง กิ่งที่เป็นโรค กิ่งที่ไม่มีประโยชน์ และตัดขั้วผลที่ติดค้างอยู่ทิ้งไป การตัดแต่งครั้งนี้ก็เพื่อให้ต้นทุเรียนแตกกิ่งที่สมบูรณ์ออกมาใหม่

ระยะที่สอง : ตัดแต่งช่วงปลายฝนก่อนการใส่ปุ๋ยครั้งที่สอง เป็นการตัดแต่งกิ่งตะขาบ กิ่งน้ำค้าง กิ่งกระโดง และกิ่งที่เป็นโรคออก เพื่อให้การใช้ปุ๋ยของทุเรียนเกิดประโยชน์ต่อต้นทุเรียนอย่างเต็มที่

ระยะที่สาม : ตัดแต่งกิ่งหลังจากที่ทุเรียนติดผลแล้วประมาณ ๓๐-๔๕ วัน เป็นการตัดแต่งเฉพาะกิ่งที่เกิดขึ้นใหม่ไปพร้อม ๆ กับการตัดแต่งผลอ่อน

(๙) การป้องกันกำจัดโรคและแมลงศัตรูพืช

เพลี้ยไก่แจ้

ตัวเต็มวัยของแมลงชนิดนี้วางไข่เข้าไปในเนื้อเยื่อใบพืช ทำให้เห็นเป็นวงสีเหลืองหรือสีน้ำตาลตามใบเป็นกลุ่ม ๆ กลุ่มหนึ่งมีประมาณ ๘-๑๔ วง หลังจากนั้น ไข่จะฟักออกเป็นตัวอ่อน ขนาดประมาณ ๓ มิลลิเมตร และมีปุยสีขาวติดอยู่ตามลำตัว โดยเฉพาะด้านท้ายของลำตัว มีปุยขาวคล้าย ๆ กับหางไก่ แมลงชนิดนี้จึงได้ชื่อว่า "เพลี้ยไก่แจ้" หรือ "เพลี้ยไก่ฟ้า"

เมื่อแมลงลอกคราบเป็นตัวเต็มวัยจะมีสีน้ำตาลปนเขียว ขนาดยาวประมาณ ๕ มิลลิเมตร มีอายุได้นานถึง ๖ เดือน มักไม่ค่อยบินนอกจากถูกรบกวนกระเทือน แมลงชนิดนี้มีระยะบาด อยู่ในบริเวณที่ปลูกทุเรียนทั่ว ๆ ไป ระยะเวลาการระบาดคือ ช่วงทุเรียนแตกใบอ่อน ระหว่างกลางเดือน พฤษภาคม-กลางเดือนพฤศจิกายน

ลักษณะการทำลาย

ตัวอ่อน และตัวเต็มวัยของเพลี้ยไก่แจ้ดูดกินน้ำเลี้ยง จากใบอ่อน ของทุเรียน ทำให้ทุเรียนอย่างง่าย ทำให้ใบอ่อนเป็น จุดสีเหลือง ไม่เจริญเติบโต และเล็กผิดปกติ เมื่อระบาด มาก ๆ ใบ จะหงิกงอแห้งและร่วงหมด นอกจากนั้นยังทำให้ยอดอ่อนแห้งและ ตายได้ ตัวอ่อนของเพลี้ยชนิดนี้จะขับสารสีขาวยออกมาเป็นสาเหตุทำให้เกิดเชื้อราตามบริเวณที่มีสารสีขาว

วิธีการควบคุมแบบผสมผสาน

๑. อนุรักษ์ศัตรูธรรมชาติของเพลี้ยไก่แจ้ไว้ควบคุมเพลี้ยไก่แจ้ ตามธรรมชาติ ได้แก่ ตัวง่าปีกลายหยัก ตัวง่าสีส้ม ตัวง่าลายสมอ แมลงช้าง ต่อต่าง ๆ แมงมุม
๒. การกระตุ้นให้ทุเรียนแตกใบอ่อนพร้อมกัน โดยการใส่ปุ๋ย ยูเรีย (๔๖-๐-๐) อัตรา ๒ กิโลกรัมต่อต้น จะช่วยลดช่วงเวลาการเข้าทำลายของเพลี้ยไก่แจ้ให้สั้นลง และจะทำการควบคุมได้ในเวลาพร้อมกัน
๓. สำรวจยอดอ่อนและใบอ่อนทุเรียน เมื่อพบเพลี้ยไก่แจ้ให้ใช้ กับดักสารเหนียวสีเหลือง ล่อตัวเต็มวัยมาทำลาย หรือฉีดพ่นน้ำบนใบอ่อน ที่คลี่แล้ว เพื่อลดปริมาณเพลี้ยไก่แจ้ และเมื่อสำรวจพบจำนวนยอด ทุเรียนที่ถูกทำลายจำนวน ๔ ยอดต่อต้น ให้ใช้สารเคมี ชนิดใดชนิดหนึ่ง ดังนี้
 - ไฮยาโลธริน แอล ๒๕ % อัตรา ๑๐ มิลลิลิตรต่อน้ำ ๒๐ ลิตร
 - เอนโดซัลแฟน ๓๕% อัตรา ๕๐ มิลลิลิตรต่อน้ำ ๒๐ ลิตร
 - คาร์โบซัลแฟน ๒๐% อัตรา ๕๐ มิลลิลิตรต่อน้ำ ๕๐ ลิตร

หนอนเจาะเมล็ดทุเรียน

เป็นหนอนของผีเสื้อกลางคืน ปีกสีน้ำตาลเข้ม มีจุดสีเหลือง หรือเหลืองปนขาวข้างละ ๓ จุด มักพบตัวเต็มวัยอยู่ในสวนเมื่อผล ทุเรียนมีอายุประมาณ ๒ เดือน ตัวเต็มวัยจะวางไข่บนผล ทุเรียนใกล้ ๆ ไข่ เป็นฟองเดี่ยว ๆ ต่อมา หนอนจะไชเข้าไปภายในและกัดกินเมล็ด โดยไม่ทำลาย เนื้อทุเรียนเลย ยกเว้นจะมีทางเดินเล็ก ๆ ระหว่างเนื้อและ ผิวเปลือกด้านในซึ่งจะมีรอยเป็นเส้น เมล็ดที่ถูกทำลายส่วนใหญ่จะอยู่ในระยะที่เมล็ดในแข็งแล้ว โดยหนอนจะใช้เวลา เจริญเติบโต อยู่ภายใน เมล็ดประมาณ ๓๐ วัน

การทำลายของหนอนเจาะเมล็ดทุเรียนนั้น หนอนชนิดนี้จะ เจาะไชเข้าไปภายใน เมล็ดกัดกินและขับถ่ายมูลออกมา ทำให้เนื้อทุเรียน เปราะเปื้อนเสียหาย หนอนโตเต็มที่มี ขนาดยาวประมาณ ๔ เซนติเมตร หนอนโตเต็มที่พร้อมจะเข้าดักแด้ ก็จะเจาะออกจากผล เป็นรูและทิ้งตัว เข้าดักแด้ในดินซึ่งเข้าใจว่า จะออกจากดักแด้ในฤดูถัดไปทุเรียนที่ถูก ทำลายและมีรูที่หนอนเจาะออกมานี้ไม่เป็นที่ต้องการของตลาด

วิธีการควบคุมแบบผสมผสาน

๑. ใช้กับดักแสงไฟ เพื่อล่อดักทำลายผีเสื้อ ซึ่งจะช่วยให้ลด ปริมาณการระบาดลงได้ และผลจากการติดตั้งกับดักแสงไฟจะทำให้ทราบว่ามีผีเสื้อในช่วงไหน เพื่อจะทำให้ฉีดพ่นสารฆ่าแมลงได้ถูก ช่วงเวลา
๒. ใช้สารเคมี เช่น คาร์บาริล เอ็นโดซัลแฟนหรือเมทาไมโดฟอส พ่นหลังจากพบผีเสื้อ ในกับดักแสงไฟครั้งแรก
๓. การขนเมล็ดทุเรียน จากแหล่งที่มีการระบาดของหนอน เจาะเมล็ดเพื่อนำไปเพาะเป็นต้นต่อ ในการขยายพันธุ์ ควรมีการแช่ด้วย สารเคมี เช่นคาร์บาริล ก่อนการขนย้ายเพื่อจะช่วยฆ่าหนอน ซึ่งติด มากับเมล็ดได้
๔. รักษาสวนให้สะอาดอยู่เสมอ หมั่นตรวจสอบสวนหลังจากทุเรียน ติดผลแล้ว เมื่อพบผลที่ถูกทำลาย หรือผลร่วงในสวนที่มีการระบาดของ หนอนเจาะเมล็ดทุเรียน ควรเก็บผลร่วงไปเผาทำลายทิ้งทุกวัน เพราะ หลังจากทุเรียนร่วงไม่นาน ถ้ามีหนอนอยู่ภายในหนอนจะเจาะรูออกมา เพื่อเข้าดักแด้ในดิน

หนอนเจาะผล

เป็นหนอนของผีเสื้อขนาดเล็กปีกสีเหลืองมีจุดสีดำ เข้าทำลาย ผลทุเรียนตั้งแต่ผลเล็ก จนกระทั่งผลโต โดยตัวแก่จะวางไข่ภายนอก ผลทุเรียน ในระยะแรกที่หนอนฟักออกจากไข่ใหม่ ๆ จะแทะกินอยู่ตาม ผิวเปลือกผลทุเรียนก่อนเมื่อโตขึ้นจึงจะเจาะกินเข้าไปภายใน ถ้าหาก เจาะกินเข้าไปจนถึงเนื้อทุเรียนจะทำให้เนื้อบริเวณที่หนอนเจาะนี้เน่า เมื่อผลสุก ภายนอก ผล

ทุเรียนจะเห็นมูลของหนอนได้อย่างชัดเจน และมีน้ำไหลเยิ้มเมื่อทุเรียนใกล้แก่จัด หนอนจะเข้าทำลายผลที่อยู่ติดกัน มากกว่าผลที่อยู่เดี่ยว ๆ เพราะหนอนที่เพิ่งจะฟัก จากไข่ชอบอาศัยอยู่ที่รอยสัมผัสนี้

วิธีการควบคุมแบบผสมผสาน

๑. อนุรักษ์ศัตรูธรรมชาติไว้ควบคุมหนอนเจาะขั้วผลตามธรรมชาติ ได้แก่ มวนเพชฌฆาต มวนพิฆาต แมงมุม แมลงวันเบียน แตนเบียน
๒. ใช้หลอดแบล็คบลูไลท์ล่อตัวเต็มวัยมาทำลาย ในกับดักแสงไฟครั้งแรก
๓. ตัดแต่งผลทุเรียนไม่ให้มีมากหรือติดกันเกินไป หรืออาจใช้ วัสดุ เช่น กาบมะพร้าว หรือเศษไม้กั้นระหว่างผลเพื่อป้องกันไม่ให้ตัวเต็มวัยวางไข่ หรือตัวหนอนหลบอาศัยอยู่
๔. หลังตัดแต่งผลครั้งที่ ๓ เมื่อตรวจพบผลถูกทำลาย ให้ฉีดพ่น สารเคมีเฉพาะต้น ที่ถูกทำลายชนิดใดชนิดหนึ่ง ดังนี้
 - ไฮฮาโลธริน แอล ๒.๕% อัตรา ๒๐ มิลลิลิตรต่อน้ำ ๒๐ ลิตร
 - คาร์โบซัลแฟน ๒๐% อัตรา ๕๐ มิลลิลิตรต่อน้ำ ๒๐ ลิตร
 - คลอร์ไพริฟอส ๔๐% อัตรา ๕๐ มิลลิลิตรต่อน้ำ ๒๐ ลิตร
๕. ผลทุเรียนที่เน่าและร่วงควรเก็บทำลายโดยเผาไฟหรือฝังเสีย

หนอนกินขั้วผล

หนอนกินขั้วผลจะไชซอนและกินอยู่ที่บริเวณขั้วผล หรือต่ำกว่า ขั้วผลลงมาเล็กน้อย ถ้ามีหนอนเข้าทำลายมากจะทำให้ผลหลุดออกจาก ขั้วและร่วง พบเข้าทำลายในระยะผลอ่อน

วิธีการควบคุมแบบผสมผสาน

๑. อนุรักษ์ศัตรูธรรมชาติไว้ควบคุมหนอนกินขั้วผลตามธรรมชาติ ได้แก่ มวนเพชฌฆาต มวนพิฆาต ต่อห้ำ แตนเบียน
๒. ใช้หลอดไฟแบล็คบลูไลท์ล่อตัวเต็มวัยมาทำลาย
๓. หลังจากตัดแต่งผลครั้งที่ ๓ แล้ว ตรวจพบผลทุเรียนถูก ทำลายจำนวนตั้งแต่ ๔ ผลต่อต้นขึ้นไป ให้ฉีดพ่นสารเคมีเฉพาะต้นที่ถูกทำลายโดยใช้ เมทามิโดฟอส ๖๐% อัตรา ๓๐ มิลลิลิตรต่อน้ำ ๒๐ ลิตร

โรครากเน่าและโคนเน่า

เป็นโรคที่สำคัญสำหรับทุเรียน ซึ่งสร้างความเสียหายให้แก่ ชาวสวนทุเรียนอย่างมาก ต้นที่เริ่มเป็นโรคจะพบว่าใบไม่เป็นมันสดใส และเปลี่ยนเป็นสีเหลืองซีดในที่สุด ใบร่วง เมื่อพบอาการแสดงออกที่ใบ ให้สำรวจโคนต้น กิ่งหรือรากบริเวณที่เป็นโรค จะมีสีของเปลือกเข้ม คล้ายถูกน้ำเป็นวงหรือเป็นทางไหลลงด้านล่าง หรือเป็นหยดน้ำตรง บริเวณแผลที่มีสีน้ำตาลปนแดง หรือมีรอยแตกของแผลและมีน้ำยาง ไหลออกมาในต้นที่เป็นโรครุนแรง ถ้าหากเป็นโรคที่ส่วนราก จะสังเกต เห็นใบมีอาการเหลืองซีด รากส่วนที่เน่ามีสีดำ เปื่อย และขาดง่าย เชื้อราไฟทอปธอรา สาเหตุของโรคสามารถแพร่กระจายโดยทาง ลม น้ำ ดิน ใบ กิ่งพันธุ์ และผล โดยเฉพาะในช่วง ฤดูฝนที่มีความชื้น สูง จะเหมาะสมกับการเจริญเติบโตของโรคและการเข้าทำลายต้นทุเรียน

วิธีการควบคุมแบบผสมผสาน

๑. อนุรักษ์เชื้อราไตรโคเดอมาซึ่งเป็นเชื้อราพาราสิต หรือเป็น ศัตรูธรรมชาติ ของเชื้อรา ไฟทอปธอรา ในดินโดยการปรับปรุงดินให้เป็น กรดต่าง ๖.๕ ซึ่งเหมาะสมต่อการเจริญเติบโต ของเชื้อราไตรโคเดอมาเพื่อช่วย ควบคุมเชื้อราไฟทอปธอราในดินตามธรรมชาติ ใช้เชื้อราไตรโคเดอ มาจากการผลิตขยาย โดยการผสมเชื้อรากับรำ และปุ๋ยคอก อัตรา ๑:๒๕:๒๕ ส่วน นำส่วนผสมนี้ไปรองกันหลุมก่อน ปลูก อัตรา ๑ กิโลกรัมต่อหลุม หรือนำไปโรยรอบ ๆ โคนต้นทุเรียน ที่โตแล้ว อัตรา ๕ กิโลกรัมต่อต้น แล้วรดน้ำพอชุ่ม เพื่อช่วยควบคุม เชื้อราไฟทอปธอราในดิน
๒. วิธีเขตกรรม เมื่อพบอาการเริ่มแรกเพียงเล็กน้อย ให้ถาก เอาส่วนที่เป็นโรคออก แล้วทาแผลด้วยปูนแดง
๓. สารเคมี เมื่อพบอาการรุนแรง ให้ขูดผิวเปลือกบริเวณแผล ออก แล้วทาด้วยสารเคมี เมตาแลกซิล๕๐% อัตรา ๕๐-๖๐ กรัมต่อน้ำ ๑ ลิตร ในกรณีที่พบอาการรุนแรงที่ส่วนราก หรือส่วนที่อยู่ตำแหน่งสูง ๆ ขึ้นไป ให้ใช้สารฟอสฟอรัสแอซิด อัตรา ๑๐ ซีซีต่อน้ำสะอาด ๑๐ ซีซี ผสมใส่กระบอกฉีดยาแล้วนำไปฉีดเข้าในส่วนที่เป็นโรค เนื่องจากเชื้อราสาเหตุ ของโรครากเน่า โคนเน่า

จะระบดเมื่อดิน มีความชื้นสูง อากาศชื้นมีฝนตก จึงควรมีการป้องกันตั้งแต่เริ่มแรก เมื่อสร้างสวนทุเรียน โดยเลือกพื้นที่ปลูกที่ระบายน้ำได้ดี มีการตัดแต่ง กิ่งทุเรียนให้โปร่งอากาศ ถ่ายเทได้สะดวก แสงแดดส่องได้ทั่วถึง มีการ พูนดินที่โคนต้นทุเรียน ในลักษณะหลังเต่า เพื่อป้องกัน ไม้ให้น้ำขังแฉะ บริเวณโคนต้นทุเรียน

โรคใบติด

โรคใบติดเป็นโรคที่พบเห็นเสมอ และนับว่าเป็นโรคที่ค่อนข้าง ร้ายแรงโรคหนึ่ง ถึงแม้ว่าจะไม่ถึงกับทำให้ต้นทุเรียนตายโดยตรงแต่ก็ เป็นโรคที่ทำให้ต้นทุเรียน ทрудโทรมและเสียหายต้นได้ ทำให้กิ่งใหญ่ แห้งตาย พบมากในแหล่งปลูกที่มีความชื้นสูง และต้นทุเรียนมีทรงพุ่ม แน่นทึบ ลักษณะอาการ เชื้อราเข้าทำลายใบอ่อนได้ดีในช่วงฤดูฝน ใบที่ถูกทำลายจะมีลักษณะเป็นจุด ฉ้ำน้ำคล้ายน้ำร้อนลวกและจะเปลี่ยน เป็นสีน้ำตาลเมื่อใบแก่ ใบที่เป็นโรคนั้นจะหลุดร่วงห้อยติดอยู่โดยมี เส้นใยสีขาวนวลแผ่ปกคลุมคล้ายใยแมงมุม ถ้าใบที่เป็นโรคไปสัมผัสกับ ใบที่ปกติที่อยู่ใกล้เคียงก็จะทำให้เกิดเป็นโรคราตามไปด้วย

วิธีการควบคุมแบบผสมผสาน

ตัดแต่งกิ่งทุเรียนให้พอเหมาะ อย่าให้ทึบหรือโปร่งเกินไป และ ในช่วงฤดูฝนในขณะที่ทุเรียนแตก ใบอ่อน ควรฉีดพ่นสารเคมี เช่น คาร์เบนดาซิม ไธอะเบนดาโซล หรือคอปเปอร์ ออกซิคลอไรด์ พ่นทุก ๕-๗ วันต่อครั้ง ส่วนเศษใบไม้ที่ร่วงหล่นอยู่บริเวณโคนต้น ควรจะ รวบรวมนำมาเผา ทำลายเสีย เพื่อลดการสะสมของเชื้อราและจะทำให้ การระบาดของโรคในปีต่อไปลดน้อยลง

โรคผลเน่า

เกิดจากเชื้อราไฟทอปธอรา เป็นเชื้อราชนิดเดียวกับที่ทำให้เกิด โรครากเน่าโคนเน่า ซึ่งในแหล่งที่มีการระบาดของโรครากเน่าโคนเน่า จะมีโอกาสเกิดโรคผลเน่าได้มาก ลักษณะอาการ เชื้อราจะเข้าทำลาย ทั้งก่อนและหลังเก็บเกี่ยว โดยจะเห็นอาการเป็นจุดสีน้ำตาลจาง ๆ ปน เทาบนเปลือก แล้วขยายตัวลุกลามไปเป็นวงใหญ่ทำให้เปลือกแตกตาม รอยแตกของพทุเรียน ผลที่ถูกทำลายในช่วงก่อนการเก็บเกี่ยว ถ้าเป็นมากจะร่วงหล่น ก่อนกำหนด สำหรับผลที่ได้รับเชื้อจากในแปลงปลูกและไปแสดงอาการ ในช่วงหลังการเก็บเกี่ยว ก็จะมีอาการเช่นเดียวกัน แต่มักจะพบอาการ ผลเน่าจากบริเวณส่วนปลายของผล

วิธีการควบคุมแบบผสมผสาน

ฉีดพ่นสารเคมีป้องกันโรคผลเน่า เช่น โฟซีลีลลูมิเนียม แคพ- ตาโพลหรือเมตาแลกซิล ในช่วงก่อนการเก็บเกี่ยวประมาณ ๑ เดือน และเพื่อเป็นการป้องกันโรคผลเน่า ที่จะเกิดภายหลัง การเก็บเกี่ยว ให้ เก็บเกี่ยวผลทุเรียนอย่างระมัดระวังและไม่ควรวางผลลงบนดินโดยตรง เพราะเชื้อโรคที่อยู่ในดินอาจติดไปกับหนามทุเรียนทำความเสียหายแก่ ทุเรียนในระหว่างการขนส่ง และรอการจำหน่ายได้ และถ้าสวนไหนมี การระบาดมาก ๆ ผลทุเรียนเน่าที่ร่วงหล่น อยู่ในสวน จะเป็นแหล่งสะสม โรค ทำให้เกิดการระบาดของโรคโคนเน่าต่อไป ดังนั้นจึงควรเก็บเผา ทำลายให้หมด

๔) ปฏิทินการเพาะปลูก
ตารางที่ ๒๒ ปฏิทินปฏิบัติดูแลทุเรียน

ปฏิทินปฏิบัติดูแลทุเรียน											
มี.ค.	เม.ย.	พ.ค.	มิ.ย.	ก.ค.	ส.ค.	ก.ย.	ต.ค.	พ.ย.	ธ.ค.	ม.ค.	ก.พ.
ระยะดอกบาน และ ติดผล	ระยะพัฒนาของผล			ระยะผลแก่ และ เก็บ เกี่ยว		ระยะแตกใบ อ่อน และเจริญ ทางใบ			ระยะใบแก่เตรียม พักตัว	ระยะพักตัว เตรียมออก ดอก	ระยะออก ดอก
ควบ คูนน้ำ และช่วยผสมเกสร	-ให้น้ำสม่ำเสมอ -ตัดแต่งผล -ใส่ปุ๋ย ๑๓-๑๓-๒๑ หรือ ๑๒-๑๒-๑๗+๒ หลังติด ผล ๓-๔ สัปดาห์ -ใส่ปุ๋ย ๐-๐-๕๐ หลังติด ผล ๗-๘ สัปดาห์ -ป้องกันกำจัดโรคผลเน่า หนอนเจาะผล หนอนเจาะ เมล็ด			ห้ามตัด ทุเรียนอ่อน		-ตัดแต่งกิ่ง -ใส่ปุ๋ย ๑๕-๑๕-๑๕ หรือ ๑๖- ๑๖-๑๖ -กำจัดวัชพืชและป้องกันกำจัด โรครากเน่า โคนเน่า โรคราใบติด -ให้น้ำถ้าฝนทิ้งช่วง			ใส่ปุ๋ย ๘-๒๔-๒๔ หรือ ๑๒-๒๔-๑๒ พร้อมควบคูนน้ำ	ควบคูนน้ำ	ตัดแต่งดอก และควบคูน น้ำ

ภาพแสดงปฏิทินการเพาะปลูก/ดูแลรักษาทุเรียน อำเภอกรงปินัง จังหวัดยะลา
ที่มา : <http://www.arda.or.th/kasetinfo/south/durian/controller/๐๑-๑๒.php>

๕) ต้นทุนการผลิต

ตารางที่ ๒๓ แสดงต้นทุนการผลิตทุเรียน ปี ๒๕๖๖ อำเภอกรงปินัง จังหวัดยะลา

กิจกรรม	ต้นทุน (บาท/ไร่)
๑. ต้นพันธุ์	๒,๕๐๐
๒. ค่าปุ๋ย	
- ปุ๋ยอินทรีย์	๖,๕๐๐
- ปุ๋ยเคมี	๓๕,๐๐๐
๓. ค่าจ้างแรงงาน	
- ค่าจ้างตัดหญ้า	๑,๕๐๐
- ค่าจ้างโยงกิ่ง	๔,๐๐๐
- ค่าจ้างห่อผล	๓,๓๐๐
- ค่าจ้างเก็บเกี่ยว	๓,๓๕๐
รวม	๕๓,๐๕๐

ผลผลิตเฉลี่ย ๑,๕๐๐ กก./ไร่

ราคาผลผลิต กก.ละ ๘๒ บาท

เป็นเงิน ๑๒๓,๐๐๐ บาท

หักต้นทุน ๕๐,๙๕๐ บาท (คิดเฉพาะต้นทุนการบำรุงรักษาช่วงที่ทุเรียนให้ผลผลิต)

กำไร ๗๒,๐๕๐ บาท/ไร่

ที่มา : สำนักงานเกษตรอำเภอกองปิ้ง พ.ศ ๒๕๖๘)

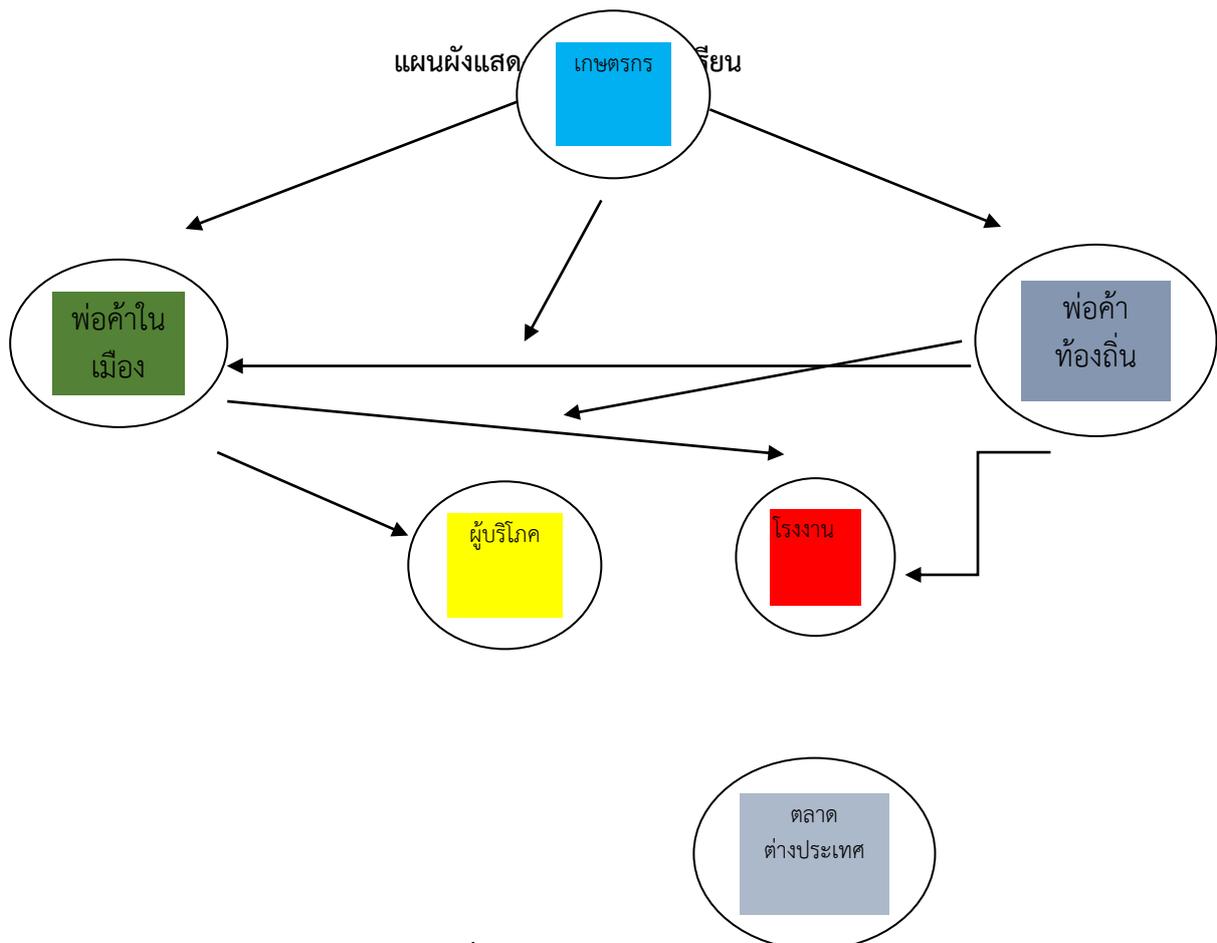
๖) สถานการณ์การตลาด/วิธีการตลาด

(๑) วิธีการตลาด

วิธีการตลาดทุเรียนของอำเภอกองปิ้ง อาจสรุปได้ดังนี้

แบ่งออกได้ เป็น ๕ แนวทาง คือ

๑. ขายให้แก่พ่อค้าในท้องถิ่น เพื่อพ่อค้าในท้องถิ่นนำไปกระจายขายให้ผู้บริโภค และขายให้โรงงานแปรรูปส่งขายต่างประเทศ
๒. ขายให้แก่พ่อค้าในท้องถิ่น จากนั้นพ่อค้าในท้องถิ่นนำไปขายให้แก่พ่อค้าในเมือง เพื่อพ่อค้าในเมืองนำไปกระจายขายให้ผู้บริโภค และขายให้โรงงานแปรรูปส่งขายต่างประเทศ
๓. นำไปขายให้แก่พ่อค้าในเมือง เพื่อพ่อค้าในเมืองนำไปกระจายขายให้ผู้บริโภค และขายให้โรงงานแปรรูปส่งขายต่างประเทศ
๔. ขายให้กับลูกค้าในท้องถิ่นโดยตรง
๕. ในกรณีของทุเรียน แปรรูป แล้วขายในท้องถิ่นและขายให้กับพ่อค้าคนกลาง

ภาพที่ ๒๓ แสดงวิธีการตลาดทุเรียน อ.กรงปิ้ง
ที่มา : สำนักงานเกษตรอำเภอกองปิ้ง, พ.ศ ๒๕๖๘

(๒) แหล่งรับซื้อผลผลิต/ โรงงานแปรรูป

อ.กรงปินัง ไม่มีจุดรับซื้อทุเรียน แต่เกษตรกรจะนำมาขายให้กับพ่อค้าคนกลาง ที่มาเปิดรับซื้อเป็นจำนวนมาก บริเวณสี่แยกมาลาญบางกอก และมีโรงงานแปรรูปทุเรียนที่อยู่ใกล้ที่สุดที่พ่อค้าคนกลางส่งขายมากที่สุดคือ บริษัทหม่านูกู่หวัง อำเภอเทพา จังหวัดสงขลา

๗) เกษตรกรต้นแบบในพื้นที่

ในอำเภอกรงปินัง มีเกษตรกรที่เป็นต้นแบบด้านการผลิตทุเรียน จำนวน ๓ ราย

ตารางที่ ๒๔ เกษตรกรที่เป็นต้นแบบด้านการผลิตทุเรียน

ที่	ชื่อ - สกุล	หมู่	ตำบล	อำเภอ	ปีที่เริ่ม	สาขา
๑	นายฆอรอเฮง ดอฆอ	๓	ปูโรง	กรงปินัง	๒๕๖๓	ไม้ผล
๒	นายสุชิน ห่องวรรณ	๖	กรงปินัง	กรงปินัง	๒๕๖๓	ไม้ผล
๓.	นายยูโซะ ดอเลาะ บองอ	๓	สะเอะ	กรงปินัง	๒๕๖๒	ไม้ผล
๔.	นายลูตพี เจะเตะ	๙	กรงปินัง	กรงปินัง	๒๕๖๗	ไม้ผล

ที่มา : สำนักงานเกษตรอำเภอกรงปินัง, ๒๕๖๘

องค์ความรู้ที่ทักษะความชำนาญ

เกษตรกรมีความรู้ ความชำนาญ องค์ความรู้ในเทคโนโลยีการผลิต ที่มีความโดดเด่น ดังนี้ การจัดการสวนทุเรียน การลดต้นทุนการผลิต การเพิ่มผลผลิต และการป้องกันกำจัดโรคและศัตรูทุเรียน

๑.๔.๓ ชนิดพืช ลองกอง

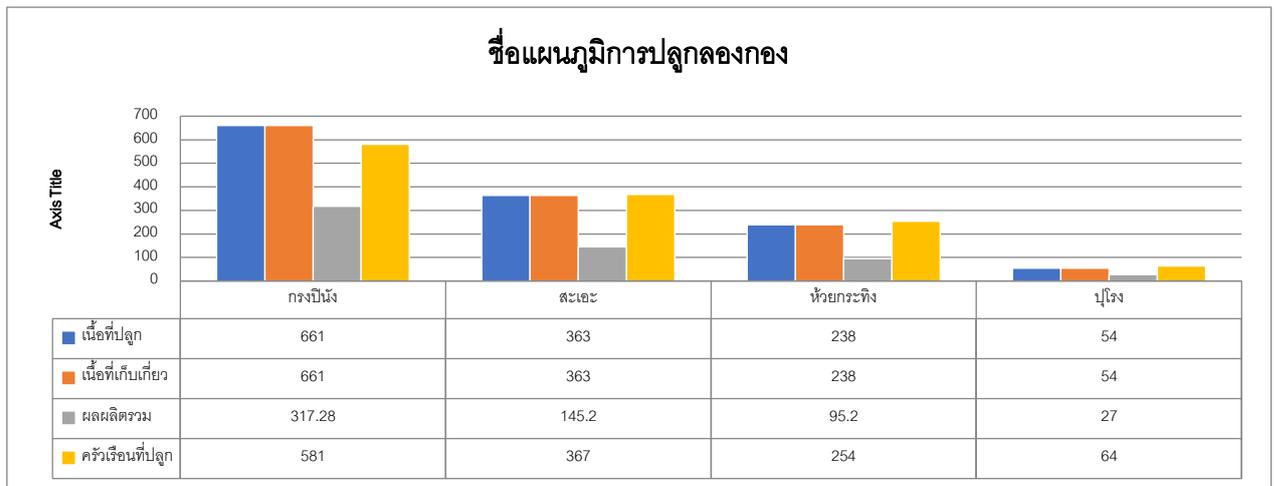
๑) ปริมาณการผลิต

อำเภอกรงปินัง มีพื้นที่การปลูกลองกอง ๑,๘๐๖ ไร่ ๓๕๗ ครัวเรือน โดยมีพื้นที่ปลูกมากตำบลกรงปินังจำนวน ๙๙๑ ไร่ จำนวน ๑๒๖๖ ครัวเรือน รองลงมาคือ ตำบลห้วยกระทิง จำนวน ๓๘๘ ไร่ ๒๕๔ ครัวเรือน ตำบลสะเอะ ๓๖๓ ไร่ จำนวน ๓๖๗ ครัวเรือน และตำบลปูโรง จำนวน ๖๔ ไร่ ๘๗๔ ครัวเรือน ตามลำดับ

ตารางที่ ๒๖ แสดงข้อมูลพื้นที่ปลูก/ปริมาณการผลิตลองกองอำเภอกรงปินัง

ตำบล	พื้นที่ปลูก (ไร่)	พื้นที่เก็บเกี่ยว (ไร่)	ผลผลิต (ตัน)	ครัวเรือนเกษตรกร
กรงปินัง	๖๖๑.๐	๖๖๑.๐	๓๑๗.๒๘	๕๘๑
สะเอะ	๓๖๓	๓๖๓	๑๔๕.๒๐	๓๖๗
ห้วยกระทิง	๒๓๘	๒๓๘	๙๕.๒๐	๒๕๔
ปูโรง	๕๔	๕๔	๒๗.๐๐	๖๔
รวม	๑,๓๑๖.๐๐	๑,๓๑๖.๐๐	๕๘๔.๖๘	๑,๒๖๖.๐๐

กราฟแสดงพื้นที่การปลูกลองกอง อำเภอกรงปินัง

ที่มา : สำนักงานเกษตรอำเภอกรงปินัง, ๒๕๖๘

ภาพ แผนภูมิแสดงเนื้อที่ปลูก เนื้อที่เนื้อที่เก็บเกี่ยว ผลผลิตและคริวเรือนที่ปลูกลองกองอำเภอกรงปินัง
(ที่มา : สำนักงานเกษตรอำเภอกรงปินัง, ๒๕๖๘)

๓) สถานการณ์ใช้เทคโนโลยีการผลิต

(๑) การใช้พันธุ์ดี

๑. พันธุ์ลองกองน้ำ ๑๐๐ %

(๒) การเตรียมดิน

ขุดหลุมขนาด กว้าง ลึก และยาว ด้านละ ๕๐ ซม. ใส่ปุ๋ยคอก ๑ ปี๊บ และหินฟอสเฟต ๕๐๐ กรัม คลุกกับดินที่ขุดหลุมแล้วกลบคืนลงในหลุม ๒ ใน ๓ ของหลุม

(๓) การปลูก

ลองกองเป็นไม้ผลที่มีถิ่นกำเนิดในเขตร้อน ดังนั้นสภาพอากาศที่ปลูกลองกองควรมีอากาศร้อนและชุ่มชื้น

- อุณหภูมิ ๒๐-๓๐ องศาเซลเซียส
- ความชื้นในอากาศ ๗๐-๘๐%
- ปริมาณน้ำฝน ๒๐๐๐-๓๐๐๐ มิลลิเมตรต่อปี
- ระดับความสูงน้อยกว่า ๖๐๐ เมตรจากระดับน้ำทะเล
- ดินควรเป็นดินร่วนปนทรายมีอินทรีย์วัตถุสูง มีการระบายน้ำดีและต้องมีแหล่งน้ำเพียงพอที่จะให้กับลองกองตาม

เวลาที่ต้องการ

ลองกองสามารถปลูกด้วยต้นกล้าที่เพาะจากเมล็ดโดยตรง หรือต้นกล้าที่เปลี่ยนยอดแล้ว การเปลี่ยนยอดทำได้หลายวิธี คือ การเสียบยอด การเสียบข้าง การทาบกิ่ง และติดตา ก่อนปลูกลองกอง ควรเตรียมพื้นที่วางระบบน้ำ และปลูกพืชให้ร่มเงาให้เรียบร้อย

การเตรียมต้นกล้าต้นกล้าที่ใช้ควรมีอายุตั้งแต่ ๑ ปี สมบูรณ์แข็งแรง ใบยอดคุดสุดท้ายแก่เต็มที่ ก่อนปลูกค่อย ๆ งดน้ำและปุ๋ย และเพิ่มแสงให้มากขึ้นทีละน้อย

การปรับพื้นที่ควรขุดต่อและรากไม้เก่าออกให้หมด ไถตากดินไว้ ๑๐-๑๕ วัน แล้วปรับพื้นที่ให้เสมอ

การวางระบบน้ำการปลูกลองกองเป็นการค้า จำเป็นต้องมีระบบน้ำ ควรใช้ระบบพ่นฝอย (มินิสปริงเกอร์) เพื่อให้ง่ายต่อการจัดการและดูแลรักษา

ระยะปลูกถ้าปลูกแซมกับพืชอื่นระยะปลูกที่ใช้ขึ้นกับพืชหลัก (พืชประธาน) ถ้าปลูกเป็นพืชเดี่ยว ควรใช้ระยะระหว่างต้น ๔-๖ เมตรและ ระหว่างแถว ๖-๘ เมตร

พืชที่ห้ามเงาปลูกในสวนที่ปลูกลองกองพืชเดี่ยว เช่น กลัวย ยอป่า ทองกลาง แคนฝรั่ง และสะตอ เป็นต้น และควรมีพืชบังลม เช่น กระจิน ไผ่ และสน รอบ ๆ สวนด้วย

(๔) ระบบการให้น้ำ

การให้น้ำควรให้น้ำอย่างสม่ำเสมอ ประมาณ ๓ วัน ต่อครั้ง

(๕) การดูแลรักษา

การปฏิบัติดูแลหลังจากปลูกหลังจากปลูกควรมีวัสดุคลุมโคน เช่น ฟางข้าว แกลบ ใบกล้วย หรือทางมะพร้าว และทำร่มเงาโดยใช้ ตาข่ายพรางแสง ทางมะพร้าว หรือพาร์ลัมน้ำมัน และทำการพรุนดินบริเวณรอบโคน(ความลึกประมาณ ๑ หน้าจอบหรือ ๒๐-๓๐ เซนติเมตร) เป็นวงกว้าง ๑ เมตรรอบโคนเดิมหรือจากชายพุ่ม ทุก ๆ ปี ปีละ ๑ ครั้ง ประมาณ ๓ ปี ก็จะทำให้ต้นลองกองเจริญเติบโต แตกรากหาอาหารได้ดี ให้ผลผลิตเร็ว

การให้น้ำควรให้ได้อย่างสม่ำเสมอโดยเฉพาะในฤดูแล้งที่ฝนทิ้งช่วง ในต้นที่ให้ผลผลิตแล้ว ควรให้น้ำสม่ำเสมอ จนกระทั่งแก่เต็มที่ จึงจะลดปริมาณน้ำและงดให้น้ำในที่สุดเพื่อกระตุ้นให้ลองกองสร้างตาตอก หลัง จากนั้น ๓๐-๕๐ วัน จึงเริ่มให้น้ำ

การตัดแต่งกิ่งควรตัดแต่งกิ่งแห้ง เป็นโรค และกิ่งกระโดงออก โดยให้แสงแดดสามารถส่องผ่านเข้าไปในทรงพุ่มได้บ้าง อย่าให้ทึบจนเกินไป จะทำให้เป็นแหล่งเพาะโรคและแมลงได้ หลังตัดแต่งแล้วควรรักษาป้องกันเชื้อราผสมน้ำ หรืออาจใช้น้ำผสมปูนกินหมาก ทาบริเวณแผลที่ตัดแต่ง เพื่อป้องกันเชื้อรา

การตัดแต่งช่อดอกควรทำในระยะที่ช่อดอกยาว ๕-๑๐ ซม. (สัปดาห์ที่ ๓-๕) ตัดให้เหลือ ๑ ช่อต่อหนึ่งจุด (โดยให้แต่ละช่อห่างกัน ๑๐-๑๕ ซม.) แล้ว เลือกตัดช่อบริเวณปลายกิ่งที่มีขนาดเล็ก (เส้นผ่าศูนย์กลางน้อยกว่า ๓ ซม.) ช่อที่ชี้ขึ้นบนช่อที่สั้นและไม่สมบูรณ์ออก จำนวนช่อดอกขึ้นกับขนาดทรงพุ่ม อายุ ความสมบูรณ์ ของต้น

การตัดแต่งช่อผลควรทำเมื่อผลมีอายุ ๒-๓ สัปดาห์หลังดอกบาน ตัดช่อที่มีผลร่วงมาก และช่อที่ผลเจริญเติบโตช้า ควรตรวจช่อผล ถ้าหากมีผลแตกหรือผลที่แคระแกร็น ควรเด็ดออกเพื่อให้ผลในช่อมีขนาดสม่ำเสมอ

การกำจัดวัชพืชควรใช้วิธีการตัด หรือถาก ขุด หรือถอน หลีกเลี่ยงการใช้สารเคมีเพราะจะทำให้รากลองกองได้รับผลกระทบด้วย

(๖) การใส่ปุ๋ย

การใส่ปุ๋ยควรใส่ทั้งปุ๋ยคอกและปุ๋ยเคมี หว่านปุ๋ยบริเวณใต้ทรงพุ่มโดยรอบ ห่างจากโคนต้นประมาณ ๒๐-๓๐ ซม. พรุนดินกลบ และใส่หลังจากตัดแต่งกิ่งและกำจัดวัชพืช ปริมาณที่ใส่ขึ้นกับอายุและขนาดของต้น ดังนี้

- ปีที่ ๑ ใส่ปุ๋ยคอก ๕ กิโลกรัมต่อต้น ปุ๋ย ๑๕-๑๕-๑๕ อัตรา ๑๕๐-๒๐๐ กรัมต่อต้น

- ปีต่อ ๆ ไป(ยังไม่ให้ผลผลิต) ใส่ ๒ ครั้ง/ปี ต้นและปลายฤดูฝน

(๗) การเก็บเกี่ยว

หลักสำคัญ คือ ต้องเก็บเกี่ยวในวัยที่ถูกต้อง เพราะลองกองเป็นไม้ผลที่ไม่สามารถนำไปบ่มให้สุกได้เหมือนกับมะม่วง กลัวยหรือทุเรียน การเก็บเกี่ยวที่เร็วเกินไปลองกองจะยังมีรสเปรี้ยว การเก็บเกี่ยวที่ช้าเกินไปผลจะหลุดร่วง ซึ่งลองกองในต้นเดียวกันจะสุกไม่พร้อมกัน เกษตรกรจึงควรเลือกเก็บเกี่ยวเฉพาะช่อที่สุกพอเหมาะเท่านั้น โดยพิจารณาได้จาก

สีผิวของเปลือกจะเปลี่ยนจากสีเขียวเป็นสีอมเหลือง และมีสีเหลืองมากขึ้นจนเหลืองนวลหมดทั้งช่อ ระยะที่เหมาะสมต่อการเก็บเกี่ยวคือหลังจากผลเริ่มเปลี่ยนสีประมาณ ๑๕-๒๕ วัน

กลีบเลี้ยงและก้านช่อผลเปลี่ยนจากสีเขียวสด เป็นสีน้ำตาล

การชิม โดยให้ชิมผลที่อยู่ปลายช่อซึ่งจะสุกช้ากว่าตอนบนของช่อ ผลสุกจะมีรสชาติหวานหอมและเนื้อเปลี่ยนสีจากสีขาวขุ่น เป็นขาวใส

สังเกตการอ่อนตัวของผล โดยบีบเบา ๆ จะพบว่าผลนิ่มลง

อุปกรณ์ที่ใช้ในการเก็บเกี่ยว ได้แก่

ตะกร้าสำหรับเก็บผลลองกองบนต้น

เชือกไนลอนสำหรับผูกตะกร้าห้อยลงมาจากบนพื้น และขอเกี่ยวตะกร้ากับกิ่งลองกองซึ่งทำด้วย ลวดขนาด ๒
หุน

กรรไกรปากแหลม สำหรับใช้ตัดลองกอง ไม่ควรใช้มีด เพราะอาจจะเกิดบาดแผลกับผลที่อยู่บริเวณโคนข้อ
ตะกร้า และวิธีการเก็บเกี่ยว

บันได สำหรับเก็บเกี่ยวผลที่อยู่ปลายกิ่ง (แต่ถ้าตัดแต่งช่อดอกและช่อผลตามคำแนะนำก็จะเก็บเกี่ยวได้
สะดวก)

ตะกร้าพลาสติก ขนาด ๒๐-๒๕ กก. ในการขนส่งลองกองจากสวนสู่ตลาด ซึ่งจะรักษาคุณภาพของผลผลิตได้
ดีกว่าเข่งหรือลังไม้

(๙) การป้องกันกำจัดโรคและแมลงศัตรูพืช

การเลี้ยงศัตรูธรรมชาติ ที่ชอบกินหนอนไว้ในสวน และตามต้นลองกอง เช่น การเลี้ยงมดง่ามไว้ตามโคนต้นหรือกิ่ง ด้วย
มูลสัตว์ กากมะพร้าว หรือผลมะพร้าวผ่าซีกซึ่งมดง่ามจะขยายพันธุ์และจับกินตัวหนอนและดักด้เป็นอาหาร การปล่อยให้กิ่งก่า
อาศัยอยู่ในสวน และตามต้นลองกองโดยไม่ปล่อยให้คนงานจับกิ่งก่ามากินเป็นอาหาร
รวมทั้งควรดพ่นสารเคมีกำจัดวัชพืชในสวนลองกอง ให้ใช้วิธีตัดหรือตายหญ้าแทน

ผีเสื้อมวนหวาน

เป็นผีเสื้อกลางคืนที่ดูดกินผลลองกองเป็นรอยแผลเป็นวงสีน้ำตาลและมีน้ำเยิ้ม ทำให้ผลเน่าป้องกันกำจัดโดยใช้เหยื่อ
พิษล่อ ทำด้วยสับประตูดุก หั่นและจุ่มสารเคมีเซฟวิน๘๕ เปอร์เซ็นต์ ใช้ล่อเกี่ยวและแขวนไว้ในพุ่มลองกอง

แมลงวันทอง

ลักษณะคล้ายแมลงวันแต่มีสีทอง ตัวเต็มวัยจะวางไข่บนผลอ่อนและแก่จนสุก ไข่จะฟักเป็นตัวหนอนกัดกินอยู่ภายใน
ผล ป้องกันกำจัดโดยใช้สารล่อเมธิลยูจินอล และสารเคมีกำจัดแมลงมาลาไรออนล่อแมลงวันทองเพศผู้เข้าไปในกับดัก หรืออาจ
ใช้เหยื่อพิษล่อ โดยใช้สารยีสต์โปรตีนไฮโดรไลซิส ๔๐๐-๘๐๐ ซีซี ผสม มาลาไรออน ๖๐-๘๐ ซีซี ผสมน้ำ ๒๐ ลิตร ฉีดพ่นเป็น
จุด ๆ ในทรงพุ่มลองกอง

หนอนชอนใบ

เป็นหนอนขนาดเล็กสีเขียวอ่อน จะชอนกัดกินอยู่ใต้ใบอ่อน ทำให้ใบแห้งและร่วงหล่น ต้นลองกองจะขาดความ
สมบูรณ์ เนื่องจากการแตกใบอ่อนของลองกองต้องใช้อาหารที่สะสมอยู่ในลำต้น แต่ใบอ่อนนั้นไม่มีโอกาสเจริญเป็นใบแก่และ
สังเคราะห์แสงสร้างอาหารกลับคืนให้แก่ลำต้น ป้องกันกำจัดโดยใช้สารเคมี คาร์โบซัลแฟน ฉีดพ่นในช่วงแตกใบอ่อน

โรคราสีชมพู

ระบาดมากในช่วงฤดูฝนและในต้นที่มีทรงพุ่มแน่นทึบ ลักษณะอาการจะเห็นเส้นใบของเชื้อราเป็นสีชมพูปกคลุมบาง ๆ
บริเวณโคนกิ่ง และลูกกลมจนรอบกิ่ง เส้นใยของเชื้อราจะหนาแน่นขึ้นกลายเป็นสีชมพู ใบที่อยู่บนกิ่งนั้นจะเริ่มเหลือง ร่วงและ
กิ่งแห้งตายในเวลาต่อมา ถ้าเดือนเปลือกบริเวณที่มีเชื้อราปกคลุม จะเห็นเนื้อไม้เป็นสีน้ำตาล ป้องกันกำจัดโดยการตัดแต่งกิ่งแต่
พอเหมาะ อย่าให้ทรงพุ่มแน่นทึบหรือโปร่งเกินไป โดยควรเลือกตัดเฉพาะกิ่งแห้ง หรือกิ่งที่ไม่มีประโยชน์ออกเท่าที่จำเป็น ตัดกิ่ง
ที่เป็นโรคเผาทำลาย ทารอยแผลที่ตัดออกด้วยสารเคมีป้องกันกำจัดเชื้อรา เช่น คอปเปอร์ออกไซด์คลอไรด์ สำหรับกิ่งที่เชื้อราเข้า
ทำลายใหม่ ๆ ควรถากเปลือกส่วนที่เป็นโรคออก แล้วทาด้วยคอปเปอร์ออกไซด์คลอไรด์ และควรฉีดพ่นสารเคมีป้องกันกำจัดเชื้อ
ราในช่วงที่มีการระบาดเพื่อลดปริมาณเชื้อราที่มีอยู่ในสวน

โรคราสีขาว

ลักษณะอาการจะพบเส้นใยของเชื้อราสีขาวหยาบ ปกคลุมบริเวณปลายกิ่งและลูกกลมขึ้นปกคลุมใบ มักจะพบการ
ทำลายของเชื้อราชนิดนี้คู่กับหนอนชอนใบได้ผิวเปลือก ป้องกันกำจัดโดยตัดกิ่งที่เป็นโรคเผาทำลายและพ่นสารเคมีป้องกันกำจัด
เชื้อรา

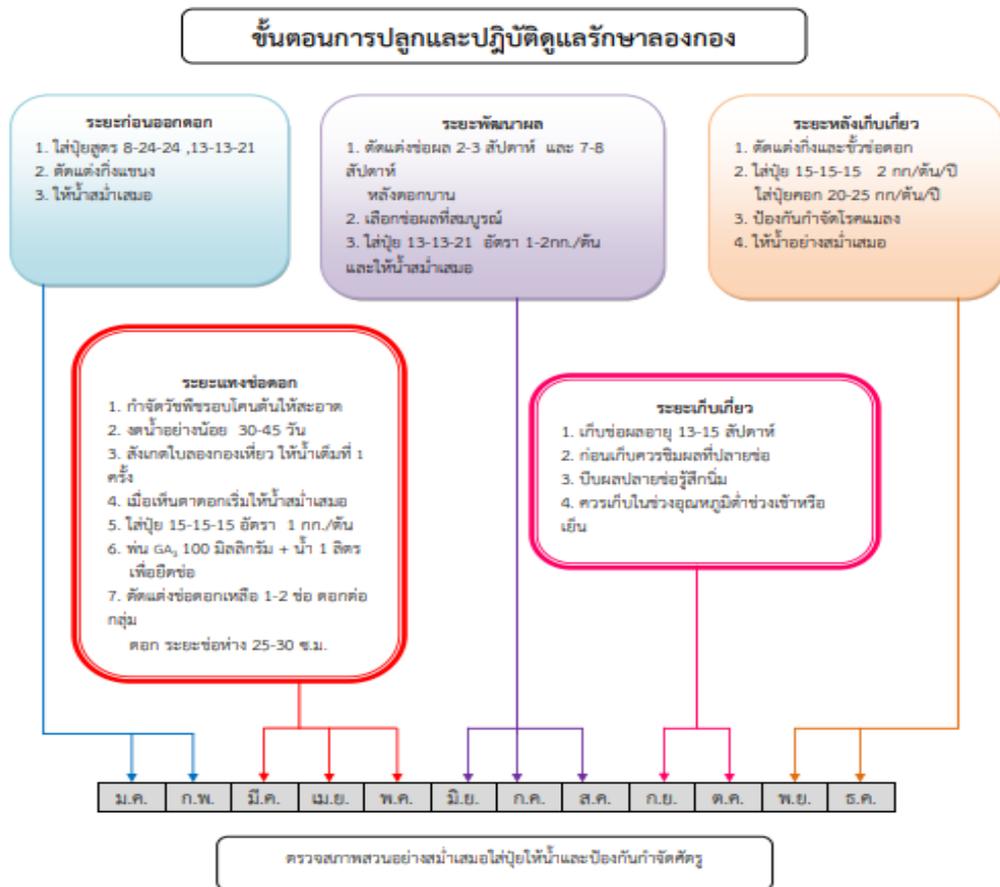
โรคราดำ

จะพบคราบดำเคลือบผิวผล ทำให้ผลเสียคุณภาพ เนื่องจากมีแมลงปากดูด เช่น เพลี้ยแป้ง เพลี้ยหอย มาดูดกินน้ำเลี้ยงแล้วถ่ายมูลไว้เป็นอาหารของราดำ รวมทั้งน้ำหวานที่ผลลองกองปล่อยออกมาจากต่อมน้ำหวานที่ผิวเปลือก ก็เป็นอาหารของราดำเช่นกัน จึงควรป้องกันกำจัดแมลงโดยใช้สารเคมี ชนิดเมธิดาไรออน หรือมาลาไรออน ๗-๑๐ วันครั้ง ควบคู่กับการฉีดพ่นสารเคมีป้องกันกำจัดเชื้อรา เพื่อยับยั้งการเจริญของเชื้อรา

โรคผลเน่า

การเน่าของผลลองกองในช่วงที่ใกล้สุก นอกจากจะเกิดจากการทำลายของเชื้อราแล้ว ยังพบการทำลายที่เกิดขึ้นจากเชื้อรา โดยผิวเปลือกของผลที่ถูกทำลายจะเปลี่ยนเป็นสีน้ำตาลอ่อนและค่อย ๆ เข้มขึ้น ผลเริ่มนิ่มและยุบตัวป้องกันกำจัดโดยการเชี่ยหรือปลิดผลที่ถูกทำลาย นำไปเผาหรือฝัง รวมทั้งทำการฉีดพ่นสารเคมีป้องกันกำจัดเชื้อรา ชนิด เบนโนมิล หรือ ไธอะเบนดาโซล

๔) ปฏิทินการเพาะปลูก

๕) ต้นทุนการผลิต

ตารางที่ ๒๗ แสดงต้นทุนการผลิตลองกอง พื้นที่ ๑ ไร่ (พื้นที่ตอน) จำนวนต้นเฉลี่ย ๔๕ ต้น / ไร่ (๖ x ๖ เมตร)

หน่วย : บาท

ปี	๑	๒	๓	๔	๕	๖	๗	๘	๙	๑๐
รายการ										
ต้นทุนการผลิต										
ค่าวัสดุ										
- ค่าต้นพันธุ์	๒,๒๕๕	-	-	-	-	-	-	-	-	-
- ค่าปุ๋ยเคมี - ปุ๋ยคอก	๓๐๐	๓๐๐	๕๐๐	๕๐๐	๘๐๐	๘๐๐	๑,๐๐๐	๑,๐๐๐	๑,๒๐๐	๑,๒๐๐
- ค่าสารเคมีป้องกันกำจัดศัตรูพืช	-	-	-	๒๐๐	๒๐๐	๖๐๐	๖๐๐	๖๐๐	๖๐๐	๖๐๐
- ค่าน้ำมันเชื้อเพลิง	๕๐๐	๕๐๐	๕๐๐	๗๐๐	๗๐๐	๒,๐๐๐	๒,๐๐๐	๓,๐๐๐	๓,๐๐๐	๓,๐๐๐
ค่าจ้างแรงงาน										
- ค่าเตรียมดิน	๖๐๐	-	-	-	-	-	-	-	-	-
- ค่าปลูก	๙๐๐	-	-	-	-	-	-	-	-	-
- ค่ากำจัดวัชพืช	๑,๐๐๐	๑,๐๐๐	๑,๐๐๐	๑,๐๐๐	๑,๐๐๐	๑,๐๐๐	๑,๐๐๐	๑,๐๐๐	๑,๐๐๐	๑,๐๐๐
- ค่าเก็บเกี่ยวผลผลิต	-	-	-	-	-	๘๐๐	๑,๐๐๐	๑,๐๐๐	๑,๐๐๐	๑,๐๐๐
ค่าใช้จ่ายอื่นๆ										
- ตัดแต่งกิ่ง	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
- ไม้ค้ำกิ่ง ฯลฯ	-	-	-	๕๐๐	๕๐๐	๑,๐๐๐	๑,๐๐๐	๑,๐๐๐	๑,๐๐๐	๑,๐๐๐
รวมต้นทุนการผลิต	๕,๕๕๕	๑,๘๐๐	๒,๐๐๐	๒,๙๐๐	๓,๒๐๐	๖,๒๐๐	๖,๖๐๐	๗,๖๐๐	๗,๘๐๐	๗,๘๐๐

เป็นประมาณค่าใช้จ่ายจากการสอบถามเกษตรกรผู้ปลูก แล้วนำมาปรับเป็นค่าเฉลี่ยโดยไม่รวม

- ค่าใช้จ่ายในการติดตั้งระบบน้ำในสวนไม้ผล
- ค่าครุภัณฑ์การเกษตรและวัสดุอุปกรณ์อื่นๆ เช่น เครื่องสูบน้ำ เครื่องพ่นสารเคมีป้องกันกำจัดศัตรูพืช
- เครื่องตัดหญ้า ฯลฯ
- ค่าใช้จ่ายอื่นๆ ทางเศรษฐกิจ เช่น ค่าที่ดิน โรงเรือน ค่าดอกเบี้ย ค่าภาษี เป็นต้น

ที่มา : สำนักงานเกษตรอำเภอกองปิ้ง พ.ศ.๒๕๖๘

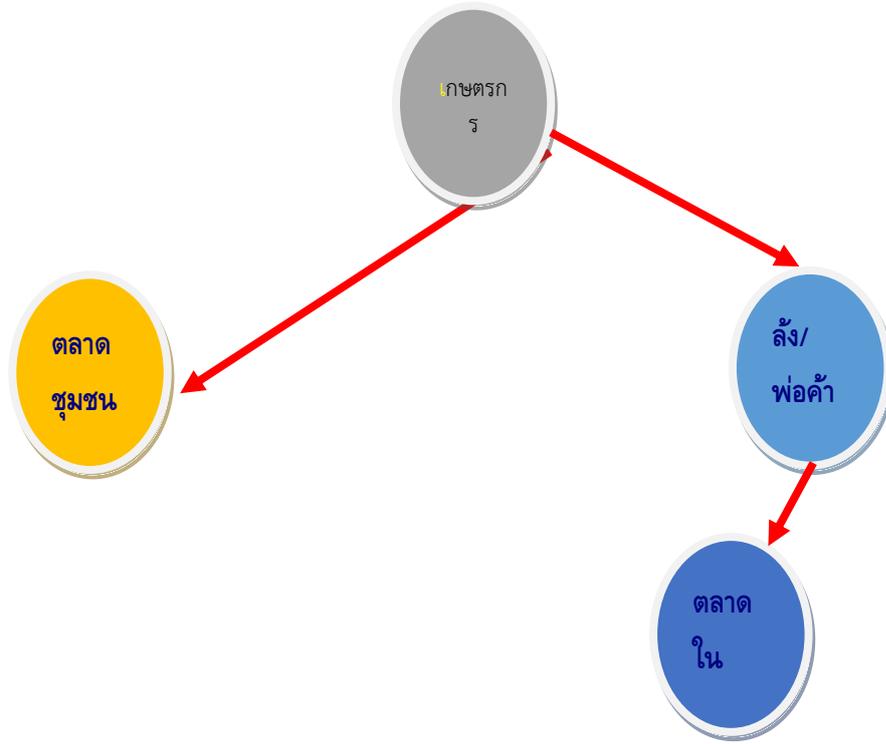
๖) สถานการณ์การตลาด/วิธีการตลาด

ในพื้นที่อำเภอกองปิ้ง เกษตรกรมีการปลูกลองกองในครัวเรือนเกษตรกรเกือบทุกครัวเรือน แต่การดูแลรักษา พัฒนาคุณภาพลองกอง เกษตรกรส่วนใหญ่ไม่มีการดำเนินการ เป็นการปลูกเพื่อการบริโภคในครัวเรือน ที่เหลือจำหน่าย ทางสำนักงานเกษตรอำเภอกองปิ้งจะทำการส่งเสริมการดูแลรักษา และพัฒนาคุณภาพลองกอง ต่อไป

(๑) วิธีการตลาด

วิธีการตลาดลองกองที่สำคัญของอำเภอกองปิ้ง คือเกษตรกรบริโภคในครัวเรือน และจำหน่ายให้กลุ่มผู้บริโภคในชุมชน พ่อค้าคนกลาง หรือพ่อค้าตลาดในเมือง

แผนผังแสดงการจำหน่ายलगอง

แสดงวิถีการตลาดलगอง อ.กรงปินัง
 ข้อมูลอ้างอิง : สำนักงานเกษตรอำเภอกรงปินัง พ.ศ. ๒๕๖๘

(๒) แหล่งรับซื้อผลผลิต/ โรงงานแปรรูป

เกษตรกรจะจำหน่ายให้พ่อค้าคนกลาง หรือนำออกมาจำหน่ายในเมือง ไม่มีโรงงานแปรรูปในพื้นที่

๓) เกษตรกรต้นแบบในพื้นที่

ในอำเภอกรงปินัง มีเกษตรกรที่เป็นต้นแบบด้านการผลิตलगอง จำนวน ๓ รายคือ

๑. นายมสตอปา ซามะ หมู่ที่ ๑ ต.บุโอง
๒. นายยูโซะ ดอเลาะบองอ หมู่ที่ ๒ ต.สะอะ
๓. นายอิสมาแอ บุโอง หมู่ที่ ๑ ต.บุโอง

องค์ความรู้ที่ทักษะความชำนาญ

เกษตรกรมีความรู้ ความชำนาญ องค์ความรู้ในเทคโนโลยีการผลิต ที่มีความโดดเด่น ดังนี้ การจัดการสวนलगอง การลดต้นทุนการผลิต การเพิ่มผลผลิต และการป้องกันกำจัดโรคและศัตรูलगอง

๑.๔.๔.ชนิดพืช มังคุด

๑) พื้นที่ปลูกมังคุด ตามระดับชั้นความเหมาะสม

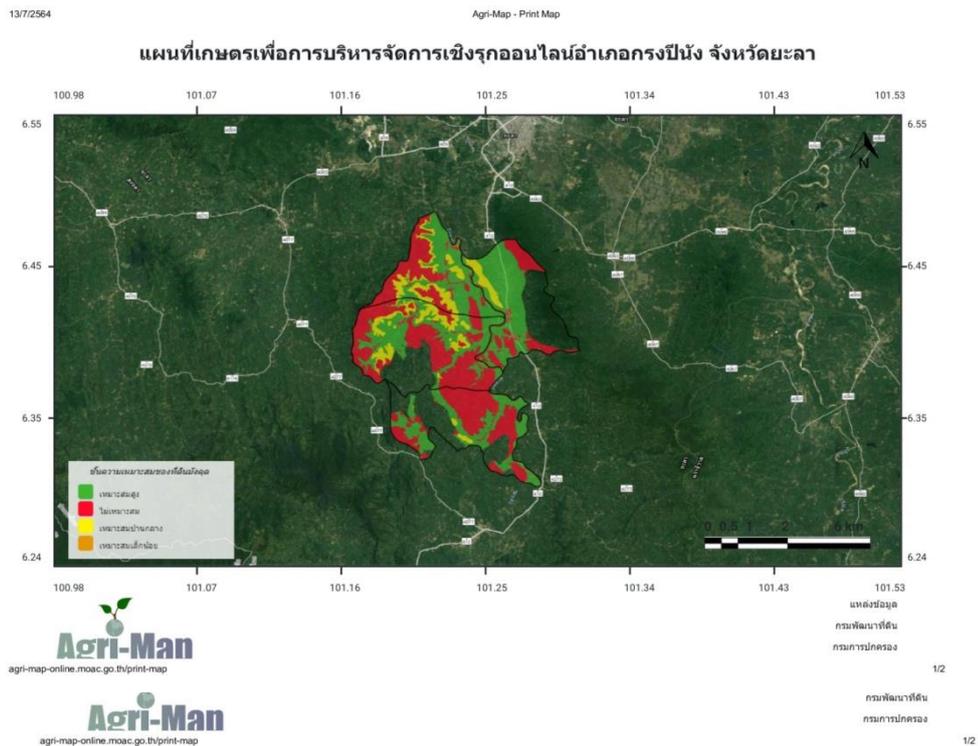
อำเภอกรงปินัง มีพื้นที่เหมาะสมปลูก ตามระดับชั้นความเหมาะสม จำนวน ๒๑๓๕๓.๑๔ไร่ แบ่งเป็นพื้นที่ที่มีความเหมาะสมมาก (S๑) จำนวน ๘๙๖๙.๖๖ไร่ คิดเป็นร้อยละ ๔๒ พื้นที่เหมาะปานกลาง (S๒) จำนวน ๔๐๓๗.๙๑ ไร่ คิดเป็นร้อยละ ๓๙ พื้นที่เหมาะสมน้อย (S๓) และพื้นที่ไม่เหมาะสม จำนวน ๘๓๔๕.๕๗ไร่ คิดเป็นร้อยละ ๑๙ ตามลำดับ

ตารางที่ ๒๘ แสดงพื้นที่ปลูกทุ้มมังคุด ตามระดับชั้นความเหมาะสม อำเภอกรงปินัง จังหวัดยะลา

ตำบล	พื้นที่ปลูกตามระดับความเหมาะสมสำหรับการปลูก ๒๑๓๕๓.๑๔ (ไร่)			
	เหมาะสมมาก (S๑)	เหมาะสมปานกลาง (S๒)	เหมาะสมน้อย (S๓) ไม่เหมาะสม (N)	รวมพื้นที่ทั้งหมด
รวมอำเภอ	๘๙๖๙.๖๖	๔๐๓๗.๙๑	๘๓๔๕.๕๗	๒๑๓๕๓.๑๔
ร้อยละความเหมาะสม	๔๒	๑๙	๓๙	๑๐๐

ที่มา [Agri-Map Online \(moac.go.th\)](http://Agri-Map Online (moac.go.th)), ๒๕๖๘

แผนที่แสดงพื้นที่ปลูกมังคุด ตามระดับชั้นความเหมาะสม อำเภอกรงปินัง.

ภาพแสดงร้อยละพื้นที่ปลูกมังคุด ตามระดับชั้นความเหมาะสม อำเภอกรงปินัง

ที่มา [Agri-Map Online \(moac.go.th\)](http://Agri-Map Online (moac.go.th)), ๒๕๖๘

๒) ปริมาณการผลิต

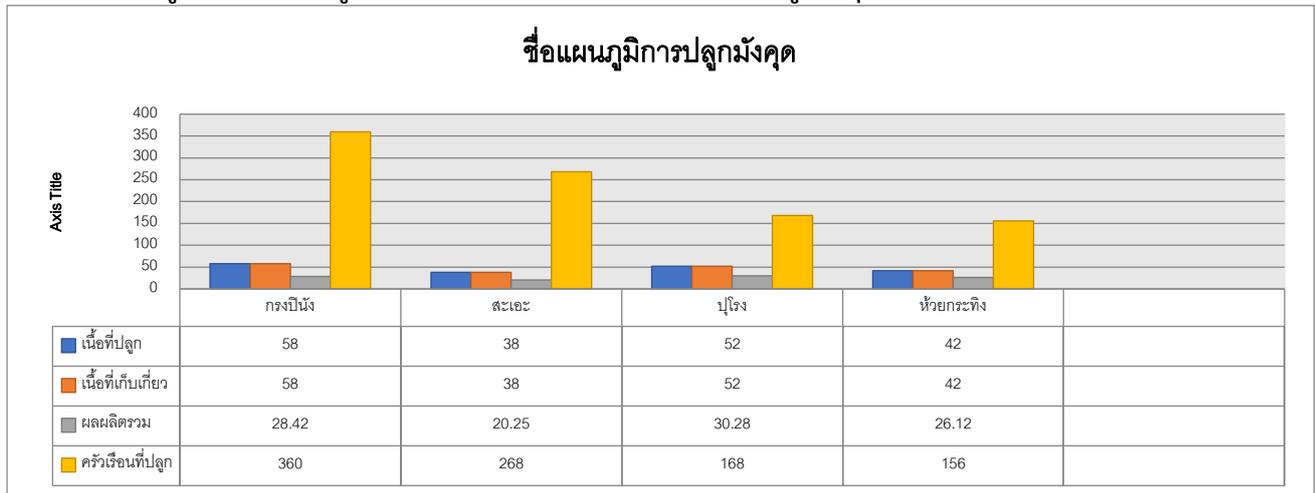
อำเภอกรงปินัง มีพื้นที่การปลูกมังคุด ๑๙๘ ไร่ ๖๓๘ ครัวเรือน โดยมีพื้นที่ปลูกมากตำบลกรงปินัง จำนวน ๕๘ ไร่ จำนวน ๓๖๐ ครัวเรือน รองลงมาคือตำบล ปูโรง จำนวน ๕๘ ไร่ ๑๖๘ ครัวเรือน ตำบลห้วยกระทิง ๕๒ ไร่ จำนวน ๔๒ ครัวเรือน และตำบลสะเออะ จำนวน ๓๘ ไร่ ๖๘ ครัวเรือน ตามลำดับ

ตารางที่ ๒๙ แสดงปริมาณการปลูกมังคุด อำเภอกรงปินัง จังหวัดยะลา

ตำบล	ครัวเรือนเกษตรกร	พื้นที่ปลูก (ไร่)	พื้นที่เก็บเกี่ยว (ไร่)	ผลผลิต (ตัน)	ผลผลิตเฉลี่ย: ไร่ (ตัน)
กรงปินัง	๓๖๐	๕๘	๕๘	๒๘.๔๒	๔๙๐
สะอะ	๑๖๘	๒๑	๓๘	๒๐.๒๕	๕๓๓
ปูโรง	๑๖๘	๕๒	๕๒	๓๕.๒๘	๔๙๐
ห้วยกระทิง	๑๕๖	๔๙	๔๙	๒๖.๑๒	๕๓๓
รวม	๖๓๘	๑๙๘	๒๑๗	๑๐๖.๓๓	๔๙๐

ที่มา [Agri-Map Online \(moac.go.th\)](http://Agri-Map Online (moac.go.th)), ๒๕๖๘

ภาพ แผนภูมิแสดงเนื้อที่ปลูก เนื้อที่เก็บเกี่ยว ผลผลิตและครัวเรือนปลูกมังคุด

ภาพ แผนภูมิแสดงเนื้อที่ปลูก เนื้อที่เก็บเกี่ยว ผลผลิตและครัวเรือนปลูกมังคุด

ที่มา [Agri-Map Online \(moac.go.th\)](http://Agri-Map Online (moac.go.th)), ๒๕๖๘

๓) สถานการณ์ใช้เทคโนโลยีการผลิต

พันธุ์และการขยายพันธุ์

มังคุดมีพันธุ์เดียวเรียกว่าพันธุ์พื้นเมือง เพราะเมล็ดไม่ได้เกิดจากการผสมเกสรจึงมีโอกาสกลายพันธุ์ได้น้อย แม้จะมีการเปรียบเทียบว่ามังคุดเมืองนนท์เป็นผลเล็กเปลือกบาง และมังคุดจากภาคใต้เปลือกหนา แต่ไม่มีการศึกษาเปรียบเทียบพอจะแยกเป็นพันธุ์ได้

การขยายพันธุ์นิยมทำกัน ๒ วิธีคือ การเพาะเมล็ดเพราะไม่มีโอกาสกลายพันธุ์ แต่เมล็ดมังคุดจะสูญเสียความงอกเร็วมาก โดยอายุเมล็ดจะมีประมาณ ๗ วันหลังรวบรวมเมล็ด การเพาะให้เลือกเพาะเมล็ดขนาดใหญ่ คือมีน้ำหนัก ๑ กรัมขึ้นไป และเพาะจากผลที่แก่จัดและเก็บมาใหม่ พอดันกล้าอายุได้ประมาณ ๒ ปีก็นำไปปลูกได้ แต่วิธีนี้ต้นจะให้ผลผลิตช้าประมาณ ๓-๘ ปีจึงจะให้ผลผลิต ส่วนอีกวิธีหนึ่งคือการเสียบกิ่งหรือเสียบยอด โดยอาจใช้ต้นตอจากชะมวงหรือมะพูดป่าได้ การเสียบกิ่งจะทำได้เมื่ออายุต้นต่อประมาณ ๒ ปี หรือเส้นผ่าศูนย์กลางประมาณ ๑-๑.๕ เซนติเมตร การเสียบกิ่งจะเสียบที่ตำแหน่งสูงจากพื้นดิน ๓-๕ ซ้อยับ ตัดต้นตอตรงเหนือข้อนิดหน่อย ให้ใบเวลาเสียบซ้อนกันได้ กิ่งพันธุ์ดีควรมีใบติด ๑-๒ คู่ ควรตัดใบของกิ่ง

พันธุ์ที่ออกครึ่งหนึ่ง วิธีเสียบให้เสียบลิ้มธรรมดา หลังจากเสียบกิ่งแล้วให้ใส่ถุงอบไว้ประมาณ ๔๐-๖๐ วัน จึงค่อยๆ เปิดถุงออก แต่ต้องเก็บไว้ในที่ร่มและรดน้ำให้ขึ้นอยู่เสมอ มังคุดที่เสียบใหม่ก็จะตั้งตัวได้

สภาพแวดล้อม การปลูกและดูแล

มังคุดชอบที่ชื้นและดินมีความอุดมสมบูรณ์สูงหน้าดินลึก ฝนมีปริมาณมากและกระจายตัวดี แต่ต้องมีสภาพแล้งเป็นระยะเวลาสั้นๆ คือประมาณ ๑๕-๓๐ วันเพื่อกระตุ้นการออกดอก ถ้าปริมาณฝนน้อยกว่า ๑๒,๗๐๐ มิลลิเมตร/ปี ควรมีระบบน้ำชลประทานช่วย อุณหภูมิที่เหมาะสมสำหรับการเจริญเติบโตอยู่ระหว่าง ๒๗-๓๖°C ถ้าอุณหภูมิต่ำกว่า ๒๐°C จะชะงักการเจริญเติบโตและถ้าอุณหภูมิต่ำถึง ๓-๕°C ต้นอาจจะตายเพราะความหนาวเย็นได้ ถ้าอุณหภูมิสูงถึง ๓๘-๔๐°C จะทำให้ใบและผลแสดงอาการไหม้ได้ (sunburn) การปลูกในระยะเริ่มต้นคือ ๒-๔ ปี ควรมีที่ขบ้งเงาไม่ควรให้ได้รับแสงแดดตรงเพราะจะทำให้การเจริญเติบโตหยุดชะงัก เนื่องจากมังคุดเป็นไม้ผลที่ไม่ทนต่อสภาพแดดจัดโดยเฉพาะในช่วงที่ต้นยังเล็กอยู่

การปลูกและดูแล

ระยะปลูกที่เหมาะสมสำหรับมังคุดอยู่ประมาณ ๙-๑๐ X ๙-๑๐ เมตร โดยการปลูกในระยะดังกล่าวจะปลูกมังคุดได้ประมาณ ๑๖-๒๐ ต้น/ไร่ หรือถ้าปลูกจากกิ่งเสียบซึ่งจะมีทรงพุ่มที่เล็กกว่าต้นต่อที่เพาะจากเมล็ดสามารถใช้ระยะที่แคบลงได้คือระยะ ๕ X ๕ เมตร แต่หลังจากพุ่มชนกันแล้วควรตัดต้นเว้นต้นภายหลังเพื่อให้มังคุดมีการเจริญเติบโตที่ดีและให้ผลผลิตที่มีคุณภาพ

ต้นกล้าที่นำมาปลูกควรมีอายุประมาณ ๒ ปี ใบคู่สุดท้ายควรเป็นใบที่แก่เต็มที่แล้ว ก่อนปลูกควรตัดใบออกครึ่งใบทุกใบเพื่อลดการคายน้ำ ถ้ารากในถุงขุดควรตัดออก หลังปลูกควรปักไม้หลักกันลมและบังเงาให้แก่ต้นมังคุดเพราะกล้ามังคุดจะไม่ทนแสงแดดจัด ในช่วงหลังปลูก ๑-๔ ปีควรปลูกพืชแซมเพื่อเพิ่มรายได้ เช่น มะละกอ กัญชงหรือสับปะรด เป็นต้น เพราะมังคุดเป็นไม้ผลที่มีการเจริญเติบโตช้า

การใส่ปุ๋ยสามารถแยกตามระยะการเจริญเติบโต ได้แก่มังคุดอ่อนคือยังไม่ให้ผลผลิต จะใช้ปุ๋ยสูตรเสมอ โดยใส่ให้น้ำหนักครึ่งหนึ่งของอายุมังคุด เช่นมังคุดอายุ ๑ ปี ก็ใส่ปุ๋ย ๐.๕ กิโลกรัม/ต้น ควรแบ่งใส่ ๒ ครั้ง ในช่วงต้นฝนกับปลายฝน การใส่ปุ๋ยช่วงออกดอก จะลดปุ๋ยไนโตรเจนลง เน้นปุ๋ยที่มีฟอสฟอรัสและโปแตสเซียมเป็นหลัก เช่นสูตร ๘-๒๔-๒๔ หรือ ๙-๒๔-๒๔ โดยใส่ต้นละ ๑-๒ กิโลกรัม ควรใส่ปุ๋ยให้เสร็จก่อนฝนหมด ในระยะติดผลแล้ว จะแบ่งใส่ ๒ ช่วง โดยช่วงแรกของการพัฒนาผลให้ใส่สูตรเสมอ เช่น ๑๕-๑๕-๑๕ อัตรา ต้นละ ๑-๒ กิโลกรัม และหลังจากติดผล ๔-๕ สัปดาห์ เปลี่ยนเป็นปุ๋ยที่มีโปแตสเซียมสูง เช่นสูตร ๑๓-๑๓-๒๑ หรือ ๑๔-๑๔-๒๑ หรือ ๑๒-๑๒-๑๗ โดยใส่ต้นละ ๑-๒ กิโลกรัม ถ้าเป็นการใส่ปุ๋ยหลังการเก็บเกี่ยว จะใส่สูตรเสมอ เช่น ๑๕-๑๕-๑๕ หรือ ๑๖-๑๖-๑๖ ต้นละ ๒-๓ กิโลกรัม โดยจะใส่ตรงกับหน้าฝนหรืออาจจะชะลอไปใส่ในเดือนกรกฎาคม เพื่อบังคับให้มังคุดออกดอกในเดือน สิงหาคม หรือ กันยายน

การควบคุมการออกดอก

มังคุดไม่ต้องการอุณหภูมิต่ำเพื่อกระตุ้นการออกดอกเหมือนไม้ผลชนิดอื่น แต่ต้องการสภาพแล้งที่นานกว่าพืชอื่นโดยต้องการสภาพแล้งประมาณ ๒๑-๓๐ วัน เนื่องจากมีระบบรากลึกคือประมาณ ๖๐-๙๐ เซนติเมตรและมักปลูกในดินค่อนข้างอุ้มน้ำและมีความชื้นสูง ต้นที่จะเริ่มให้ผลผลิตมักมีอายุ ๖-๗ ปี ถ้าปลูกจากการเพาะเมล็ด แต่ถ้าปลูกจากกิ่งเสียบจะเริ่มให้ผลผลิตเมื่ออายุประมาณ ๓-๔ ปี ตามปกติมังคุดจะออกดอกหลังจากกระทบแล้งอยู่ระยะหนึ่ง ถ้าปล่อยให้ออกตามธรรมชาติจะพบว่ามังคุดจากภาคตะวันออกเฉียงเหนือออกดอกในเดือนมกราคม - กุมภาพันธ์ และให้ผลผลิตเก็บเกี่ยวได้ในเดือนพฤษภาคม - มิถุนายน ในขณะที่มังคุดจากทางภาคใต้ จะออกดอกในเดือนมีนาคม - เมษายน และเก็บเกี่ยวผลผลิตในเดือน กรกฎาคม - สิงหาคม อย่างไรก็ตามมังคุดมีการจัดการเรื่องระบบน้ำได้ก็สามารถควบคุมการออกดอกของมังคุดได้เช่นกัน

ปัจจัยที่สำคัญสำหรับการออกดอกของมังคุดคืออายุของยอดที่จะออกดอก เนื่องจากมังคุดจะมีอายุตายยอดที่เหมาะสมสำหรับการออกดอกโดยเฉพาะ คืออายุยอดต้องประมาณ ๙-๑๕ สัปดาห์จึงจะกระตุ้นการออกดอกโดยการให้กระทบแล้งหรือการรดน้ำได้ดี ถ้าอายุยอดน้อยกว่า ๙ สัปดาห์จะไม่ตอบสนองต่อการกระตุ้นและถ้าอายุยอดมากกว่า ๑๕ สัปดาห์จะทำให้แตกเป็นใบอ่อนแทนช่อดอก โดยเฉพาะถ้าระหว่างกระตุ้นให้ช่อดอกมีฝนตกมากกว่า ๒๐ มิลลิเมตร ดังนั้นเริ่มต้นการควบคุมการออกดอกคือการควบคุมการแตกใบอ่อนเพื่อให้มีอายุยอดที่เหมาะสมสำหรับช่อดอกในระยะเวลาที่ต้องการ

ตามปกติการบังคับให้มังคุดแตกใบอ่อนจะบังคับให้แตกใบอ่อนในเดือนสิงหาคม - กันยายน เพื่อที่มังคุดจะได้ออกดอกและติดผลแก่พร้อมจะแก่ได้เก็บเกี่ยวก่อนฝนเข้า เนื่องจากการเก็บเกี่ยวมังคุดในช่วงหน้าฝนจะทำให้เกิดอาการเนื้อแก้วมากกว่าปกติ คือมังคุดจะแสดงอาการเนื้อแก้วประมาณ ๓๕% เทียบกับการเก็บเกี่ยวมังคุดก่อนฤดูฝนที่จะแสดงอาการเป็นเนื้อแก้วน้อยกว่า ๑๐%

วิธีการบังคับให้มังคุดแตกใบอ่อนสามารถทำได้โดยการชะลอการใส่ปุ๋ยหลังการเก็บเกี่ยว โดยจะเลื่อนไปใส่ในเดือนกรกฎาคมเพราะตามปกติมังคุดจะแตกใบอ่อนหลังจากใส่ปุ๋ย ๑ เดือน ดังนั้นถ้าใส่ปุ๋ยในเดือนกรกฎาคมก็จะทำให้มังคุดแตกใบอ่อนในเดือนสิงหาคม หรือกันยายน ซึ่งเป็นระยะที่เหมาะสม

การกระตุ้นให้แตกใบอ่อนการกระตุ้นให้แตกใบอ่อนดังกล่าวนอกจากจะยืดระยะเวลาการให้ปุ๋ยหลังเก็บเกี่ยวแล้วยังสามารถใช้การพ่นยูเรีย หรือไฮโอยูเรียก็ได้ โดยถ้าพ่นยูเรีย จะใช้ความเข้มข้น ๑๐๐-๒๐๐ กรัม/ น้ำ ๒๐ ลิตร หรือถ้าเป็นไฮโอยูเรีย จะใช้ที่ความเข้มข้น ๒๐-๔๐ กรัม ผสมกับ น้ำตาลเด็กซ์โตรส ๖๐๐ กรัม/ น้ำ ๒๐ ลิตรการพ่นควรพ่นโดยไม่ผสมน้ำยาจับใบแต่พ่นให้ทั่วต้น อย่างไรก็ตามการใช้ไฮโอยูเรียเพื่อกระตุ้นการแตกใบอ่อนแม้จะทำให้แตกใบอ่อนได้เร็วและสม่ำเสมอว่าการใช้

ยูเรีย โดยมักจะกระตุ้นให้แตกใบอ่อน

ได้ภายใน ๗ วันแต่มีผลทำให้ใบแก่ร่วงได้ ประมาณ ๒-๑๕% จึงควรใช้ด้วยความระมัดระวังและควรใช้หลังจากใช้ยูเรียและไม่ได้ผลเท่านั้น

หลังการแตกใบอ่อนควรดูแลฉีดพ่นยาป้องกันกำจัดศัตรูพืชที่เหมาะสมและถูกต้องตามระยะเวลาเพื่อป้องกันไม่ให้ใบอ่อนถูกทำลาย และอาจจะฉีดพ่นสูตร “ทางด่วน” ในระยะใบเปสลาดสัปดาห์ละ ๑ ครั้ง จำนวน ๑-๒ ครั้งเพื่อให้ใบแก่และเขียวเข้มเป็นมันได้เร็วขึ้น โดยสูตร “ทางด่วน” ประกอบด้วย น้ำตาลเด็กซ์โตรสหรือน้ำตาลซูโคส ๖๐๐ กรัม ผสมกับปุ๋ยเกล็ดสูตร ๑๕-๓๐-๑๕ หรือ ๑๐-๒๐-๓๐ ที่มีธาตุรอง ๖๐ กรัม และฮิวมิค แอซิด ๒๐ กรัม ผสมน้ำ ๒๐ ลิตร ควรผสมสารป้องกันกำจัดเชื้อราและสารจับใบด้วยเพื่อให้ได้ประสิทธิภาพที่ดียิ่งขึ้น การผสมให้ผสมกรดฮิวมิค ในน้ำก่อนแล้วจึงผสมปุ๋ยเกล็ดคนให้ละลาย จากนั้นจึงเติมน้ำตาล สารป้องกันกำจัดเชื้อราและสารจับใบ ตามลำดับ หลังการจัดการที่มังคุดก็จะออกดอกได้ในระยะที่ต้องการ (ภาพที่ ๔๓)

ก.) ระยะดอกตูมกำลังจะบาน

ข.) ระยะดอกบาน

ภาพระยะดอกตูมและระยะดอกบานของมังคุด

โรคที่สำคัญของมังคุด

โรคใบจุด (Leaf spot) เกิดจากเชื้อรา *Pestalotia flagisetula* Guba แสดงอาการจุดสีน้ำตาลจางบนใบและต่อมาขยายรูปร่างไม่แน่นอน ใบเป็นจุดแห้งตายและใบไหม้ การแพร่ระบาดของเชื้อทางลมและถ้าความชื้นสูงจะเข้าทำลายได้ดียิ่งขึ้น การป้องกันกำจัดโดยการฉีดพ่นสารป้องกันกำจัดเชื้อรา เช่น คาร์เบนดาซิม

โรคผลเน่าเนื้อสีดำ (Black pulp rot) เกิดจากเชื้อรา *Lasiodiplodia theobromae* (Pat.) friffon แสดงอาการโดยมังคุดหลังเก็บเกี่ยวที่มีแผลชำจะแสดงอาการเปลือกเป็นจุดแข็ง อาจจะถูกกลามแข็งทั้งผล ภายในเนื้อจะเน่าเป็นสีม่วงคล้ำและเปลี่ยนเป็นแห้งเหี่ยวสีดำ (ภาพที่ ๖.๓ ก.) เชื้อจะเข้าทำลายผลตามรอยแผลชำที่เกิดขึ้นหลังจากเก็บเกี่ยว หรืออาจจะเข้าทาง

รอยเปิดที่ขั้วผล การป้องกันกำจัดโดยฉีดพ่นสารป้องกันกำจัดเชื้อราเช่น คาร์เบนดาซิม และป้องกันการชอกช้ำของผลมังคุด ระหว่างเก็บเกี่ยว เก็บรักษาที่อุณหภูมิต่ำประมาณ ๑๕°C

โรคผลเน่าเนื้อสีขาว (White pulp rot) เกิดจากเชื้อรา *Phomopsis sp.* (Sacc.) Bnbak. มักเกิดกับผลมังคุดที่เก็บไว้ในห้องเย็นนาน ๓ เดือน ผลแสดงลักษณะแข็ง เนื้อภายในมีสีขาวคล้ายปกติแต่มีลักษณะแข็งกระด้าง มีเส้นใยสีขาวของเชื้อราขึ้นอยู่บางๆ ทุกส่วนของเนื้อผล (ภาพที่ ๖.๓ ข.) รสชาติผิดปกติ เชื้อจะเข้าสู่ผลตั้งแต่ระยะติดผลและพักตัวอยู่ภายในจนผลแก่เมื่อเนื้อเปลี่ยนจากแข็งเป็นน้ำตาลจึงจะเริ่มเข้าทำลาย ป้องกันโดยการฉีดพ่นสารป้องกันกำจัดเชื้อรา

ก) ผลเน่าเนื้อสีดำจากเชื้อ *Lasiodiplodia*

ข) ผลเน่าเนื้อสีขาวจากเชื้อ *Phomopsis*

ภาพอาการผลเน่าเนื้อสีดำและเนื้อสีขาวของมังคุด (ที่มา ดารา, ๒๕๓๕.)

แมลงศัตรูที่สำคัญของมังคุด

หนอนขอนใบมังคุด (Mangosteen leafminer) มีชื่อวิทยาศาสตร์ว่า *Acrocercops sp.* และ *Phyllocnistis sp.* มักเข้าทำลายในช่วงแตกใบอ่อน ใบมังคุดที่ถูกทำลายจะมีลักษณะบิดเบี้ยว แคระแกรน มีร่องรอยที่ทำลายด้านใต้ใบมากกว่าบนใบ โดยพบเห็นเป็นรอยสีขาวคดเคี้ยวไปมาอยู่ในใบมังคุด ถ้ามีการระบาดรุนแรงอาจพบหนอนมากกว่า ๑ ตัวต่อ ใบอ่อนมังคุด ๑ ใบ ทำให้ใบไม่สมบูรณ์ ถ้าเกิดกับต้นกล้าจะไม่เจริญเติบโต มังคุดจะมีการแตกใบอ่อนเพื่อชดเชยใบที่ถูกทำลาย การป้องกันกำจัดโดยการฉีดพ่นสารฆ่าแมลง เช่น คาร์บาริล (เซฟวิน ๘๕% ดับบลิวพี) อัตรา ๖๐ กรัม/ น้ำ ๒๐ ลิตรฉีดพ่นทุก ๕-๗ วัน เมื่อพบการระบาดรุนแรงในช่วงแตกใบอ่อน ฉีดพ่นจนกระทั่งใบแก่

เพลี้ยไฟ (Chili Thrips) มีชื่อวิทยาศาสตร์ว่า *Scirothrips dorsalis* Hood ขนาดเล็กมากประมาณ ๐.๗-๐.๘ มิลลิเมตร มักระบาดในช่วงอากาศแห้งแล้ง ทำลายได้ทั้งยอดอ่อน ใบอ่อน และผลอ่อน พบว่าจะอันตรายต่อมังคุดส่งออกมาก เพราะจะทำให้ผิวลายตกรสส่งออกไม่ได้ ป้องกันกำจัดโดยใช้สารพวกดูดซึมฉีดพ่น คาร์โบซัลแฟน หรือไดเมทโทเอท ตามอัตราที่แนะนำ ฉีดพ่นทุก ๕-๗ วัน

ไรแดง ระบาดควบคู่กับเพลี้ยไฟ นิยมใช้กำมะถันผง หรือไดโคโทล ฉีดพ่นทุก ๕-๗ วัน

ความผิดปกติทางสรีรวิทยา

เปลือกแตก-ยางไหล (Fruit cracking and gummosis) สาเหตุยังไม่ทราบแน่ชัดแต่มีรายงานว่าเกิดจากสภาพแวดล้อมที่ไม่เหมาะสม (นิพนธ์, ๒๕๔๒) เช่นได้รับน้ำมากเกินไปหรือแมลงเข้าทำลาย ถ้าเกิดในผลอ่อนเชื่อว่าเกิดจากการเข้าทำลายของเพลี้ยไฟ ผลแสดงอาการรอยร้าวแตก มียางสีเหลืองไหลเยิ้ม มักพบผลแตกในระยะที่โตแล้วคือ ๑-๒ เดือนก่อนเก็บเกี่ยว พบมากในช่วงที่สภาพแวดล้อมเปลี่ยนแปลงบ่อย เช่นฝนตกชุกสลับแล้ง หรือเกิดจากการได้รับน้ำไม่สม่ำเสมอและความไม่สมดุลของแร่ธาตุอาหารในผลทำให้เนื้อเยื่อแตกง่าย ป้องกันได้โดยการจัดการระบบน้ำที่ดีในสวน และป้องกันแมลงศัตรูเข้าทำลายช่วงผลอ่อน

เนื้อแก้ว (Jelly pulp) มีความสัมพันธ์กับปริมาณน้ำที่มากเกินไป เช่น ฝนตกชุกมากเกินไปหรือเก็บผลผลิตในช่วงที่มีฝนตกซึ่งจะทำให้เกิดเนื้อแก้วเพิ่มขึ้นมากกว่าปกติ แสดงอาการในผลระยะแก่เปลี่ยนสี ผิวภายนอกเป็นปกติ แต่ภายในพบว่าเนื้อมังคุดใสลักษณะฉ่ำน้ำ โดยจะเป็นบางกลีบเท่านั้นและมักจะเป็นกับกลีบที่ใหญ่ที่สุดของผล ทำให้รสชาติเปลี่ยนไปไม่เป็นที่

ต้องการของตลาด บางครั้งเกิดอาการยางไหลภายในผลด้วยทำให้ขายไม่ได้ราคา มีรายงานว่ามีมังคุดที่มีการเข้าทำลายของเพลี้ยไฟที่ผิวผลมักจะแสดงอาการเนื้อแก้วน้อย อาจเกิดจากผิวผลที่ถูกทำลายโดยเพลี้ยไฟเกิดการระเหยของน้ำออกจากผลได้มากกว่าผลปกติที่มีไขเคลือบการป้องกันอาการเนื้อแก้วควรหลีกเลี่ยงการเก็บผลระหว่างฝนตก หรือปรับพื้นที่ให้ดินระบายน้ำได้ดี

ผลเป็นไตแข็ง (Hardening) เกิดจากการตกกระทบพื้นหรือได้รับการกระทบกระเทาะระหว่างขนส่ง อาการแข็งของเปลือกมังคุดนี้เกิดจากการสร้างสารพวก lignin บนเปลือกที่ถูกกระทบโดยจะเกิดขึ้นภายใน ๒ ชั่วโมงหลังจากได้รับแรงกระทบ เปลือกจะแข็งทำให้ไม่เป็นที่ต้องการของตลาด การป้องกันควรระวังการเก็บเกี่ยวและการขนส่งให้ดีอย่าให้ได้รับแรงกระทบมาก

การสุกแก่และดัชนีการเก็บเกี่ยว

การสุกแก่ของมังคุด

การสุกแก่ของมังคุดแบ่งตามระดับสีของผลมังคุดตามระยะการพัฒนา ซึ่งจะแบ่งออกเป็น ๗ ระดับคือ

๑. ระดับสีที่ ๐, ผลมีสีเขียวอมเหลืองสม่ำเสมอ หรือมีสีเขียวอมเหลืองแต่มีสีเขียวอ่อน มียางสีเหลืองภายในเปลือก ระดับรุนแรงมาก เนื้อและเปลือกไม่สามารถแยกออกจากกันได้ เป็นระยะอ่อนเกินไปห้ามเก็บเกี่ยว เพราะถึงแม้หลังเก็บเกี่ยวจะสามารถเปลี่ยนสีเป็นเป็นระดับที่ ๖ ได้แต่รสชาติไม่เป็นที่ยอมรับของตลาด
๒. ระดับสีที่ ๑ ผลมีสีเหลืองอ่อนอมเขียว มีจุดสีชมพูกระจายในบางส่วน เนื้อกับเปลือกยังแยกออกจากกันไม่ได้ ยางอยู่ในระดับสูง ไม่เหมาะสำหรับเก็บเกี่ยว
๓. ระดับสีที่ ๒ ผลสีเหลืองอ่อนอมชมพู มีจุดประสีชมพูกระจายอยู่ทั่วผล (ระดับสายเลือด) ยางอยู่ในระดับปานกลาง เนื้อแยกจากเปลือกได้ในระดับปานกลาง เป็นระยะอ่อนที่สุดที่สามารถเก็บเกี่ยวเพื่อให้ได้ผลที่มีคุณภาพที่ดีได้ ซึ่งจะสามารถรับประทานได้ภายใน ๔-๕ วัน
๔. ระดับสีที่ ๓ ผลเป็นสีชมพูสม่ำเสมอ ประสีชมพูเริ่มขยายเข้ามารวมกันไม่แบ่งแยกเป็นจุดประเช่นในระดับสีที่ ๒ ยางมีน้อยถึงน้อยมาก เนื้อกับเปลือกแยกกันได้พอสมควร ระยะนี้ควรเก็บเกี่ยวออกจากสวนให้หมด
๕. ระดับสีที่ ๔ ผลสีแดงหรือน้ำตาลอมแดง บางครั้งแต้มสีม่วง ยางภายในมีน้อยมากถึงไม่มีเลย การแยกตัวระหว่างเนื้อกับเปลือกดีมาก เป็นระยะที่เกือบรับประทานได้
๖. ระดับสีที่ ๕ ผลสีม่วงอมแดง ภายในไม่มียางเหลืออยู่ เนื้อและเปลือกแยกจากกันได้ง่าย เป็นระยะที่รับประทานได้
๗. ระดับสีที่ ๖ ผลสีม่วง หรือม่วงเข้มจนถึงสีดำ บางครั้งพบว่ามีสีม่วงปนอยู่เล็กน้อย เป็นระยะที่เหมาะสมที่สุดสำหรับรับประทาน สามารถเก็บไว้ได้ประมาณ ๑๐ วันในสภาพแวดล้อมที่เหมาะสม

ดัชนีการเก็บเกี่ยวและการเก็บเกี่ยว

ดัชนีการเก็บเกี่ยวมักจะนับอายุหลังวันหลังติดผล โดยจะมีอายุประมาณ ๑๑-๑๒ สัปดาห์ ระดับสีที่จะเก็บเกี่ยวจะเป็นระดับสีที่ ๒ ซึ่งเรียกว่าเป็นระยะสายเลือด มังคุดในระยะนี้หลังเก็บเกี่ยว ๔-๕ วันจะเปลี่ยนสีเป็นสีม่วงแดงและสามารถบริโภคได้ ทำให้มีอายุในการวางจำหน่ายยาวกว่าการเก็บในระยะที่มีสีม่วงแดงหรือม่วงเข้ม (ระดับสีที่ ๕ หรือ ๖)

การเก็บเกี่ยวใช้ จ้าปา หรือตะกร้าที่ใช้ถุงผ้าหรือไนล่อน รองรับ โดยจะรองรับได้ประมาณ ๕ ผล เพื่อป้องกันการตกกระทบพื้น

วิทยาการหลังการเก็บเกี่ยว

ศูนย์วิจัยพืชสวนจันทบุรีได้ทำการศึกษาเรื่องการใช้เอธิฟอนในการเร่งการสุกของผลมังคุด โดยฉีดพ่นความเข้มข้น ๒๐๐-๔๐๐ ppm ให้กับผลมังคุดในระดับสีที่ ๐ สามารถเร่งให้สีผิวเปลี่ยนแปลงเป็นระยะสายเลือดได้ภายใน ๒ วันและเปลี่ยนเป็นสีแดงได้แต่คุณภาพผลภายในไม่เป็นที่ยอมรับของผู้บริโภค นอกจากนี้การฉีดพ่นสารเอธิฟอนให้กับผลที่อ่อนเกินไปจะทำให้ผลชะงักการเจริญเติบโตและมีการพัฒนาช้ากว่าปกติ ๑-๒ สัปดาห์ จึงยังไม่สามารถนำมาใช้ในทางการค้าได้ ส่วนการป้องกันการเหี่ยวของช่อดอกหลังเก็บเกี่ยวสามารถทำได้โดยก่อนการเก็บเกี่ยว ๑ เดือนให้ฉีดพ่นกรดฟูลวิก (Fulvic acid) อัตรา

- ค่ากำจัดวัชพืช	๕๐๐	๕๐๐	๕๐๐	๕๐๐	๕๐๐	๕๐๐	๕๐๐	๕๐๐	๕๐๐	๕๐๐
- ค่าเก็บเกี่ยวผลผลิต	-	-	-	-	-	๒๐๐	๔๐๐	๕๐๐	๕๐๐	๕๐๐
๓. ค่าใช้จ่ายอื่น ๆ	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
รวมต้นทุนการผลิต	๓,๗๐๐	๑,๗๐๐	๑,๗๐๐	๑,๙๐๐	๒,๐๐๐	๒,๙๐๐	๓,๑๐๐	๓,๒๐๐	๓,๓๐๐	๓,๓๐๐

ที่มา : สำนักงานเกษตรอำเภอกองปิ้ง ๒๕๖๘

เป็นประมาณค่าใช้จ่ายจากการสอบถามเกษตรกรผู้ปลูก แล้วนำมาปรับตัวเลขเป็นค่าเฉลี่ยโดยรวม

- ค่าใช้จ่ายในการติดตั้งระบบน้ำในสวนไม้ผล
- ค่าครุภัณฑ์การเกษตรและวัสดุอุปกรณ์อื่น ๆ เช่น เครื่องสูบน้ำ เครื่องพ่นสารเคมีป้องกันกำจัดศัตรูพืช
- ค่าใช้จ่ายอื่นๆ ทางเศรษฐศาสตร์เช่น ค่าที่ดิน โรงเรือน ค่าดอกเบี้ยค่าภาษี เป็นต้น

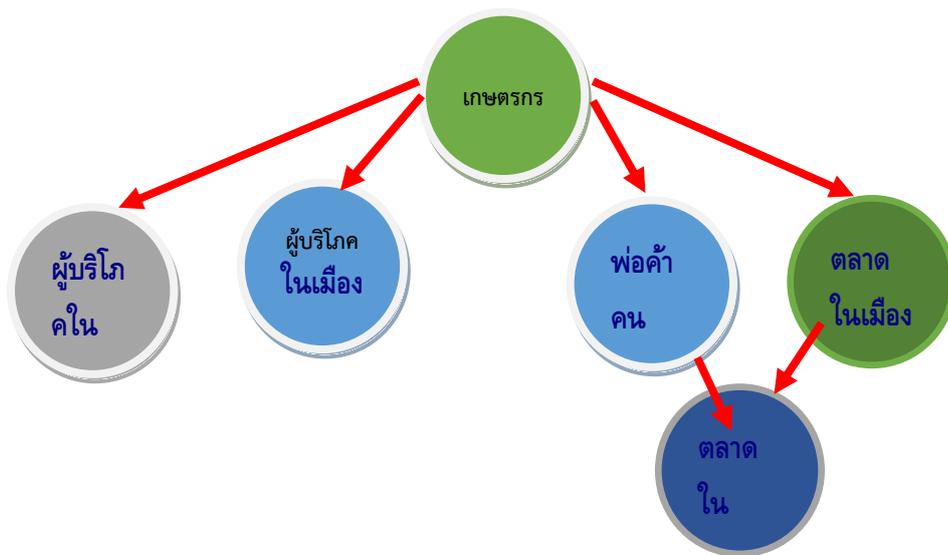
๖) สถานการณ์การตลาด/วิธีการตลาด

ในพื้นที่อำเภอกองปิ้ง เกษตรกรมีการปลูกมังคุดในครัวเรือนเกษตรกรเกือบทุกครัวเรือน แต่การดูแลรักษา พัฒนาคุณภาพมังคุด เกษตรกรส่วนใหญ่ไม่มีการดำเนินการ เป็นการปลูกเพื่อการบริโภคในครัวเรือน ที่เหลือจำหน่าย ทางสำนักงานเกษตรอำเภอกองปิ้งจะทำการส่งเสริมการดูแลรักษา และพัฒนาคุณภาพมังคุดต่อไป

(๑) วิธีการตลาด

วิธีการตลาดมังคุดที่สำคัญของอำเภอกองปิ้ง อาจสรุปได้ดังนี้
เกษตรกรบริโภคในครัวเรือน และจำหน่ายให้กลุ่มผู้บริโภคในชุมชน พ่อค้าคนกลาง ตลาดในเมือง

แผนผังแสดงการจำหน่ายมังคุด

แสดงวิธีการตลาดมังคุด อำเภอกองปิ้ง

ข้อมูลอ้างอิง : สำนักงานเกษตรอำเภอกองปิ้ง พ.ศ. ๒๕๖

(๒) แหล่งรับซื้อผลผลิต/ โรงงานแปรรูป

เกษตรกรจะจำหน่ายให้พ่อค้าคนกลาง หรือนำออกมาจำหน่ายในเมือง ไม่มีโรงงานแปรรูปในพื้นที่

๑) เกษตรกรต้นแบบในพื้นที่

ตารางที่ ๓๑ มีเกษตรกรที่เป็นต้นแบบในพื้นที่ โดยมีเกษตรกรที่เป็น Smart Farmer ต้นแบบ ด้านการผลิตมังคุด

ที่	ชื่อ - สกุล	หมู่	ตำบล	อำเภอ	ปีที่เริ่ม	สาขา
๑	นายชอโรเฮง ดอฆอ	๓	บุโอง	กรงปินัง	๒๕๖๓	ไม้ผล
๒	นายสุชิน ห่องวรรณ	๖	กรงปินัง	กรงปินัง	๒๕๖๓	ไม้ผล
๓.	นายยูโซะ ดอเถาะ บองอ	๓	สะเอะ	กรงปินัง	๒๕๖๒	ไม้ผล

ข้อมูลอ้างอิง : สำนักงานเกษตรอำเภอกรงปินัง พ.ศ. ๒๕๖๘

ความรู้ ความชำนาญ

เกษตรกรมีความรู้ ความชำนาญ องค์ความรู้ในเทคโนโลยีการผลิต ที่มีความโดดเด่น คือการจัดการในสวนไม้ผล การลดต้นทุน การเพิ่มผลผลิต และการบริหารจัดการกลุ่ม

๑.๔.๕ ชนิดพืชเงาะ

๑) พื้นที่ปลูกเงาะ ตามระดับชั้นความเหมาะสม

อำเภอกรงปินัง มีพื้นที่เหมาะสมปลูก ตามระดับชั้นความเหมาะสม จำนวน ๙๑๖๒๖.๓๙ ไร่

แบ่งเป็นพื้นที่ที่มีความเหมาะสมมาก (S๑) จำนวน ๔๐๘๐๙.๔๘ ไร่ คิดเป็นร้อยละ ๔๕

พื้นที่เหมาะสมปานกลาง (S๒) จำนวน ๑๐๓๘๒.๒๑ ไร่ คิดเป็นร้อยละ ๔๔ พื้นที่เหมาะสมน้อย (S๓) และพื้นที่ไม่เหมาะสม

จำนวน ๔๐๔๓๔ ไร่

คิดเป็นร้อยละ ๑๑ ตามลำดับ

ตารางที่ ๓๒ แสดงพื้นที่ปลูกเงาะ ตามระดับชั้นความเหมาะสม อำเภอกรงปินัง จังหวัดยะลา

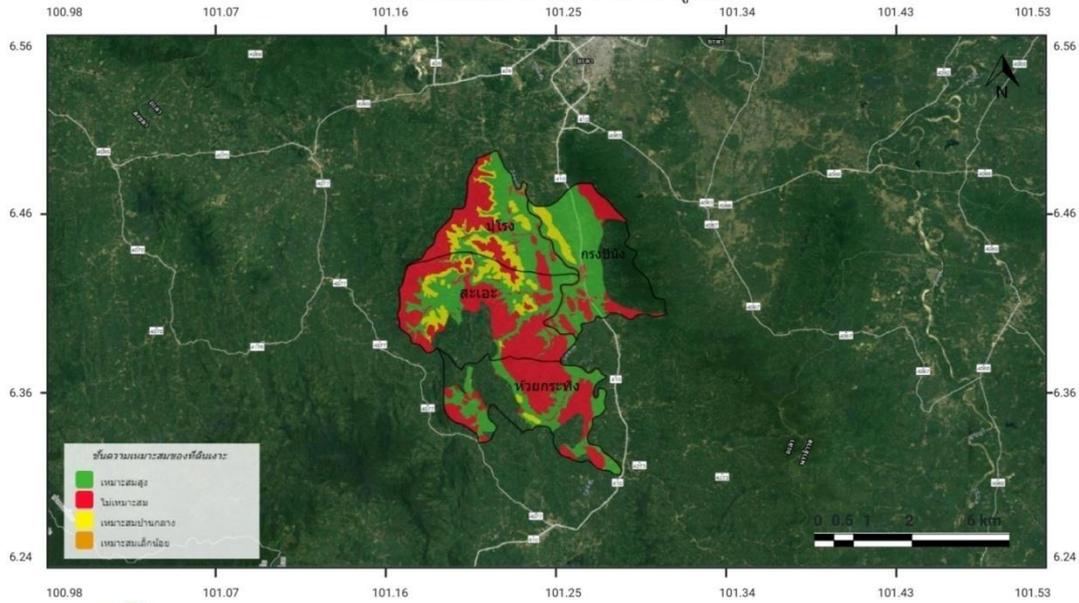
ตำบล	พื้นที่ปลูกตามระดับความเหมาะสมสำหรับการปลูก ๙๑๖๒๖.๓๙ (ไร่)			
	เหมาะสมมาก (S๑)	เหมาะสมปานกลาง (S๒)	เหมาะสมน้อย (S๓) ไม่เหมาะสม (N)	รวมพื้นที่ทั้งหมด
รวมอำเภอ	๔๐๘๐๙.๔๘	๑๐๓๘๒.๒๑	๔๐๔๓๔.๗	๙๑๖๒๖.๓๙
ร้อยละความเหมาะสม	๔๕	๔๔	๑๑	๑๐๐

ที่มา [Agri-Map Online \(moac.go.th\)](http://Agri-Map Online (moac.go.th))., พ.ศ. ๒๕๖๘

13/7/2564

Agri-Map - Print Map

แผนที่เกษตรเพื่อการบริหารจัดการเชิงรุกออนไลน์อำเภอกรงปินัง จังหวัดยะลา แสดงชั้นความเหมาะสมของที่ดินปลูกเงาะ

agri-map-online.moac.go.th/print-map

แหล่งข้อมูล
กรมพัฒนาที่ดิน
กรมการปกครอง

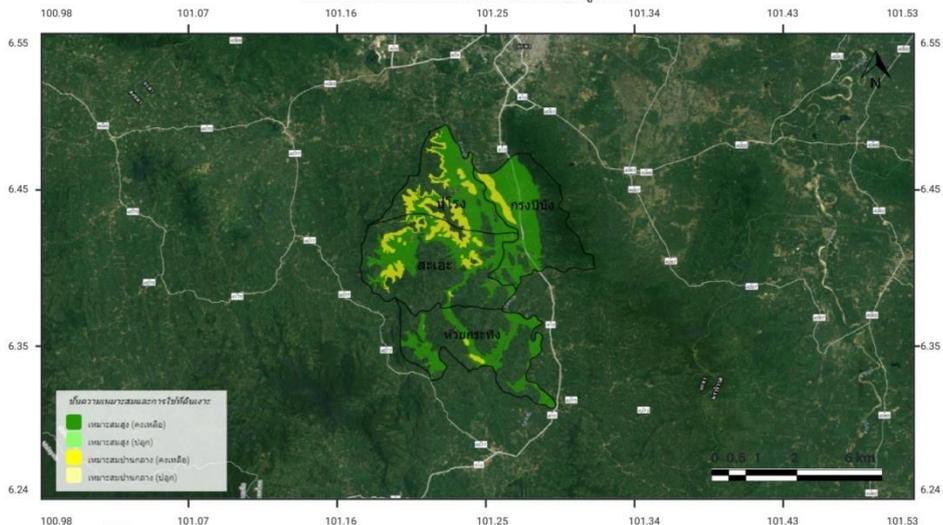
1/2

ภาพ แสดงพื้นที่ปลูกเงาะ ตามระดับชั้นความเหมาะสม อำเภอกรงปินัง จังหวัดยะลา
(ที่มา [Agri-Map Online \(moac.go.th\)](http://Agri-Map Online (moac.go.th))); พ.ศ. ๒๕๖๘

13/7/2564

Agri-Map - Print Map

แผนที่เกษตรเพื่อการบริหารจัดการเชิงรุกออนไลน์อำเภอกรงปินัง จังหวัดยะลา แสดงความเหมาะสมและการใช้ที่ดินปลูกเงาะ

agri-map-online.moac.go.th/print-map

แหล่งข้อมูล
กรมพัฒนาที่ดิน
กรมการปกครอง

1/2

ภาพ แสดงพื้นที่ปลูกเงาะ ตามระดับชั้นความเหมาะสมและการใช้ที่ดินปลูกเงาะ อำเภอกรงปินัง จังหวัดยะลา
(ที่มา [Agri-Map Online \(moac.go.th\)](http://Agri-Map Online (moac.go.th))); พ.ศ. ๒๕๖๘

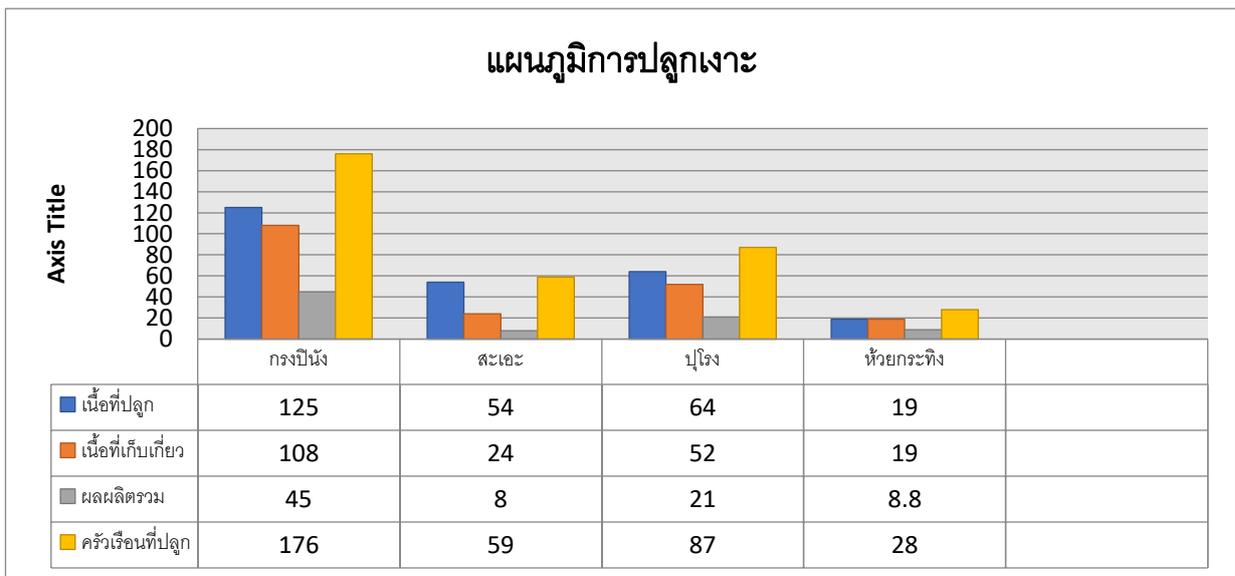
อำเภอกรงปินังเกษตรปลูกเงาะในปริมาณน้อยส่วนใหญ่ปลูกไว้บริโภคภายในครัวเรือน ไม่ได้ผลิตเพื่อ
 การจำหน่าย

ตารางที่ ๓๓ แสดงข้อมูลการผลิตเงาะอำเภอกรงปินัง

ตำบล	ครัวเรือนที่ปลูก (ครัวเรือน)	เนื้อที่ปลูก (ไร่)	เนื้อที่เก็บเกี่ยว (ไร่)	ผลผลิตเฉลี่ย (กก./ไร่)	ผลผลิตรวม (ตัน)
กรงปินัง	๑๗๖	๑๐๘	๑๐๘	๔๒๐	๔๕
สะเอะ	๕๙	๒๔	๒๔	๔๖๓	๘
ปูโรง	๘๗	๕๒	๕๒	๔๒๐	๒๑
ห้วยกระทิง	๒๘	๑๙	๑๙	๔๖๓	๘
รวม	๓๓๗	๑๙๙	๑๙๙	๔๒๐	๘๓

ที่มา : สำนักงานเกษตรอำเภอกรงปินัง, ๒๕๖๘

แผนภูมิแสดงเนื้อที่ปลูก เนื้อที่เก็บเกี่ยว เนื้อที่ให้ผลผลิตและครัวเรือนที่ปลูกเงาะอำเภอกรงปินัง

ภาพที่ ๒๑ แผนภูมิแสดงเนื้อที่ปลูก เนื้อที่เก็บเกี่ยว เนื้อที่ให้ผลผลิตและครัวเรือนที่ปลูกเงาะอำเภอกรงปินัง
 (ที่มา : สำนักงานเกษตรอำเภอกรงปินัง, ๒๕๖๘)

๑.๔.๖. ชนิดพืช ปาล์มน้ำมัน

๑) พื้นที่ปลูกปาล์มน้ำมัน ตามระดับชั้นความเหมาะสม

อำเภอกรงปินัง มีพื้นที่เหมาะสมปลูก ตามระดับชั้นความเหมาะสม จำนวน ๙๑๖๒๖.๓๓ไร่
 แบ่งเป็นพื้นที่ที่มีความเหมาะสมมาก (S๑) จำนวน ๓๒๑๓๒.๖๖ไร่ คิดเป็นร้อยละ ๓๕ พื้นที่เหมาะปานกลาง (S๒) จำนวน

๑๗๙๒๘.๗๘ไร่ คิดเป็นร้อยละ ๒๐ พื้นที่เหมาะสมน้อย (S๓) ๑๑๓๐.๑๙ ไร่ คิดเป็นร้อยละ ๒๐ และพื้นที่ที่ไม่เหมาะสม จำนวน ๔๐๔๓๔.๗คิดเป็นร้อยละ ๔๔ ตามลำดับ

ตาราง๓๔ แสดงพื้นที่ปาล์มน้ำมัน ตามระดับชั้นความเหมาะสม อำเภอกองปิ้ง จังหวัดยะลา

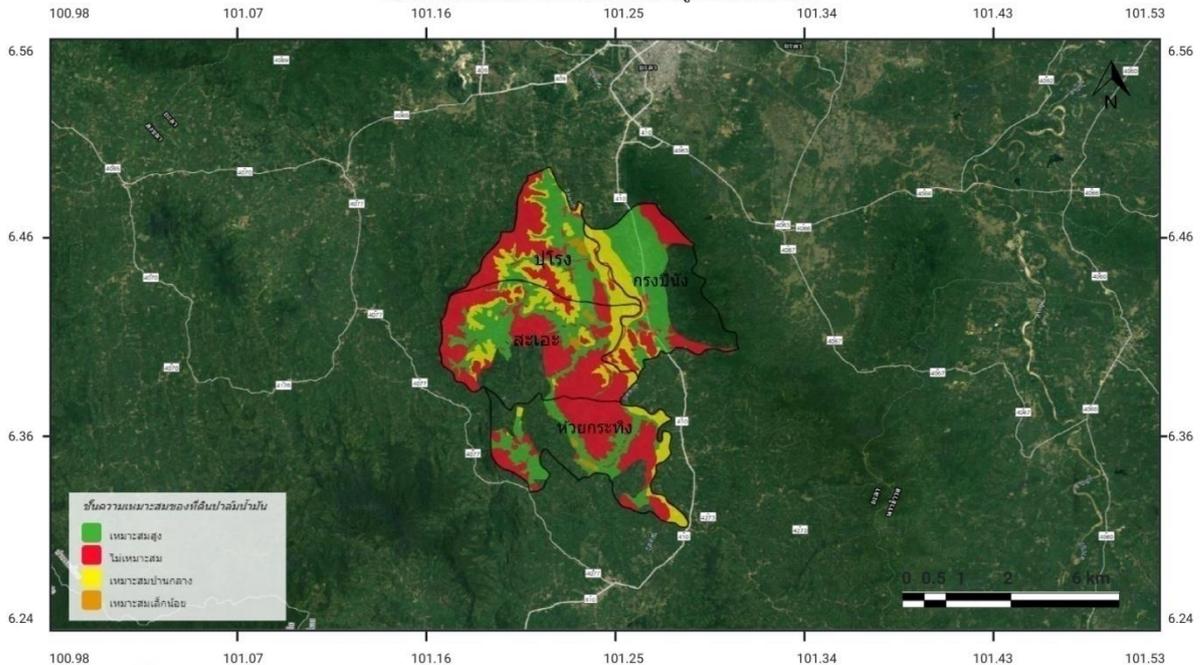
ตำบล	พื้นที่ปลูกตามระดับความเหมาะสมสำหรับการปลูก ๙๑๖๒๖.๓๓ (ไร่)				
	เหมาะสมมาก (S๑)	เหมาะสมปานกลาง (S๒)	เหมาะสมน้อย (S๓)	ไม่เหมาะสม (N)	รวมพื้นที่ทั้งหมด
รวมอำเภอ	๓๒๑๓๒.๖๖	๑๗๙๒๘.๗๘	๑๑๓๐.๑๙	๔๐๔๓๔.๗	๙๑๖๒๖.๓๓
ร้อยละความเหมาะสม	๓๕	๒๐	๑	๔๔	๑๐๐

ที่มา [Agri-Map Online \(moac.go.th\):](http://Agri-Map Online (moac.go.th):), พ.ศ ๒๕๖๘

13/7/2564

Agri-Map - Print Map

แผนที่เกษตรเพื่อการบริหารจัดการเชิงรุกออนไลน์อำเภอกองปิ้ง จังหวัดยะลา
แสดงความเหมาะสมพื้นที่ดินปลูกปาล์มน้ำมัน

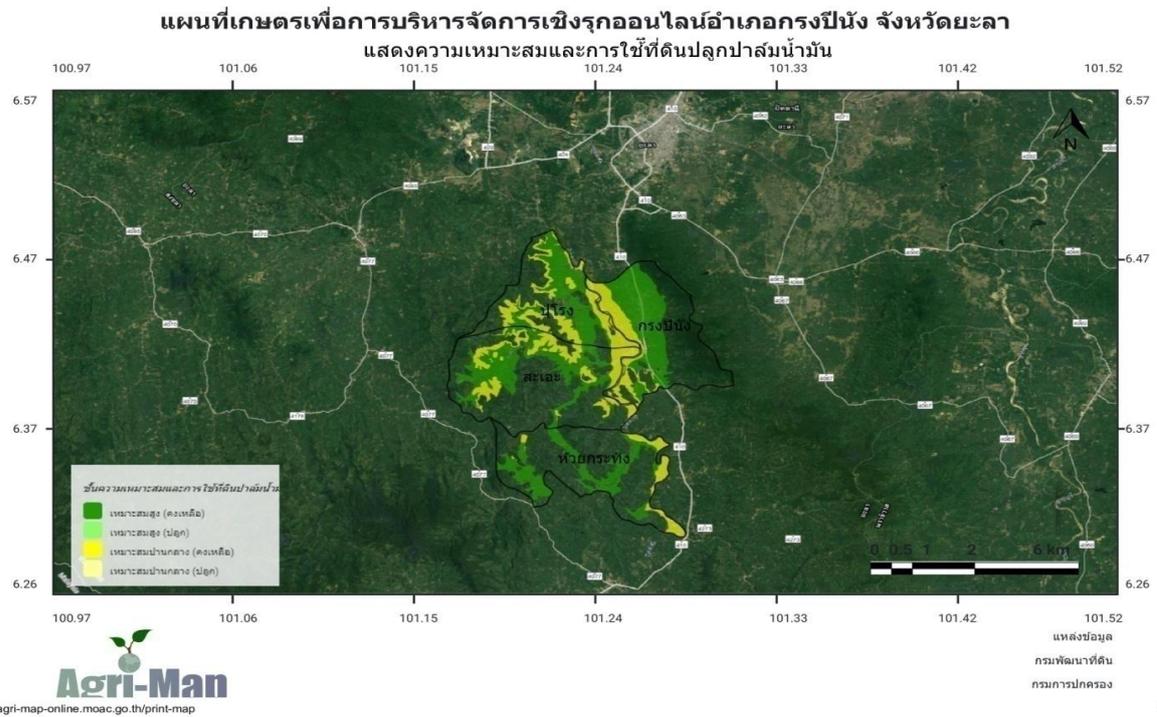
แหล่งข้อมูล
กรมพัฒนาที่ดิน
กรมการปกครอง

ภาพแสดงพื้นที่ปาล์มน้ำมัน ตามระดับชั้นความเหมาะสม อำเภอกองปิ้ง จังหวัดยะลา
(ที่มา [Agri-Map Online \(moac.go.th\):](http://Agri-Map Online (moac.go.th):), พ.ศ ๒๕๖๘)

แผนที่แสดงพื้นที่ปาล์มน้ำมัน ตามระดับชั้นความเหมาะสมและการใช้ที่ดิน อำเภอกองปิ้ง

13/7/2564

Agri-Map - Print Map

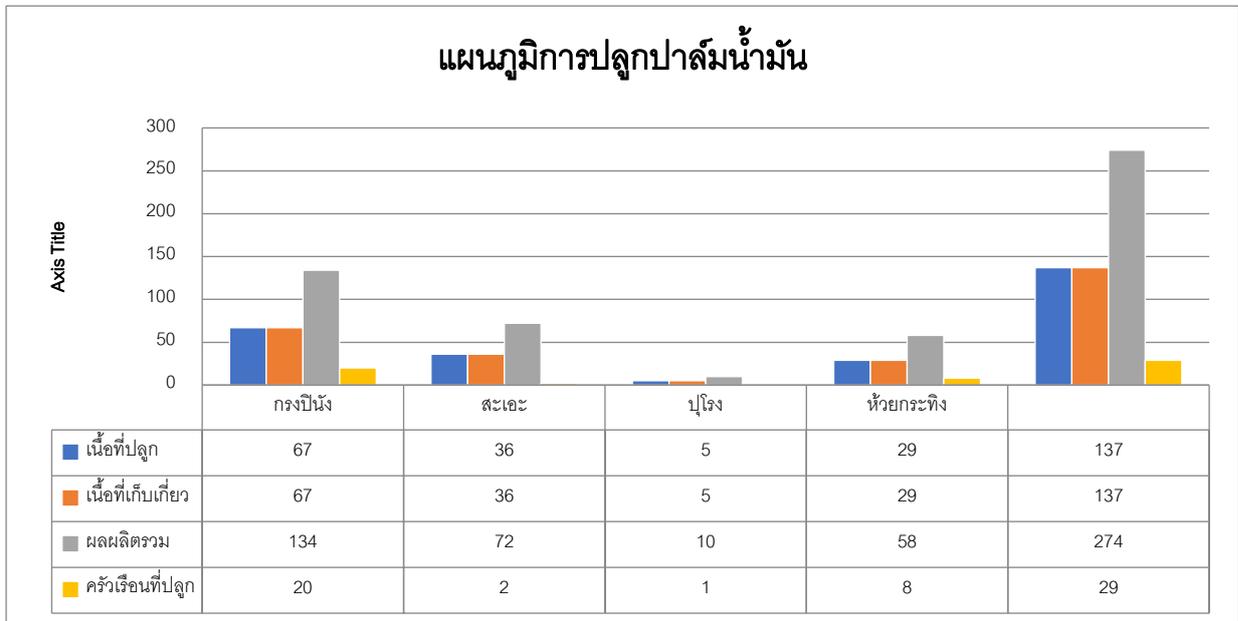
ภาพแสดงพื้นที่ปาล์มน้ำมัน ตามระดับชั้นความเหมาะสมและการใช้ที่ดิน อำเภอกองปิ้ง จังหวัดยะลา
 ที่มา [Agri-Map Online \(moac.go.th\)](http://Agri-Map Online (moac.go.th)); พ.ศ ๒๕๖๘

ตารางที่ ๓๕ แสดงข้อมูลการผลิตปาล์มน้ำมัน อำเภอกองปิ้ง

ตำบล	เนื้อที่ปลูก	เนื้อที่เก็บเกี่ยว	ผลผลิตรวม (ตัน)	ครัวเรือนที่ปลูก (ครัวเรือน)
	(ไร่)	(ไร่)		
กรงปิ้ง	๖๗.๐	๖๗.๐	๑๓๔.๐๐	๒๐
สะเอะ	๓๖	๓๖	๗๒.๐๐	๒
ห้วยกระทิง	๕	๕	๑๐.๐๐	๑
บูโรง	๒๙	๒๙	๕๘.๐๐	๘
รวม	๑๓๗.๐๐	๑๓๗.๐๐	๒๗๔.๐๐	๒๙

ที่มา : สำนักงานเกษตรอำเภอกองปิ้ง, ๒๕๖๘

แผนภูมิแสดง เนื้อที่เก็บเกี่ยว เนื้อที่ให้ผลผลิต และคร้วเรือนที่ปลูกปาล์มน้ำมันอำเภอกรงปินัง

ภาพแผนภูมิแสดง เนื้อที่เก็บเกี่ยว เนื้อที่ให้ผลผลิต และคร้วเรือนที่ปลูกปาล์มน้ำมันอำเภอกรงปินัง
(ที่มา : สำนักงานเกษตรอำเภอกรงปินัง, ๒๕๖๘)

๓) สถานการณ์ใช้เทคโนโลยีการผลิต

การเลือกพื้นที่ ปลูกปาล์ม

- ควรเลือกพื้นที่ที่ดินมีชั้นหน้าดินลึก ความอุดมสมบูรณ์สูงถึงปานกลาง
- ควรมีลักษณะดินร่วน ดินร่วนปนดินเหนียว ดินเหนียว เนื้อดินไม่ควรเป็นทรายจัด ไม่มีชั้นลูกรัง หรือชั้นดินดานสูงมากกว่า ๐.๕๐ เมตร
- มีการระบายน้ำดีถึงปานกลาง น้ำไม่แช่ขังนาน มีระดับน้ำใต้ดินตื้น
- ความเป็นกรดเป็นด่างของดินที่เหมาะสม ๔ - ๖
- ความลาดเอียง ๑ - ๑๒ % แต่ไม่ควรเกิน ๒๓ %
- ควรอยู่ในเขตที่มีปริมาณน้ำฝนไม่น้อยกว่า ๑,๘๐๐ มม./ปี แต่เดือนควรมีฝนเฉลี่ยประมาณ ๑๒๐ มม./เดือน ฝนที่ช่วงติดต่อกันนานไม่เกิน ๓ เดือน เพราะช่วงแล้งที่ยาวนานทำให้ดอกตัวเมียลดลง ดอกตัวผู้เพิ่มขึ้น ส่งผลให้ผลผลิตลดลงในเวลา ๑๙ - ๒๒ เดือนหลังจากนั้น
- มีแหล่งน้ำเพียงพอสำรองไว้ใช้ ถ้ามีการขาดน้ำมากกว่า ๓๐๐ มม.ต่อปีหรือช่วงแล้งติดต่อกันมากกว่า ๔ เดือน
- พื้นที่ที่มีสภาพไม่เหมาะสมสำหรับปลูกปาล์มน้ำมัน เช่น ดินขาดความอุดมสมบูรณ์ สภาพพรุ ดินค่อนข้างเค็ม พื้นที่ที่มีน้ำท่วมขังนาน ฯลฯ ต้องมีการจัดการแก้ไขตามสภาพปัญหาของพื้นที่นั้นๆ
- เป็นพื้นที่ที่มีแสงแดดประมาณ ๒,๐๐๐ ชั่วโมง/ปี หรือไม่ควรต่ำกว่า ๕ ชั่วโมงต่อวัน
- อุณหภูมิ ๒๒ - ๓๒ องศาเซลเซียส
- ไม่อับลมและไม่มีลมพัดแรง

๒. การเตรียมพื้นที่ ปุ๋ยคอกปาล์ม

- **โค่นล้ม** กำจัดซากต้นไม้และวัชพืชออกจากแปลง ไถพรวนปรับพื้นที่ให้เรียบ ในกรณีที่โค่นล้มปาล์มเก่าเพื่อปลูกใหม่ทดแทน ควรใช้วิธีสับต้นปาล์มและกองให้ย่อยสลายในแปลง ไม่ควรกองซากต้นปาล์มสูงเกินไป เพราะจะเป็นที่วางไข่ของด้วงแรด
- **ทำถนนในแปลง** เพื่อใช้เป็นเส้นทางขนส่งผลผลิตและปฏิบัติงานการดูแลรักษาสวน และเก็บเกี่ยวปาล์มการวางผังทำถนนขึ้นอยู่กับสภาพภูมิประเทศและขนาดของสวนปาล์มน้ำมัน โดยทั่วไปรูปแบบของถนน มี ๓ แบบคือ
 - **ถนนใหญ่** กว้างประมาณ ๖ - ๘ เมตร ห่างกันประมาณ ๑ กิโลเมตร เพื่อใช้เป็นเส้นทางขนส่งวัสดุการเกษตร และผลผลิตไปโรงงานสกัดน้ำมันปาล์ม (สำหรับสวนปาล์มขนาดเล็กกว่า ๕๐๐ ไร่ ไม่จำเป็นต้องสร้างถนนใหญ่)
 - **ถนนย่อยหรือถนนเข้าแปลง** เป็นถนนที่สร้างแยกจากถนนใหญ่ มีความกว้างประมาณ ๔ - ๖ เมตร ระยะห่างถนนประมาณ ๕๐๐ เมตร เพื่อใช้สำหรับขนส่งวัสดุการเกษตรเข้าสวนปาล์ม และขนส่งผลผลิต
 - **ถนนซอย** เป็นถนนขนาดเล็กแยกจากถนนย่อยเข้าไปในแปลงปลูกปาล์ม ความกว้างขนาด ๓ - ๔ เมตร มีระยะห่างประมาณ ๕๐ เมตร สำหรับขนส่งวัสดุการเกษตร และผลผลิตสู่ถนนย่อย
- **ทำทางระบายน้ำ** การทำระบบระบายน้ำควรทำตามความเหมาะสมกับสภาพพื้นที่ และควรออกแบบให้เชื่อมโยงกับระบบการขนส่งเพื่อให้มีการสร้างสะพานน้อยที่สุด ในสวนปาล์มประกอบด้วยทางระบายน้ำ ๓ ประเภท คือ
 - **ทางระบายน้ำระหว่างแถวปาล์ม** ควรสร้างขนานกับทางระบายน้ำหลักและตั้งฉากกับทางระบายน้ำระหว่างแปลง ขนาดของทางระบายน้ำระหว่างแถวปาล์มกว้าง ๑.๒๐ เมตร ท้องทางระบายน้ำกว้าง ๐.๓๐ - ๐.๕๐ เมตร และลึก ๑ เมตร การทำทางระบายน้ำระหว่างแถวปาล์มขึ้นอยู่กับชนิดของดินในแต่ละแปลง ถ้าเป็นที่ลุ่มน้ำท่วมขัง ควรขุดระบายน้ำทุก ๆ ๒ - ๔ แถวปาล์ม ถ้าเป็นที่ราบลุ่มควรมีการระบายน้ำที่ดี ควรทำทางระบายน้ำทุก ๆ ๖ แถว ถ้าที่ดอนใช้ระยะ ๑๐๐ เมตร
 - **ทางระบายน้ำระหว่างแปลง** ควรสร้างขนานกับถนนเข้าแปลง มีระยะห่างกันประมาณ ๒๐๐ - ๔๐๐ เมตร ทางระบายน้ำนี้จะตั้งฉากและเชื่อมโยงกับทางระบายน้ำหลักมีขนาดของคูกว้าง ๒.๐๐ - ๒.๕๐ เมตร ลึก ๑.๒๐ - ๑.๘๐ เมตร ท้องคูกว้าง ๐.๖๐ - ๑.๐๐ เมตร
 - **ทางระบายน้ำหลัก** เป็นทางระบายน้ำขนาดใหญ่สามารถรับน้ำจากทางระบายน้ำระหว่างแปลงได้ แล้วไหลลงสู่ทางน้ำธรรมชาติต่อไป ส่วนมากร่องน้ำขนาดใหญ่นี้จะสร้างขนานกับถนนใหญ่ หรือตามความจำเป็นในการระบายน้ำมีขนาดปากร่อง ๓.๕๐ - ๕.๐๐ เมตร ท้องร่องกว้าง ๑.๐๐ เมตร และลึกประมาณ ๒.๕๐ เมตร โดยปกติด้านข้างของทางระบายน้ำจะมีมุมลาดชันประมาณ ๕๐ - ๖๐ องศา จากแนวนอนของทางระบายน้ำ
- **วางแนวปลูก** ทำหลังจากสร้างถนนและทางระบายน้ำ ระบบการปลูกใช้สามเหลี่ยมด้านเท่า ให้แถวปลูกหลักอยู่ในแนวเหนือ-ใต้ ระยะปลูก ๙ เมตร x ๙ เมตร x ๙ เมตร เพื่อให้ต้นปาล์มทุกต้นได้รับแสงแดดมากที่สุดและสม่ำเสมอ
- **ปลูกพืชคลุมดิน** ปลูกในช่วงเตรียมพื้นที่เนื่องจากการปลูกปาล์มน้ำมันใช้ระยะปลูก ๙ x ๙ x ๙ เมตร แบบสามเหลี่ยมด้านเท่า ซึ่งทำให้มีพื้นที่ว่างระหว่างแถวมากในช่วงตั้งแต่เริ่มปลูกจนกระทั่งปาล์มอายุ ๓ ปี ดังนั้นจึงควรปลูกพืชตระกูลถั่วคลุมดินเพื่อช่วยป้องกันการชะล้างพังทลายของดินและรักษาความชุ่มชื้นของดิน เพิ่มความอุดมสมบูรณ์ให้แก่ดินจากการตรึงไนโตรเจนจากอากาศของพืชตระกูลถั่ว อีกทั้งยังควบคุมวัชพืชในแปลงด้วยเนื่องจากพืชตระกูลถั่วบางชนิดปลูกคลุมดินครั้งเดียวอย่างถูกวิธีสามารถป้องกันกำจัดวัชพืชได้อย่างต่อเนื่องจนกระทั่งปาล์มน้ำมันให้ผลผลิต

แต่มีข้อควรพิจารณาคือ ควรเป็นพืชที่เหมาะสมกับสภาพแวดล้อมของเขตนั้น เช่น ถั่วพรี ก็จะเป็นพืชตระกูลถั่วที่เหมาะสมกับภาคอีสาน สำหรับภาคใต้พืชคลุมดินตระกูลถั่วที่นิยมปลูกกันทั่วไปในสวนปาล์มน้ำมันและได้ผลดี คือถั่วเพอราเรีย (Puraria

phaseoloides) ถั่วเซ็นโตซีมา (Centrosema pubescence) ถั่วคาโลโปโกเนียม (Calopogonium mucunoides) ใช้อัตราเมล็ด ๐.๘-๒.๐ กิโลกรัมต่อไร่โดยมีอัตราส่วนของเมล็ดพืชคลุม ๓ ชนิดคือคาโลโปโกเนียม : เพอราเรีย : เซ็นโตซีมา เท่ากับ ๒:๒:๓ (เมล็ดมีความงอก ๖๐-๘๐% เมล็ดถั่วทั้ง ๓ ชนิดนี้หาซื้อได้ตามร้านค้าชุมชนในพื้นที่ที่มีการปลูกปาล์มน้ำมัน การปลูกพืชคลุมตระกูลถั่วในภาคใต้ ทำได้โดยใช้เมล็ด การปลูกพืชคลุมโดยใช้เมล็ดมี ๒ วิธี วิธีแรกปลูกพืชคลุมพร้อมปลูกต้นปาล์มน้ำมัน โดยหลังปลูกปาล์มน้ำมันให้ปลูกตามด้วยพืชคลุมทันที โดยปลูกพืชคลุมหวานหรือหยอดเมล็ดในระหว่างแถวปาล์มน้ำมัน ๕ แถว แต่ละแถวห่าง ๑ เมตร ขนานไปกับแถวปาล์ม ห่างจากโคนต้นปาล์ม ๒ เมตร และปลูกเพิ่มในแถวปาล์มอีก ๓ ในแนวตั้งฉาก นำเมล็ดพืชคลุมที่เตรียมไว้ลงปลูก โดยการเปิดร่องลึก ๑.๒ นิ้ว โรยเมล็ดในร่องให้กระจายอย่างสม่ำเสมอแล้วกลบ การปลูกด้วยเมล็ดอีกวิธีคือ ปลูกพืชคลุมก่อนปลูกปาล์มน้ำมัน หลังวางแนวปลูกปาล์ม และควรทำในต้นฤดูฝน ให้แนวปลูกพืชคลุมเหมือนกรรมวิธีแรก เมื่อพืชคลุมคลุมพื้นที่ได้ ๕๐ - ๖๐ เปอร์เซ็นต์ หรือ ๒ - ๓ เดือนหลังปลูกพืชคลุม จึงเอาต้นปาล์มน้ำมันลงปลูกก่อนปลูกถั่วพืชคลุมบริเวณหลุมให้เป็นวงกว้างประมาณ ๑ - ๒ เมตร

ข้อควรระวังในการปลูกพืชคลุมดินคือ

ต้องไม่ให้เถาของพืชคลุมพันต้นปาล์มน้ำมัน และควรมีการป้องกันกำจัดหนูที่จะมากัดโคนต้นปาล์มน้ำมันอย่างสม่ำเสมอ

การวิเคราะห์ดินก่อนปลูกปาล์ม

เป็นการวิเคราะห์คุณสมบัติของดินทั้งทางเคมีและทางกายภาพ เพื่อนำข้อมูลที่ได้ไปประเมินสภาพและองค์ประกอบของดิน วางแผนปรับปรุงดิน จัดการดิน กำหนดชนิดและวิธีการใส่ปุ๋ย การวิเคราะห์คุณสมบัติของดินทางกายภาพ ได้แก่ ส่วนประกอบของดิน ความลึกของดิน ความลาดเท การระบายน้ำ การวิเคราะห์คุณสมบัติของดินทางเคมี ได้แก่ ความเป็นกรด - ด่าง (pH) ความต้องการปูน อินทรีย์วัตถุ ความเค็มของดิน ฟอสฟอรัส โบตาสเซียม แคลเซียม แมกนีเซียม ส่วนในดินกรดจัดหรือดินพรุวิเคราะห์เพิ่มในธาตุ เหล็ก และทองแดง

การปลูกปาล์มและดูแลรักษา

- **เตรียมหลุมปลูก** ขุดหลุมให้มีขนาดใหญ่กว่าถั่วต้นกล้าเล็กน้อย รูปตัวยู หรือทรงกระบอก ควรแยกดินบน - ล่างออกจากกัน ร่องกันหลุมด้วยปุ๋ยร็อกฟอสเฟต (๐-๓-๐) อัตรา ๒๕๐ - ๕๐๐ กรัม/หลุม
 - **ควรใช้ต้นกล้าที่มีอายุ ๘ เดือนขึ้นไป** ซึ่งมีลักษณะต้นสมบูรณ์แข็งแรง ไม่แสดงอาการผิดปกติ และมีใบรูปขนนก จำนวนอย่างน้อย ๒ ใบ
 - **เวลาปลูก** ควรปลูกในช่วงฤดูฝน ไม่ควรปลูกช่วงปลายฤดูฝนต่อเนื่องฤดูแล้ง หรือหลังจากปลูกแล้วจะต้องมีฝนตกอีกอย่างน้อยประมาณ ๓ เดือน จึงจะเข้าฤดูแล้ง ข้อควรระวัง หลังจากปลูกไม่ควรเกิน ๑๐ วันจะต้องมีฝนตก
 - **วิธีการปลูก** ถอดถุงพลาสติกออกจากต้นกล้าปาล์มน้ำมัน ปล่อยให้ก่อนดินแตก จะทำให้ต้นกล้าชะงักการเจริญเติบโต วางต้นกล้าลงในหลุมปลูกใส่ดินชั้นบนลงกันหลุมแล้วจึงใส่ดินชั้นล่างตามลงไป และจัดต้นกล้าให้ตั้งตรงแล้วจึงอัดดินให้แน่น เมื่อปลูกเสร็จแล้วโคนต้นกล้าจะต้องอยู่ในระดับเดียวกันกับระดับดินเดิมของแปลงปลูก
 - **ตอนปลูกควรใช้ตาข่ายหุ้มรอบโคนต้นเพื่อป้องกันหนู** หลังจากปลูกเตรียมการป้องกันกำจัดหนูโดยวิธีผสมผสาน หากสำรวจแล้วพบว่ามีหนูเข้าทำลาย ควรวางเหยื่อพิษ และกรงดัก
 - **การปลูกซ่อม** เมื่อพบต้นปาล์มที่ถูกทำลายโดยศัตรูพืช และต้นที่กระทบกระเทือนจากการขนส่งหรือการปฏิบัติอย่างรุนแรง ตลอดจนต้นผิดปกติจะต้องขุดทิ้งและปลูกซ่อม ควรปลูกซ่อมให้เร็วที่สุด ดังนั้นควรเตรียมต้นกล้าไว้สำหรับปลูกซ่อม ประมาณร้อยละ ๕ ของต้นกล้าที่ต้องการใช้ปลูกจริง โดยดูแลรักษาไว้ในถุงพลาสติกสีดำ ขนาด ๑๕ x ๑๘ นิ้ว ต้นกล้าจะมีอายุระหว่าง ๑๒ - ๑๘ เดือน ทั้งนี้เพื่อให้ต้นกล้าที่นำไปปลูกซ่อมมีขนาดใกล้เคียงกับต้นกล้าในแปลงปลูกจริง หรือเตรียมโดยนำไปปลูกระหว่างต้นปาล์มในแถวนอกสุด เพื่อให้คงระยะปลูกภายในแปลงไว้ และสะดวกในการจัดการสวน การปลูกซ่อมแบ่ง

ออกเป็น ๒ ระยะคือ

๑. ปลุกซ่อมหลังจากปลูกในแปลงประมาณ ๑ - ๒ เดือน หรือไม่ควรเกิน ๑ ปี อาจเกิดจากการกระทบกระเทือนตอนขนย้ายปลูก ได้รับความเสียหายจากศัตรูปาล์มน้ำมัน เช่น หนู เม่น หรือเกิดจากภัยธรรมชาติ เช่น น้ำท่วม ความแห้งแล้งหลังปลูกอย่างรุนแรง

๒. ปลุกซ่อมหลังจากการย้ายปลูก ๑ ปีขึ้นไป เป็นการปลุกซ่อมต้นกล้าที่มีลักษณะผิดปกติ เช่น ต้นมีลักษณะทรงสูง โตเร็วผิดปกติซึ่งเป็นลักษณะของต้นตัวผู้

• **หลังปลูก** ถ้าพบด้วงกุหลาบเริ่มทำลายใบเป็นรูพรุนให้ฉีดพ่นด้วยเซฟวิน ๘๕ % ในตอนเย็นทั้งใบและบริเวณโคนต้น

• **กำจัดวัชพืชรอบโคนต้นในช่วงอายุ ๑ - ๓ ปี** ตามระยะเวลา เช่น ก่อนการใส่ปุ๋ย ถ้าใช้สารเคมีกำจัดวัชพืชระวังอย่าให้สารเคมีสัมผัสต้นปาล์มน้ำมัน

รัศมีรอบโคนต้นปาล์มที่ต้องกำจัดวัชพืช	
อายุปาล์ม (เดือน)	รัศมีรอบโคนต้น (เมตร)
๐ - ๖	๐.๕๐ - ๐.๗๕
๖ - ๑๒	๐.๗๕ - ๑.๐๐
๑๒ - ๒๔	๐.๗๕ - ๑.๒๕
๒๔ - ๓๐	๑.๒๕ - ๒.๒๕
มากกว่า ๓๐	๒.๒๕ - ๒.๗๕

๔. การใส่ปุ๋ยปาล์ม

• **ปาล์มน้ำมันอายุ ๑ - ๓ ปี** เป็นช่วงที่มีการเจริญเติบโตทางลำต้นและใบอย่างรวดเร็ว การใส่ปุ๋ยในช่วงนี้เพื่อให้มีการเจริญเติบโตทั้งทางลำต้นและทางใบอย่างรวดเร็ว โดยมีเป้าหมายเพื่อให้ต้นปาล์มน้ำมันให้ผลผลิตที่สูง และสม่ำเสมอในระยะยาวต่อไป อย่างไรก็ตามการใส่ปุ๋ยเคมีต้องคำนึงถึงชนิดของดินที่ปลูกปาล์มน้ำมัน เนื่องจากในดินแต่ละพื้นที่มีความอุดมสมบูรณ์ที่แตกต่างกัน ในคำแนะนำนี้ได้แบ่งชนิดดินออกเป็น ๕ กลุ่ม เพื่อให้สามารถเลือกใส่ปุ๋ยได้ใกล้เคียงกับชนิดของดินที่ปลูกปาล์มน้ำมัน (ตาราง ที่ ๑)

ตารางที่ ๓๗ ปริมาณปุ๋ยเคมีสำหรับปาล์มน้ำมันอายุปลูก ๑ - ๓ ปี

ชนิดดิน	อายุปาล์มน้ำมัน (ปี)	ชนิดและปริมาณปุ๋ยเคมี (กก./ตัน)				
		๒๑-๐-๐	๑๘-๔๖-๐	๐-๐-๖๐	กีเซอร์ไรท์	โบแรท
ดินที่มีความอุดมสมบูรณ์ต่ำ	๑	๑.๒๕	๐.๕๐	๑.๐๐	๐.๕๐	๐.๐๙
	๒	๒.๕๐	๐.๗๕	๒.๕๐	๑.๐๐	๐.๑๓
	๓	๓.๕๐	๑.๐๐	๓.๐๐	๑.๐๐	๐.๑๓
ดินเหนียวที่มีความอุดมสมบูรณ์สูง (มีดินเหนียวตั้งแต่ ๔๐ % ขึ้นไป)	๑	๑.๐๐	๐.๖๐	๐.๕๐	-	๐.๐๙
	๒	๒.๐๐	๐.๙๐	๑.๘๐	-	๐.๑๓
	๓	๒.๐๐	๑.๑๐	๒.๓๐	๐.๗๐	๐.๑๓
ในดินกรดหรือดินเปรี้ยวจัด (acid sulphate)	๑	๑.๐๐	๐.๙๐	๑.๐๐	๐.๓๐	๐.๐๙
	๒	๒.๒๐	๐.๙๐	๒.๕๐	๐.๓๐	๐.๑๓
	๓	๓.๐๐	๑.๑๐	๒.๕๐	๐.๗๐	๐.๑๓
ดินทราย	๑	๒.๕๐	๐.๙๐	๑.๒๐	๑.๐๐	๐.๑๓
	๒	๓.๐๐	๑.๑๐	๓.๕๐	๑.๔๐	๐.๑๓
	๓	๕.๐๐	๑.๓๐	๔.๐๐	๑.๔๐	๐.๑๓
ดินอินทรีย์ (ดินพรุ) และดินที่มีแร่ธาตุต่ำ		๒๑-๐-๐	๑๘-๔๖-๐	๐-๐-๖๐	ปอแรกซ์	จูนลี
	๑	๑.๐๐	๑.๐๐	๑.๕๐	๐.๐๙	๑.๒๐
	๒	๒.๕๐	๑.๒๐	๒.๕๐	๐.๑๓	๐.๘๐
๓	๒.๕๐	๑.๕๐	๔.๐๐	๐.๑๓	๐.๔๐	

• การใส่ปุ๋ยให้กับปาล์ม ควรแบ่งใส่ปีละ ๒ - ๓ ครั้ง ตามความเหมาะสม

• การใส่ปุ๋ยปาล์มน้ำมันอายุ ๔ ปีขึ้นไป หรือที่ให้ผลผลิตแล้ว ควรให้ปุ๋ยตามค่าการวิเคราะห์ดินและใบปาล์มน้ำมัน ควบคู่กับการสังเกตลักษณะอาการขาดธาตุอาหารที่มองเห็นได้ที่ ต้นปาล์มน้ำมัน เพื่อปรับการใส่ปุ๋ยเคมีให้เพิ่มขึ้นหรือน้อยลง ตามความเหมาะสม หากไม่สามารถวิเคราะห์ดินและใบได้ควรใส่ปุ๋ยดังในตารางที่ ๒ โดยปริมาณปุ๋ยที่ใส่ในปีถัดไปให้พิจารณาตามปริมาณผลผลิตที่ได้รับในปีนั้น

ตารางที่ ๓๘ ปริมาณปุ๋ยเคมีสำหรับปาล์มน้ำมันอายุปลูก ๔ ปีขึ้นไป

อายุปาล์ม (ปี)	ปุ๋ย (กก./ตัน/ปี)				
	แอมโมเนียมซัลเฟต (๒๑-๐-๐)	ร็อคฟอสเฟต (๐-๓-๐)	โพแทสเซียมคลอไรด์ (๐-๐-๖๐)	กิบเบอร์ไรต์ (๒๖ %MgO)	โบเรท (B)
๔ ปีขึ้นไป	๓.๐ - ๕.๐	๑.๕ - ๓.๐	๒.๕ - ๔.๐	๐.๘๐ - ๑.๐๐	๐.๐๘ - ๐.๑๐

- ควรกำจัดวัชพืชก่อนใส่ปุ๋ย และใส่ปุ๋ยในขณะที่ดินมีความชื้นเพียงพอ หลีกเลี่ยงการใส่ปุ๋ยเมื่อฝนแล้ง หรือฝนตกหนัก
- ปุ๋ยไนโตรเจน โพแทสเซียม และแมกนีเซียม ควรหว่านบริเวณรอบโคนต้นให้ระยะห่างจากโคนต้นเพิ่มขึ้นตามอายุปาล์ม (๐.๕๐ เมตร ถึง ๒.๕๐ เมตร) ส่วนฟอสฟอรัสมักถูกตรึงโดยดินได้ง่าย ควรลดการสัมผัสดินให้มากที่สุดจึงควรใส่ฟอสฟอรัสบนกองทางหรือทะเลาะเปล้า เนื่องจากเป็นบริเวณที่มีรากของปาล์มหนาแน่น อีกทั้งยังช่วยลดการสูญเสียปุ๋ยจากการชะล้างหรือไหลบ่าของปุ๋ยไปตามผิวดิน
 - ควรใส่แมกนีเซียมก่อนโพแทสเซียมอย่างน้อย ๒ สัปดาห์
 - ใส่ทะเลาะเปล้าประมาณ ๑๕๐-๒๐๐ กก./ตัน/ปี วางรอบโคนต้นเพื่อปรับปรุงสภาพดิน รักษาความชื้นและป้องกันการชะล้างพังทลายของหน้าดิน
 - การใส่ปุ๋ยปาล์มน้ำมันนั้นจะมีผลต่อผลผลิตหลังจากที่ใส่ไปแล้วประมาณ ๒ ปี ดังนั้นจึงไม่ควรลดปริมาณปุ๋ยเนื่องจากตอนนั้นราคาผลผลิตปาล์มน้ำมันต่ำ เพราะการไม่ใส่ปุ๋ยหรือการลดอัตราปุ๋ยจะมีผลกระทบต่ออย่างรุนแรงกับปาล์มที่มีอายุต่ำกว่า ๘ ปี
- การให้น้ำ
 - ในสภาพพื้นที่ที่มีช่วงฤดูแล้งยาวนาน หรือสภาพพื้นที่ที่มีค่าการขาดน้ำมากกว่า ๓๐๐ มม./ปี หรือมีช่วงแล้งติดต่อกันนานกว่า ๔ เดือน ควรมีการให้น้ำเสริม หรือทดแทนน้ำจากน้ำฝนในปริมาณ ๑๕๐-๒๐๐ ลิตร/ตัน/วัน พื้นที่ที่มีขนาดใหญ่ มีแหล่งน้ำเพียงพอและมีแหล่งเงินทุนควรติดตั้งระบบน้ำหยด (Drip irrigation) หรือแบบมินิสปริงเกอร์ (Minisprinkler) การตัดแต่งทางใบ ทำการตัดแต่งทางใบในขณะที่เก็บเกี่ยวผลผลิต หรือตัดแต่งประจำปี ซึ่งการจัดการทางใบแตกต่างกันตามอายุของปาล์มน้ำมัน ดังนี้
 - อายุระหว่าง ๑ - ๓ ปี หลังปลูก ควรให้ต้นปาล์มน้ำมันมีทางใบมากที่สุด ตัดแต่งทางใบออกเท่าที่จำเป็น เช่น ทางใบที่แห้ง ทางใบที่มีโรคหรือแมลงทำลาย เป็นต้น
 - อายุระหว่าง ๔ - ๗ ปี ต้นปาล์มควรเหลือทางใบ ๓ รอบนับจากทะเลาะที่อยู่ล่างสุด
 - อายุระหว่าง ๗ - ๑๒ ปี ต้นปาล์มควรเหลือทางใบ ๒ รอบนับจากทะเลาะล่างสุด
 - อายุมากกว่า ๑๒ ปี ต้นปาล์มควรเหลือทางใบ ๑ รอบนับจากทะเลาะล่างสุด

การเก็บเกี่ยว

- อายุการเก็บเกี่ยว เริ่มให้ผลผลิตครั้งแรกอายุประมาณ ๓๐ เดือน นับจากหลังปลูกแปลง และจะให้ผลผลิตอย่างต่อเนื่องเก็บเกี่ยวได้ตลอดปี แต่ต้องมีการดูแลรักษาที่เหมาะสมต่ออายุและสภาพพื้นที่ แล้วปาล์มน้ำมันจะให้ผลผลิตเฉลี่ยตลอด

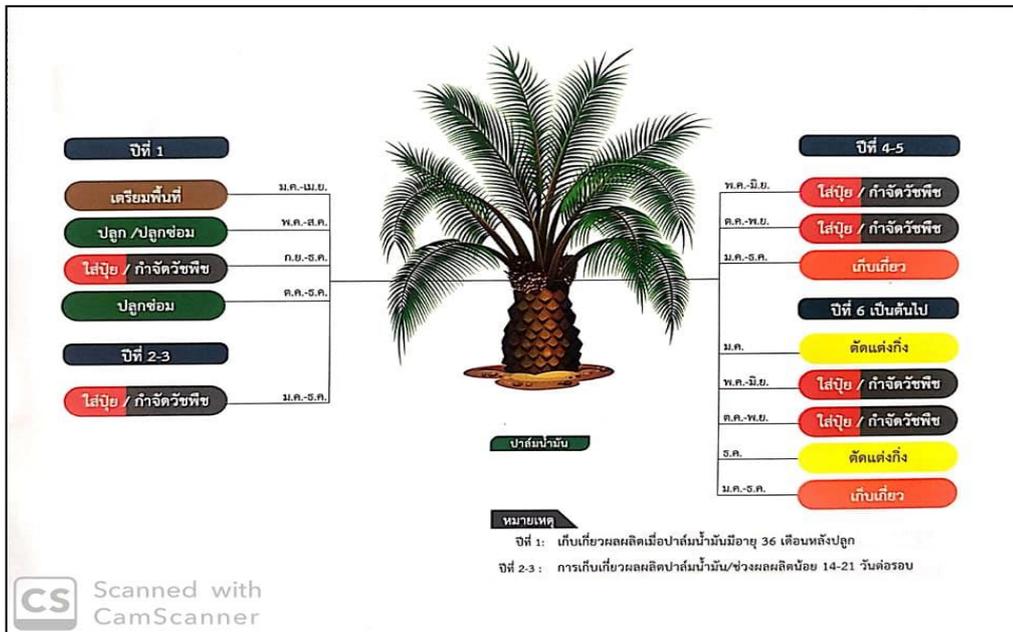
ชีวิต ๓,๐๐๐ กก./ไร่/ปี

- **รอบการเก็บเกี่ยว** อยู่ในช่วง ๑๐ - ๒๐ วัน แล้วแต่ฤดูกาล โดยเฉลี่ยประมาณ ๑๕ วันต่อครั้ง
- **ควรเก็บเกี่ยวเมื่อปาล์มน้ำมันสุกพอดี** ชนิดผลดิบสีเขียวให้เก็บเกี่ยวเมื่อผลสุกเป็นสีส้มมากกว่า ๘๐% ของผล หรือมีผลร่วง ๑ - ๓ ผล ส่วนชนิดผลดิบสีดำเมื่อสุกเปลี่ยนสีผลเป็นสีแดง ให้เก็บเกี่ยวเมื่อมีผลสุกร่วงจากทะลาย ๑ - ๓ ผลเมื่อเดือนเปลือกจะเห็นเนื้อผลเป็นสีส้มเข้ม
- **เก็บเกี่ยวทะลายปาล์มน้ำมันแล้ว** ควรส่งโรงงานภายใน ๒๔ ชั่วโมง

การกองทางใบ

ทางใบที่ตัดแล้วควรนำมาเรียงกระจายให้รอบโคนต้น หรือเรียงกระจายแบบแถวเว้นแถวไม่กีดขวางทางเดินเก็บเกี่ยวผลผลิตและขนผลผลิตและวางสลับแถวกันทุก ๆ ปี เพื่อกระจายทั่วแปลง ซึ่งทางใบเหล่านี้คิดเทียบเป็นปุ๋ยเคมีประมาณ ๔๐% ของปริมาณปุ๋ยที่ต้องใช้ตลอดทั้งปี จึงช่วยลดการใช้ปุ๋ยเคมีในสวนปาล์มน้ำมันลงได้ส่วนหนึ่ง นอกจากนี้ทางใบเหล่านี้ยังเป็นตัวกระจายอินทรีย์วัตถุในสวนปาล์มน้ำมันได้เป็นอย่างดี (ประมาณ ๑.๖ ตัน ทางใบสดต่อไร่ต่อปี) โดยไม่ต้องเพิ่มต้นทุนจากการใส่ปุ๋ยอินทรีย์ หรือปุ๋ยชีวภาพอื่น ๆ

๔) ปฏิทินการเพาะปลูก

ภาพที่ ๓๖ แสดงปฏิทินการเพาะปลูก/ดูแลรักษาปาล์มน้ำมัน อำเภอกรงปินัง
(ที่มา : สำนักงานเกษตรอำเภอกรงปินัง, พ.ศ ๒๕๖๘

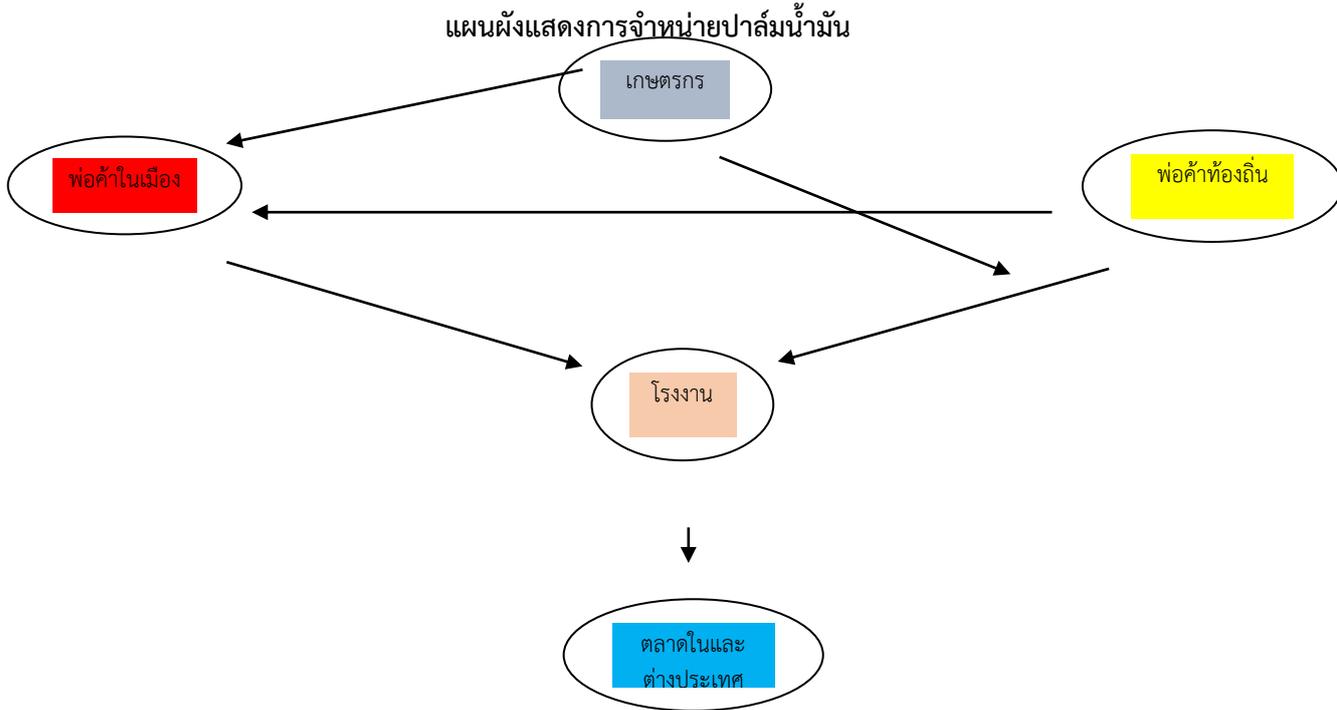
๖) สถานการณ์การตลาด/วิธีการตลาด
เกษตรกรในอำเภอกรงปินังนิยมขายปาล์มน้ำมันให้แก่พ่อค้าคนกลาง เพื่อนำไปขายต่อโรงงานอีกทอดหนึ่ง

(๑) วิธีการตลาด

วิธีการตลาดปาล์มน้ำมันที่สำคัญของอำเภอกรงปินัง อาจสรุปได้ดังนี้

แบ่งออกได้ เป็น ๓ แนวทาง คือ

๑. ขายให้แก่พ่อค้าในท้องถิ่น พ่อค้าในท้องถิ่นนำไปขายให้โรงงานเพื่อแปรรูปส่งขายในและต่างประเทศ
๒. ขายให้แก่พ่อค้าในท้องถิ่น จากนั้นพ่อค้าในท้องถิ่นนำไปขายให้แก่พ่อค้าในตัวเมือง พ่อค้าในตัวเมืองขายให้แก่โรงงาน เพื่อแปรรูปส่งขายในและต่างประเทศ
๓. นำไปขายให้พ่อค้าในเมือง พ่อค้าในเมืองส่งโรงงาน เพื่อแปรรูปส่งขายในและต่างประเทศ

ภาพ แสดงวิธีการตลาดปาล์มน้ำมัน อำเภอกรงปินัง จังหวัดยะลา
(ที่มา : สำนักงานเกษตรอำเภอกรงปินัง, พ.ศ ๒๕๖๘)

(๒) แหล่งรับซื้อผลผลิต/ โรงงานแปรรูป
อำเภอกรงปินัง ไม่มีโรงงานแปรรูปปาล์มน้ำมัน

๓) เกษตรกรต้นแบบในพื้นที่

อำเภอกรงปินังมีเกษตรกรที่เป็นต้นแบบในพื้นที่ โดยมีเกษตรกรที่เป็น Smart Farmer ต้นแบบด้านสวนปาล์ม น้ำมัน จำนวน ๑ ราย คือนายนาย ตอละ มะซง ต.บุโอง

องค์ความรู้ทักษะความชำนาญ

เกษตรกรมีความรู้ ความชำนาญ องค์ความรู้ในเทคโนโลยีการผลิต ที่มีความโดดเด่น ดังนี้ การจัดการสวนปาล์ม น้ำมัน การลดต้นทุนการผลิต การเพิ่มผลผลิต และการเสริมรายได้ในสวนปาล์มน้ำมัน

๑.๔.๗ ด้านปศุสัตว์

อำเภอกรงปินัง ส่วนใหญ่เป็นการเลี้ยงบริโภคภายในครัวเรือน เช่น เป็ด ไก่ แพะ แกะ ปลา ส่วนเนื้อเลี้ยง เพื่อจำหน่ายเป็นอาชีพ โดยเลี้ยงครัวเรือนละประมาณ ๒-๓ ตัว ส่วนเป็ด ไก่ ปลา แพะ แกะ ถ้ามีจำนวนมากเหลือจากบริโภค ก็มีการจำหน่ายภายในหมู่บ้านหรือตลาดในเมือง

การเลี้ยงสัตว์ ในพื้นที่อำเภอกรงปินัง มีการเลี้ยงปศุสัตว์ในพื้นที่ไร่นา สวนผลไม้ ซึ่งทั้งระบบการเลี้ยงที่เป็นฟาร์มใหญ่ ฟาร์มขนาดเล็ก และเกษตรกรผู้เลี้ยงสัตว์รายย่อย ตามรายชนิดสัตว์ อีกทั้งมีการเลี้ยงสัตว์ในลักษณะหลังบ้านเพื่อใช้บริโภค และจำหน่าย ดังนี้

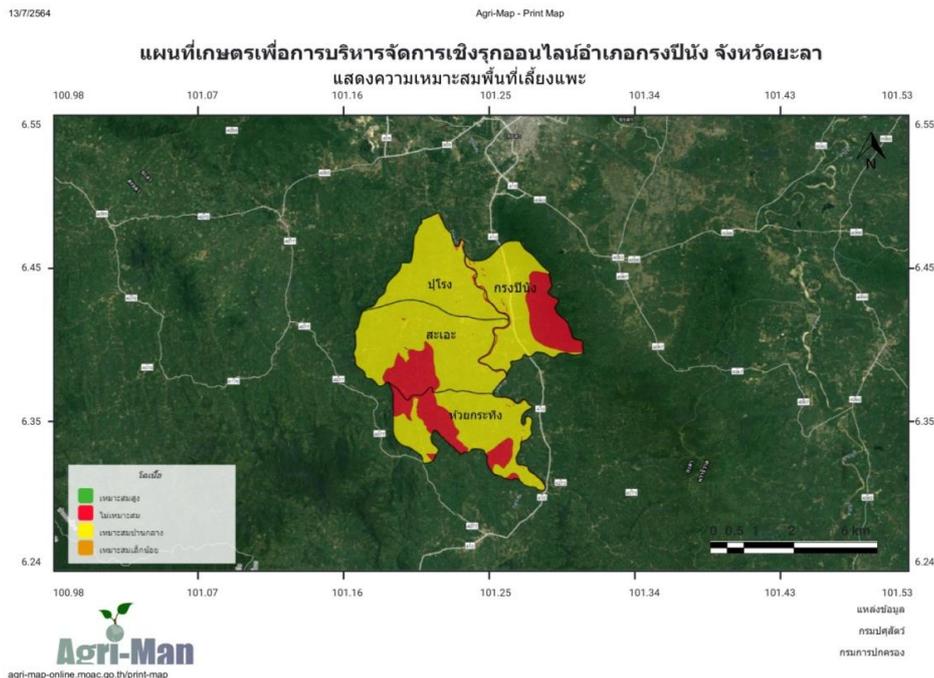
ตารางที่ ๓๙ การเลี้ยงปศุสัตว์ในพื้นที่อำเภอกรงปินัง

ลำดับที่	จำนวน (ตัว)	จำนวนกลุ่มเกษตรกร (กลุ่ม)	พื้นที่แปลงพืชอาหารสัตว์ (ไร่)	หมายเหตุ
โคเนื้อ	๓,๐๙๔	๑๐ กลุ่ม	๘๘๑	
โคนม	-			
กระบือ	๑๑			
หมู	-			
ไก่	๒๘,๔๖๘	๔๕ กลุ่ม		
เป็ด	๑๖,๑๑๕	๔๒ กลุ่ม		
แพะ	๔,๐๑๔	๑๗ กลุ่ม		
แกะ	๑,๓๓๑			
นกกระทา	-			
สัตว์อื่นๆ	๗,๗๗๙			
รวม	๖๐,๘๑๒ ตัว	๑๑๔ กลุ่ม	๒๘๘ ไร่	

ที่มา : สำนักงานปศุสัตว์อำเภอกรงปินัง พ.ศ. ๒๕๖๘

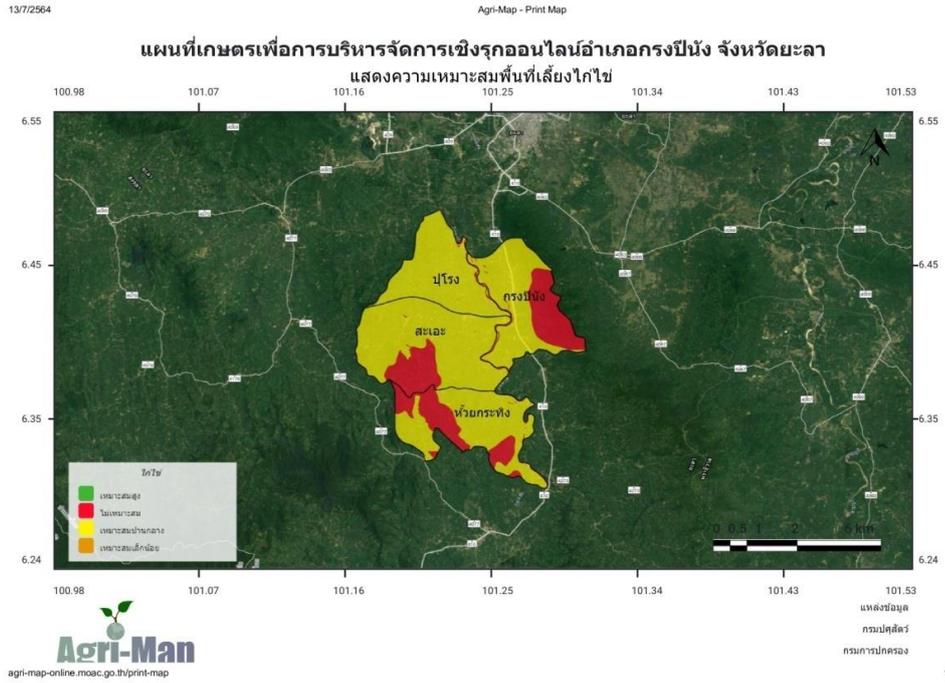
เนื่องจากพื้นที่ อ.กรงปินัง ส่วนใหญ่มีความเหมาะสมในการทำปศุสัตว์น้อย จึงมีเกษตรกรที่ประกอบกิจกรรมด้านนี้ น้อย แต่อาจจะมีบ้างที่เลี้ยงสัตว์ไว้เพื่อบริโภคในครัวเรือน และอาจจะมีเหลือขายบ้างเล็กน้อย โดยสัตว์ที่เกษตรกรในอำเภอกรงปินังเลี้ยง ได้แก่

- ๑) โค เกษตรกรจะเลี้ยงเป็นรายย่อย ส่วนใหญ่เป็นพันธุ์พื้นเมือง กินหญ้าที่เกิดขึ้นเองตามธรรมชาติเป็นอาหาร ยังไม่นิยมปลูกหญ้าอาหารสัตว์และไม่มีการป้องกันกำจัดโรคสัตว์

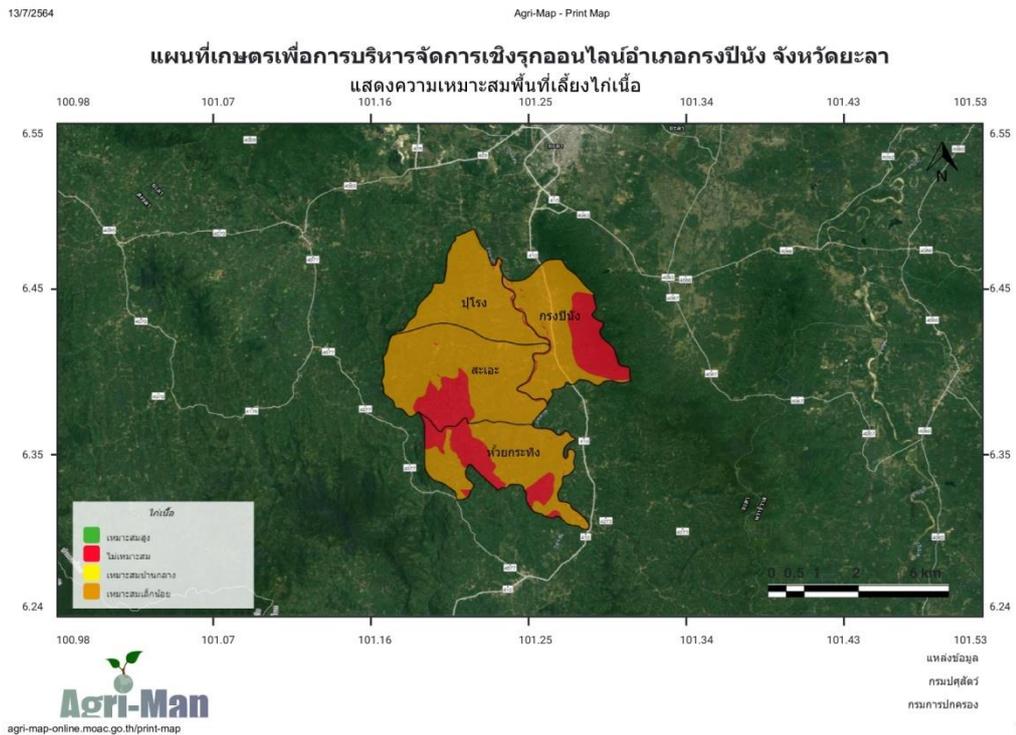

ที่มา [Agri-Map Online \(moac.go.th\)](http://Agri-Map Online (moac.go.th)); พ.ศ ๒๕๖๘

๒) ไม้ ส่วนใหญ่เป็นไม้พื้นเมือง กินเศษอาหารจากบ้านเรือนหรือเศษเหลือวัสดุทางการเกษตรหรือจากแหล่งอาหารตามธรรมชาติ ไม่มีการป้องกันกำจัดโรค

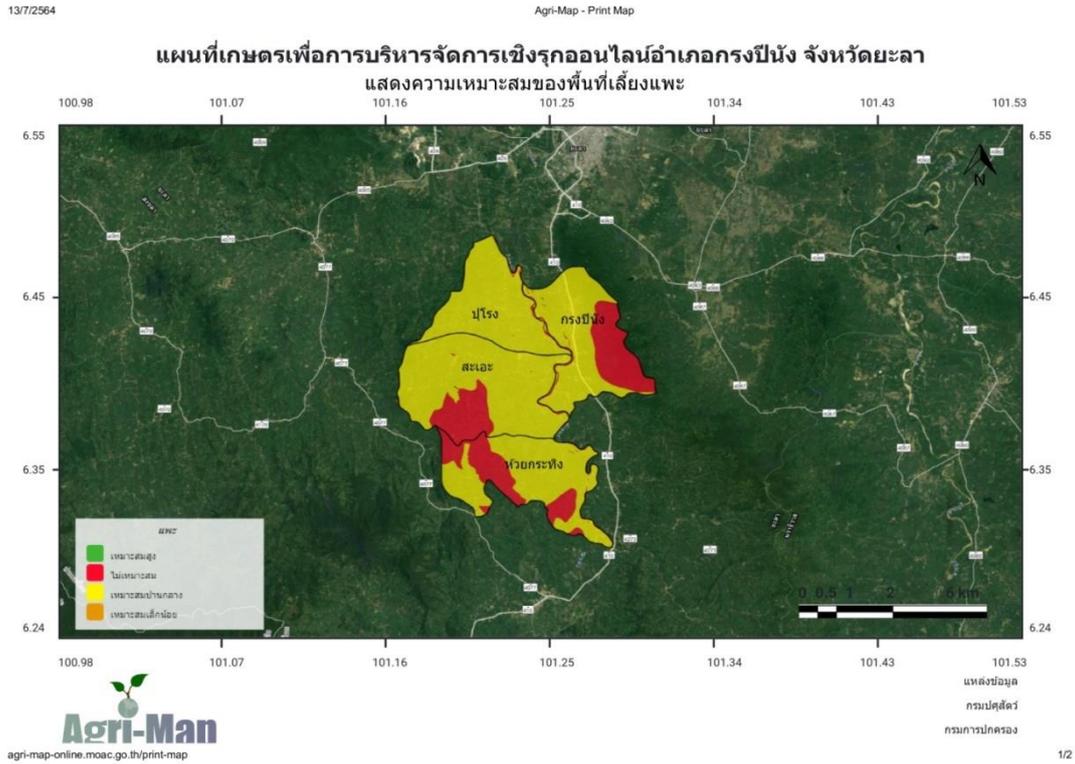

ที่มา [Agri-Map Online \(moac.go.th\)](http://Agri-Map Online (moac.go.th)); พ.ศ ๒๕๖๘

ที่มา [Agri-Map Online \(moac.go.th\)](http://Agri-Map Online (moac.go.th)); พ.ศ ๒๕๖๘

๓) พะ ส่วนใหญ่เป็นพะเนื่อ เลี้ยงไว้เพื่อบริโภคในครัวเรือนเท่านั้น เกษตรกรไม่มีการป้องกันกำจัดโรค

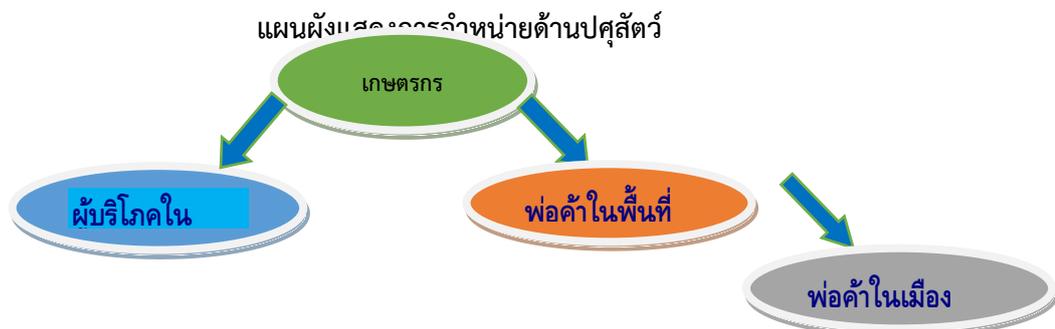

ที่มา [Agri-Map Online \(moac.go.th\)](http://Agri-Map Online (moac.go.th)); พ.ศ ๒๕๖๘

๒) สถานการณ์การตลาด/วิธีการตลาด

(๑) วิธีการตลาด

วิธีการตลาดปศุสัตว์ที่สำคัญของ อ.กรงปินัง อาจสรุปได้ดังนี้
เกษตรกรจำหน่ายให้แก่ผู้บริโภคในชุมชน และพ่อค้าในท้องถิ่น จากนั้นพ่อค้าในท้องถิ่นนำไปขายให้แก่พ่อค้าในตัวเมือง ต่อไป

ภาพ แสดงวิธีการตลาดปศุสัตว์ อ.กรงปินัง
ข้อมูลอ้างอิง : สำนักงานปศุสัตว์อำเภอกรงปินัง พ.ศ. ๒๕๘

(๒) แหล่งรับซื้อผลผลิต/ โรงงานแปรรูป
อ.กรงปินัง ไม่มีโรงงานแปรรูปผลผลิตด้านปศุสัตว์ มีเฉพาะพ่อค้าในชุมชนเท่านั้น

ข้อมูลอ้างอิง : สำนักงานปศุสัตว์อำเภอกรงปินัง พ.ศ. ๒๕๖๖

๗) เกษตรกรต้นแบบในพื้นที่
ในพื้นที่ อ.กรงปินัง มีเกษตรกรที่สามารถเป็นต้นแบบในด้านปศุสัตว์ที่เด่นชัด คือ นายอาหะมะ อาลีมาสะ ม.๕ ต.กรงปินัง เกษตรกรที่มีความต้องการเพิ่มความรู้ ความชำนาญ ในการทำอาชีพด้านปศุสัตว์ คือการเลี้ยงแพะ

ข้อมูลอ้างอิง : สำนักงานปศุสัตว์อำเภอกรงปินัง พ.ศ. ๒๕๖๗

๑.๔.๘ ด้านประมงเศรษฐกิจ

อำเภอกรงปินัง เกษตรกรไม่มีการเลี้ยงปลาในเชิงพาณิชย์ เพราะศักยภาพของพื้นที่ไม่เอื้ออำนวยและยังขาดความรู้ในเรื่องการเลี้ยงปลาในเชิงพาณิชย์ แต่ก็มีเลี้ยงปลาไว้บริโภคเอง โดยเลี้ยงในบ่อขนาดเล็ก บริเวณใกล้บ้าน โดยมากจะเลี้ยงในพื้นที่ทำไร่สวนผสม ปลาที่เลี้ยงจะเป็นปลากินพืชและปลาธรรมชาติ เช่น ปลาตะเพียน ปลาดุก ฯลฯ แสดงข้อมูลตามตาราง ดังนี้

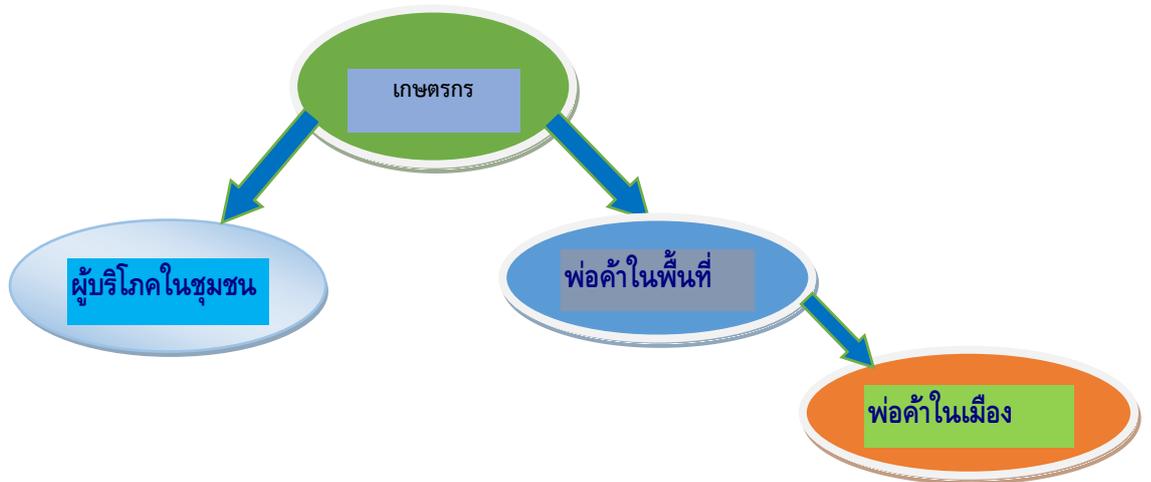
๑) สถานการณ์การตลาด/วิธีการตลาด

(๑) วิธีการตลาด

วิธีการตลาดประมงที่สำคัญของอำเภอกรงปินัง อาจสรุปได้ดังนี้

- ๑. เกษตรกรจำหน่ายให้แก่ผู้บริโภคในชุมชน และพ่อค้าในท้องถิ่น จากนั้นพ่อค้าในท้องถิ่นนำไปขายให้แก่พ่อค้าในตัวเมือง ต่อไป

แผนผังแสดงการจำหน่ายด้านประมง

ภาพที่แสดงวิธีการตลาดประมง อำเภอกรงปินัง

ข้อมูลอ้างอิง : สำนักงานประมงอำเภอกรงปินัง พ.ศ. ๒๕๖๘

(๒) แหล่งรับซื้อผลผลิต/ โรงงานแปรรูป

อำเภอกรงปินัง ไม่มีโรงงานแปรรูปผลผลิตทางการประมง มีเฉพาะพ่อค้าในชุมชนเท่านั้น

๗) เกษตรกรต้นแบบในพื้นที่

ในพื้นที่ อ.กรงปินัง ยังไม่มีเกษตรกรที่สามารถเป็นต้นแบบในด้านประมงที่เด่นชัดมากนัก แต่เกษตรกรมีความต้องการเพิ่มความรู้ ความชำนาญ ในการทำอาชีพด้านประมง

๒.๑.๓ การอุตสาหกรรมและพาณิชย์

- กิจกรรมดูทราย ๔ แห่ง

- สถานีบริการน้ำมันเชื้อเพลิง ๒ แห่ง (หจก.กรงปินัง ปีโตรเลีย่ม)

ภาวะการค้าของอำเภอกรงปินัง ขึ้นอยู่กับผลิตผลการเกษตรเป็นสำคัญ โดยมีสินค้าเกษตรที่สำคัญได้แก่ ยางพารา ลองกอง ทุเรียน เป็นต้น

๒.๑.๔ ด้านการท่องเที่ยว

อำเภอกรงปินัง มีทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมที่มีศักยภาพ เอื้ออำนวยในการพัฒนาและส่งเสริมให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญในอนาคตได้ มีแหล่งท่องเที่ยว ดังนี้

๑ ล่องเรือ/ แพน แม่น้ำปัตตานี

๒ ถ้ำบาตุมอ ตั้งอยู่ ณ หมู่ที่ ๔ ตำบลห้วยกระทิง อำเภอกรงปินัง จังหวัดยะลา

๓ ศูนย์ส่งเสริมและพัฒนาอาชีพการเกษตร(พืชสวนยะลา) ตั้งอยู่ที่ ณ หมู่ที่ ๑ ตำบลบุโอง

เกษตรกรที่ประสบความสำเร็จที่เป็นต้นแบบในพื้นที่

๑) ยางพารา

ชื่อ : นายอนันต์ ดือราแม

ตำแหน่ง : Young Smart Farmer

จำนวนพื้นที่ผลิต : ยางพารา ๒๕ ไร่ ตั้งอยู่หมู่ที่ ๑ ตำบลบุโอง อำเภอกรงปินัง จังหวัดยะลา

เทคโนโลยีเด่น : การผลิตปุ๋ยชีวภาพ ได้ในสวนยาง ได้แก่ สละอินโด การลดต้นทุน การผลิตโดยใช้ปุ๋ยสังเคราะห์ การเลี้ยงไก่ในสวนยาง

๒) ทุเรียน

ชื่อ : นายยูโซ๊ะ ดอเลาะบองอ

ตำแหน่ง : ประธานแปลงใหญ่ทุเรียน ตำบลสะอะ Smart Farmer ด้านการผลิตทุเรียน

จำนวนพื้นที่ผลิต : ทุเรียน ๑๒ ไร่ ตั้งอยู่หมู่ที่ ๓ ตำบลสะอะ อำเภอกรงปินัง จังหวัดยะลา

เทคโนโลยีเด่น : ด้านการผลิตทุเรียนคุณภาพ

ชื่อ นายสุชิน ห่องสุวรรณ

ตำแหน่ง : ประธานศูนย์เรียนรู้การเพิ่มประสิทธิภาพการผลิตสินค้าเกษตร (ศพก)

จำนวนพื้นที่ผลิต : ทุเรียน ๔ ไร่ ตั้งอยู่หมู่ที่ ๖ ตำบลกรงปินัง อำเภอกรงปินัง จังหวัดยะลา

เทคโนโลยีเด่น : การผลิตทุเรียนคุณภาพ การผลิตปุ๋ยชีวภาพ ป้อนกันและกำจัดแมลง การผสมปุ๋ยใช้เอง เพื่อส่งเสริมการเพิ่มผลผลิต และลดต้นทุนการผลิตได้

๓) การเกษตรแบบผสมผสาน

ชื่อ : นายการิง อะไตย

ตำแหน่ง : Smart Farmer ด้านเกษตรผสมผสาน

จำนวนพื้นที่ผลิต : ปลูกผักผสมผสานรวมกับพืชอื่น จำนวน ๗ ไร่

เทคโนโลยีเด่น : การกำจัดศัตรูพืช การทำปุ๋ยหมักชีวภาพ การผลิตสารชีวภัณฑ์ใช้

๔) ปาล์ม

ชื่อ : นายสุชิน ห่องสุวรรณ

ตำแหน่ง : ประธานศูนย์เรียนรู้การเพิ่มประสิทธิภาพการผลิตสินค้าเกษตร (ศพก)

จำนวนพื้นที่ผลิต : ปาล์ม ๘ ไร่ ตั้งอยู่หมู่ที่ ๖ ตำบลกรงปินัง อำเภอกรงปินัง จังหวัดยะลา

เทคโนโลยีเด่น : การผลิตปุ๋ยชีวภาพ ป้องกันและกำจัดแมลง การผสมปุ๋ยใช้เอง เพื่อ

ส่งเสริมการเพิ่มผลผลิต และลดต้นทุนการผลิตได้

๕) ลองกอง

ชื่อ : นายอิสมาแอ ปุโรง

ตำแหน่ง : Smart Farmer การผลิตลองกอง

จำนวนพื้นที่ผลิต : ข้าว ๕ ไร่ ตั้งอยู่หมู่ที่ ๑ ตำบลปุโรง อำเภอกรงปินัง จังหวัดยะลา

เทคโนโลยีเด่น : การผลิตลองกองคุณภาพ

- สภาพการใช้เทคโนโลยีการผลิตตั้งแต่ปลูก ดูแลรักษา เก็บเกี่ยวผลผลิต

ระบบการผลิต ระบบการผลิตของเกษตรกรส่วนใหญ่ ผลิตเพื่อจำหน่ายและบริโภคในครัวเรือน

๑. ปลูกพืชชนิดเดียว ไม่ปลูกร่วมกับพืชอื่น เช่น ยางพารา, มะพร้าว

๒. ปลูกพืชร่วมกับพืชอื่น ส่วนใหญ่ปลูกปะปนกัน ไม่ค่อยเป็นระบบนัก มักปลูกผสมผสาน พืชที่ปลูกไม่ผลต่าง ๆ เช่น
ทุเรียน ลองกอง มังคุด สะตอ และอื่น ๆ

๒.๓ ประเด็นปัญหา สภาพของปัญหาและแนวทางการแก้ไข
 ตารางที่ ๔๐ แสดงประเด็นปัญหา สภาพของปัญหาแนวทางแก้ไข

ปัญหาและ กลุ่มของปัญหา	สภาพของปัญหา	แนวทางแก้ไข	หมู่บ้านและตำบลเป้าหมาย	ความสำคัญเร่งด่วน
<u>ด้านพื้นที่และ</u> <u>ทรัพยากร</u>				
๑.กล้วยเป็นโรคเหี่ยว กล้วย	๑.กล้วยเป็นโรคเหี่ยวกล้วย ผลผลิตเสียหายอย่างมาก	๑.ส่งเสริมความรู้การใช้สาร ชีว ภัณฑ์ (เชื้อ BS)ในการป้องกันโรค และแนะนำการจัดการแปลงให้มี ความโปร่ง หมั่นดูแล สังเกตต้น กล้วยอย่างสม่ำเสมอ	ทุกตำบล	๑
๒.โรครากเน่าโคนเน่า ในทุเรียน	๒.สภาพแปลงทุเรียนที่มีความชื้นและพื้นที่เดิมมีการระบาดอยู่แล้ว จะระบาดในช่วงฤดูฝน	๒. ส่งเสริมความรู้การใช้สารชีว ภัณฑ์ (เชื้อราไตรโคเดอร์มา)ใน การป้องกันโรค และแนะนำการ จัดการแปลงให้มีความโปร่ง หมั่น ดูแล สังเกตต้นทุเรียนอย่าง สม่ำเสมอ	ทุกตำบล	๒
๓.ไม่มีแหล่งน้ำและ การจัดทำระบบการ น้ำเพื่อการเกษตร	๓.มีแหล่งน้ำไม่เพียงพอ ขาดระบบน้ำ ทำให้ให้พืชเจริญไม่สมบูรณ์	๓. ให้เกษตรกรจัดทำแหล่งน้ำใน แปลงพร้อมทั้งให้ความรู้การ จัดทำระบบน้ำที่เหมาะสมกับพืช ที่ปลูก	ทุกตำบล	๑
๔. พื้นที่ด้านการปลูก พืชอาหารสัตว์	๔. การผลิตพืชอาหารสัตว์ยังไม่เพียงพอต่อการ พัฒนาการเลี้ยงสัตว์			
	๕. ขาดการบริหารจัดการน้ำ ระบบน้ำในการดูแล แปลงหญ้าพืชอาหารสัตว์			
	๖.เกษตรกรส่วนใหญ่ไม่มีบ่อเลี้ยงสัตว์น้ำหรือบ่อขนาดเล็ก			
			ทุกตำบล	๑

<p>๕. ไม่มีการจัดการระบบน้ำในแปลงพืชอาหารสัตว์</p> <p>๖. ไม่มีบ่อเลี้ยงสัตว์น้ำ</p> <p>๗. ขาดการบริหารจัดการน้ำ</p>	<p>๗. เกษตรกรขาดแคลนน้ำที่จะใช้ทางการเกษตร</p>	<p>๔. ส่งเสริมการปลูกพืชอาหารสัตว์ที่มีคุณภาพ</p> <p>๕ สนับสนุนการแปลงพืชอาหารสัตว์ โดยเฉพาะ</p> <p>๖.อบรมให้ความรู้การเลี้ยงปลาในกระชังบ่อและสนับสนุนปัจจัยการผลิต</p> <p>๗. ขุดบ่อจืด/สร้างฝายชะลอน้ำเพื่อกักเก็บน้ำไว้ใช้</p>	<p>ทุกตำบล</p> <p>ทุกตำบล</p> <p>ทุกตำบล</p>	<p>๑</p>
<p><u>ด้านการผลิตสินค้าและการตลาด</u></p> <p>๑. ต้นทุนการผลิตสูง</p>	<p>๑. เกษตรกรขาดงบประมาณในการผลิตเนื่องจากสภาพเศรษฐกิจที่ย่ำแย่ในปัจจุบันและเกษตรกรไม่รู้จักรวามแผนการผลิตให้มีประสิทธิภาพ</p> <p>๒. ไม่มีเงินลงทุนด้านการผลิต และขาดความรู้การผลิตไม้ผลเพื่อให้มี</p>	<p>๑. ส่งเสริมการจัดทำแผนการผลิตรายบุคคล/รายกลุ่ม (IFPP) และถ่ายทอดความรู้การจัดทำปุ๋ยอินทรีย์และผสมปุ๋ยเคมีเพื่อลดต้นทุน</p>	<p>ทุกตำบล</p>	<p>๒</p> <p>๓</p>

<p>๒. ผลผลิตไม้ผล ไม่มีคุณภาพ</p> <p>๓. ยางพาราคาตกต่ำ</p> <p>๔. การผลิตสินค้าด้านปศุสัตว์ยังไม่มีคุณภาพ</p> <p>๕. ต้นทุนการผลิต</p>	<p>คุณภาพ</p> <p>๓. เนื่องจากกลไกทางการตลาดที่ทำให้ราคายางพาราคาตกต่ำจึงทำให้เกษตรกรมีรายได้ลดลง เนื่องจากมีรายได้ทางเดียว คือ กรีดยาง ส่วนใหญ่ในพื้นที่เกษตรกรมีอาชีพสวนยาง มีความต้องการความรู้ในการแปรรูปยางไปสู่ผลิตภัณฑ์ต่างๆที่ช่วยเสริมรายได้ได้</p> <p>๔. เกษตรกรส่วนใหญ่ยังคงมีวิธีการเลี้ยงที่ยังไม่ถูกต้อง ในการผลิตให้ได้ผลผลิตที่มีคุณภาพ</p> <p>๕. การผลิตปศุสัตว์เกษตรกรยังคงมีต้นทุนที่สูง</p>	<p>๒. ให้ความสำคัญกับการผลิตไม้ผลคุณภาพ และสร้างแรงจูงใจในการผลิต เพราะสินค้ามีคุณภาพจะทำให้มีราคาสูงตามไปด้วยโดยเน้นการให้ความรู้เรื่องการผลิตไม้ผลให้มีคุณภาพ</p> <p>๓. ส่งเสริมให้ความรู้เรื่องพืชแซมพืชร่วมเพื่อปลูกในสวนยางและประสานหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง/จัดหาวิทยากรที่มีความรู้ด้านการแปรรูปยางพารา</p> <p>๔. ส่งเสริมการผลิตปศุสัตว์ โดยใช้นวัตกรรมการผลิตอาหารสัตว์ที่มีคุณภาพ เพื่อให้ ผลิตผลที่ได้มีคุณภาพ แปรรูปในการผลิตอาหารสัตว์</p> <p>๕. ลดต้นทุนโดยใช้นวัตกรรมกระบวนการ</p>	<p>ทุกตำบล</p> <p>ทุกตำบล</p> <p>ทุกตำบล</p> <p>ทุกตำบล</p>	<p>๑</p> <p>๒</p>
--	--	--	---	-------------------

ด้านเกษตรกรและ องค์กรเกษตรกร				
๑.ขาดความรู้เรื่อง แปรรูปผลิตภัณฑ์ทาง การเกษตร	๑.เกษตรกรมีผลผลิตทางการเกษตรปริมาณมาก แต่ยังขาดความรู้ใน การแปรรูปเพื่อเพิ่มมูลค่า และสร้างรายได้เพิ่ม ๒.เกษตรกรไม่มีความรู้ในการจัดการไม้ผล เพื่อนำไปสู่คุณภาพ	๑.ให้ความรู้เรื่องการแปรรูป ผลิตภัณฑ์	ทุกตำบล	๑
๒.ขาดความรู้เรื่องการ ปรับปรุงคุณภาพไม้ผล	๓.กลุ่มรับทำตามออเดอร์เท่านั้น ไม่มีการขยายตลาด ทำให้กิจกรรม ไม่ต่อเนื่อง	๒.ให้ความรู้เรื่องการปรับปรุง คุณภาพไม้ผล	ทุกตำบล	๒
๓.กลุ่มดำเนินกิจกรรม ไม่หลากหลายและไม่ ต่อเนื่อง	๔. สมาชิกกลุ่มมีหลายภารกิจ ทำให้กลุ่มไม่มีความเข้มแข็ง ขาดการ บริหารงานที่ดี	๓.พัฒนาสินค้าในรูปแบบใหม่ๆ ประชาสัมพันธ์สินค้าให้ หลากหลายช่องทาง เพื่อขยาย ตลาด	ทุกตำบล	๓
๔.กลุ่มขาดความ เข้มแข็ง		๔.ให้ความสำคัญการรวมกลุ่ม และการบริหารจัดการ	ทุกตำบล	๓
ด้านการแปรรูป ผลผลิตและ ผลิตภัณฑ์	๑.กลุ่มผลิตสินค้าเดิมๆ และเหมือนกันในท้องตลาดทำให้มีคู่แข่งเยอะ	๑.ให้แนวคิดและให้เกษตรกร เรียนรู้การวางแผนและวิเคราะห์	ทุกตำบล	๑

<p>๑.สินค้าแปรรูปไม่มี ความหลากหลาย</p> <p>๒.สินค้าแปรรูป เก็บ ได้ไม่นาน</p> <p>๓.ขาดความคิด สร้างสรรค์ในการ จัดทำบรรจุภัณฑ์ เพื่อ ดึงดูดผู้บริโภค</p> <p>๔. เกษตรกรขาด ความรู้ในกระบวนการ แปรรูป รูปด้านปศุสัตว์</p> <p>๕. โรงฆ่าที่ถูกต้อง และถูกสุขลักษณะ</p>	<p>๒. ขาดความรู้ในเรื่องการยืดอายุผลิตภัณฑ์ในแต่ละชนิด</p> <p>๓.กลุ่มยังขาดความรู้เรื่องบรรจุภัณฑ์</p> <p>๔. เกษตรกรขาดทักษะในกระบวนการแปรรูป ผลิตภัณฑ์ด้านปศุสัตว์</p> <p>๕. ในแต่ละชุมชนยังไม่มีโรงฆ่าที่ถูกต้อง และถูก สุขลักษณะ</p>	<p>กลุ่ม เพื่อใช้ในการพัฒนา ผลิตภัณฑ์เพื่อสนองผู้บริโภคใน ปัจจุบัน</p> <p>๒ให้ความรู้การยืดอายุผลิตภัณฑ์ แต่ละชนิดเบื้องต้น</p> <p>๓ให้ความรู้เรื่องบรรจุภัณฑ์</p> <p>๔. ส่งเสริมกระบวนการแปรรูป ผลิตภัณฑ์ด้าน ปศุสัตว์ให้มีความหลากหลาย</p> <p>๕. สนับสนุนสร้างโรงเรือนชุมชน ให้ครอบคลุม ทุกตำบล</p>	<p>ทุกตำบล</p> <p>ทุกตำบล</p> <p>ทุกตำบล</p> <p>ทุกตำบล</p>	<p>๒</p> <p>๓</p> <p>๑</p> <p>๒</p>
--	---	---	---	-------------------------------------

๒.๔ การจัดทำ TOWS Matrix

ตารางที่ ๔๑ แสดงการวิเคราะห์ตาราง TOWS Matrix

TOWS Matrix	<p>จุดแข็ง (S)</p> <p>๑. มีระบบส่งเสริมการเกษตรเป็นกลไกในการขับเคลื่อนในพื้นที่</p> <p>๒. สินค้าเกษตรมีอัตลักษณ์ที่เฉพาะในพื้นที่</p> <p>๓. พื้นที่มีศักยภาพที่เหมาะสมด้านการผลิตทั้งด้านพืชด้านปศุสัตว์</p> <p>๔. มีศูนย์เรียนรู้ด้านการเกษตรในระดับพื้นที่ เช่น ศูนย์เรียนรู้การเพิ่มประสิทธิภาพการผลิตสินค้าเกษตร, ศูนย์จัดการศัตรูพืชชุมชน, ศูนย์จัดการดินปุ๋ยชุมชน ศูนย์เครือข่ายด้านปศุสัตว์</p> <p>๕. มีสถาบันเกษตรกรที่สามารถเป็นต้นแบบ smart farmer และ young smart farmer มีกลุ่มเกษตรกรกลุ่มธรรมชาติทุกรายชนิดสัตว์ เป็นต้น</p> <p>๖. มีอาสาสมัครเกษตรหมู่บ้าน (อกม.) อาสาปศุสัตว์ อาสาประมง ครอบคลุมทุกหมู่บ้าน</p> <p>๗. มีการสนับสนุนจากหน่วยงานต่างๆมีทักษะในด้านเทคโนโลยีสารสนเทศ</p> <p>๘. เจ้าหน้าที่มีความสามารถในการประชาสัมพันธ์ผลงานการส่งเสริมการเกษตร</p> <p>๘. มีระบบการส่งเสริมแบบแปลงใหญ่ ด้านพืช ด้านปศุสัตว์</p>	<p>จุดอ่อน (w)</p> <p>๑. เกษตรกรขาดความรู้ด้านการผลิตทางวิชาการ (พืช ปศุสัตว์ ประมง)</p> <p>๒. เกษตรกรขาดทักษะในการเป็นวิทยากรกระบวนการ</p> <p>๓. เกษตรกรบางส่วนขาดแรงจูงใจในการทำงาน</p> <p>๔. ช่องทางการรับรู้ข่าวสารมีไม่ทั่วถึง</p> <p>๕. เกษตรกรส่วนใหญ่ไม่มีพื้นที่เป็นของตนเอง</p> <p>๖. เกษตรกรส่วนใหญ่ขาดความรู้ และทักษะในการประกอบอาชีพ</p> <p>๗. เกษตรกรส่วนใหญ่เป็นผู้สูงอายุ และขาดผู้สืบทอดอาชีพด้านการเกษตร</p> <p>๘. รายได้ภาคเกษตรได้หลักไม่รายได้เสริม</p> <p>๙. องค์กรเกษตรกรส่วนใหญ่ขาดความเข้มแข็ง</p> <p>๑๐. ขาดแคลนแรงงานด้านการเกษตรในครัวเรือน</p> <p>๑๑. ขาดกระบวนการในการบริหารจัดการกลุ่ม</p> <p>๑๒. ขาดการบริหารจัดการน้ำ</p> <p>๑๓. แหล่งจำหน่ายลูกพันธุ์สัตว์น้ำมีไม่เพียงพอ</p>
-------------	---	--

	<p>๙. วิถีชุมชน วิถีชีวิต เอื้อต่อการประกอบอาชีพปศุสัตว์ เช่น โคเนื้อ แพะเนื้อ แพะนม แกะ และสัตว์ปีก</p>	
<p>โอกาส (O)</p> <p>๑. มีระบบการขนส่งรองรับครอบคลุมทุกด้าน</p> <p>๒. มีช่องทางทางการตลาดที่หลากหลาย</p> <p>๓. ทูเรียนเป็นที่ต้องการของตลาดเป็นอย่างมาก</p> <p>๔. รัฐบาลมีนโยบายส่งเสริมการค้าเน้นชีวิตตามหลักเศรษฐกิจพอเพียง</p> <p>๕. มีเทคโนโลยีในการสื่อสารที่สะดวกรวดเร็ว</p> <p>๗. มีเกษตรกรผู้นำ ที่สามารถเป็นแบบอย่าง</p> <p>๘. มีการพัฒนากระบวนการผลิตด้านปศุสัตว์ ด้านเกษตร ด้านประมง สร้างเกษตรกรต้นแบบ เพื่อเป็นแกนนำในการรวมกลุ่มสร้างอาชีพ</p> <p>๙. ด้านนโยบายภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติ ๒๐ปี แผนพัฒนาเศรษฐกิจฉบับที่ ๑๒ และแผนจังหวัดและกลุ่มจังหวัดภาคใต้ชายแดน</p>	<p>- ยกกระดับกลุ่มสถาบันเกษตรกรให้มีความสามารถในการแข่งขันในตลาดสินค้า เพิ่มขึ้น</p> <p>- ขยายตลาดทูเรียนพรีเมียม</p> <p>- สร้างความภาคภูมิใจและการยอมรับให้แก่เกษตรกรต้นแบบ smart farmer และ young smart farmer</p> <p>- พัฒนา ศพก. ให้เกิดประโยชน์และเป็นแหล่งดูงานของเกษตรกรในต่างอำเภอ</p> <p>- สร้างกลุ่มเกษตรกรที่เข้มแข็ง</p> <p>- นำเสนอทูเรียนภายใต้แบรนด์แปลงใหญ่เพื่อส่งขายสินค้าไปทั่วประเทศ</p> <p>- พัฒนากลุ่มเกษตรกร(ด้านปศุสัตว์ เกษตร ประมง)ให้มีความ เข้มแข็งมากขึ้น</p> <p>- สร้างความมั่นคงมิติด้านอาหาร รองรับการท่องเที่ยวตามนโยบายสามเหลี่ยม มั่นคง มั่งคั่ง ยั่งยืน</p> <p>- พัฒนาแหล่งเรียนรู้ (ด้านปศุสัตว์ เกษตร ประมง) ต้นแบบ</p> <p>- พัฒนาโรงฆ่าชุมชนกระจายสู่ตำบลในด้านอาหารปลอดภัย</p> <p>- พัฒนาระบบฟาร์มสู่ GMP ที่มาตรฐาน</p>	<p>- อบรมให้ความรู้ การผลิต การบริหารจัดการกลุ่ม ให้มีประสิทธิภาพ</p> <p>- สร้างกลุ่มนำร่องเพื่อเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมเกษตรกร</p> <p>- พัฒนาทักษะการทำสวนอย่างมีประสิทธิภาพ</p> <p>- จัดสร้างกลุ่มเกษตรกร</p> <p>- สร้างกลุ่มผู้ผลิตเกษตรกรที่เข้มแข็ง</p> <p>- จำหน่ายผลิตภัณฑ์ที่แปรรูปปศุสัตว์สู่มาตรฐาน (GMP)</p> <p>- พัฒนาระบบการผลิต(เกษตร ปศุสัตว์ ประมง) โดยใช้นวัตกรรมต่างๆ ในการลดต้นทุนการผลิต</p>
<p>ภัยคุกคาม (T)</p>		

<p>๑. นโยบายด้านการเกษตรปรับเปลี่ยนบ่อยไม่ต่อเนื่อง และขาดความชัดเจน</p> <p>๒. ภัยธรรมชาติ เช่น น้ำท่วม ฝนแล้ง ศัตรูพืชระบาด โรคระบาดสัตว์</p> <p>๓. ปัจจัยการผลิตราคาสูง</p> <p>๔. ค่าจ้างแรงงาน</p> <p>๕. มีปัญหาความไม่สงบในพื้นที่</p> <p>๖. เกษตรกร เยาวชนรุ่นใหม่ขาดการสร้างแรงจูงใจ</p>	<p>- ใช้กระบวนการกลุ่มของแปลงใหญ่ร่วมแก้ไขปัญหา</p> <p>- ใช้ศูนย์เรียนรู้เป็นฐานผลิตและขยายเชื้อเพื่อกำจัดโรค และและแมลงเกษตรกร</p> <p>- ใช้กระบวนการของกลุ่มสหกรณ์ผู้เลี้ยงสัตว์ ในการ แก้ไขปัญหากระบวนการผลิตปศุสัตว์</p> <p>- การขยายตัวของชุมชนมีผลต่อพื้นที่ทำการปศุสัตว์ และสิ่งแวดล้อมในชุมชน</p>	<p>- ส่งเสริมเกษตรกรรุ่นใหม่และให้ความสำคัญแก่ เกษตรกรมากขึ้น</p> <p>- จัดสรรการใช้ประโยชน์ที่ดินให้เหมาะสมกับช่วงเวลา และเหมาะสมกับสภาพพื้นที่</p> <p>- ส่งเสริมให้เกษตรกรมีความรู้เกี่ยวกับการจัดการที่ถูกต้อง และนำไปปฏิบัติได้อย่างถูกต้อง</p> <p>- รวมกลุ่มเพื่อสร้างจุดรวมตลาดผลไม้ของอำเภอ</p> <p>- ส่งเสริมระบบการบริหารจัดการของสหกรณ์ผู้เลี้ยง สัตว์ กลุ่มวิสาหกิจ กลุ่มธรรมชาติด้านปศุสัตว์</p> <p>- ส่งเสริมการบริหารจัดการระบบการเลี้ยงสัตว์ เพื่อ ลดผลกระทบสิ่งแวดล้อม โดยใช้เทคโนโลยีที่เหมาะสม</p>
--	--	--

๒.๕ กำหนดเป็นกลยุทธ์ ดังนี้

๑) กลยุทธ์เชิงรุก

- ๑.๑) ยกระดับกลุ่มสถาบันเกษตรกรให้มีความสามารถในการแข่งขันในตลาดได้เพิ่มขึ้น
- ๑.๒) ขยายตลาดทุเรียนพรีเมียม
- ๑.๓) สร้างความภาคภูมิใจและการยอมรับให้แก่เกษตรกรต้นแบบ Smart farmer และ young smart farmer
- ๑.๔) พัฒนา ศพก. ให้เกิดประโยชน์และเป็นแหล่งดูงานของเกษตรกรในต่างอำเภอ
- ๑.๕) สร้างกลุ่มเกษตรกรที่เข้มแข็ง
- ๑.๖) นำเสนอทุเรียนภายใต้แบรนด์แปลงใหญ่เพื่อส่งขายสินค้าไปทั่วประเทศ

๒) กลยุทธ์เชิงแก้ไข

- ๒.๑) อบรมให้ความรู้ในการจัดการสวนทุเรียน
- ๒.๒) สร้างกลุ่มนาร่องเพื่อเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมเกษตรกร
- ๒.๓) พัฒนาทักษะการทำสวนอย่างมีประสิทธิภาพ
- ๒.๔) จัดตั้งกลุ่มเกษตรกร
- ๒.๕) สร้างกลุ่มผู้ผลิตเกษตรกรที่เข้มแข็ง
- ๒.๖) อบรมให้ความรู้ในการจัดการสวนทุเรียน
- ๒.๗) จัดตั้งแปลงเรียนรู้/แปลงต้นแบบ

๓) กลยุทธ์เชิงป้องกัน

- ๓.๑) ใช้กระบวนการกลุ่มของแปลงใหญ่ร่วมแก้ไขปัญหาพ่อค้ากดราคาผลผลิต
- ๓.๒) ใช้ศูนย์เรียนรู้เป็นฐานผลิตและขยายเชื้อเพื่อกำจัดโรคและแมลงเกษตรกร

๔) กลยุทธ์เชิงรับ

- ๔.๑) ส่งเสริมเกษตรกรรุ่นใหม่และให้ความสำคัญแก่เกษตรกรมากขึ้น
- ๔.๒) จัดสรรการใช้ประโยชน์ที่ดินให้เหมาะสมกับช่วงเวลาและเหมาะสมกับสภาพพื้นที่ปลูก
- ๔.๓) ส่งเสริมให้เกษตรกรมีความรู้เกี่ยวกับการจัดการที่ถูกต้องและนำไปปฏิบัติได้อย่างถูกต้อง
- ๔.๔) รวมกลุ่มเพื่อสร้างจุดรวมตลาดผลไม้ของอำเภอ

บทที่ ๓

ทิศทาง/แนวทางการพัฒนา

๓.๑ พัฒนาการผลิตรายสินค้า (พืช ปศุสัตว์ ประมง)

๓.๑.๑ ยางพารา

- ๑) เป้าหมาย/เป้าประสงค์ : เกษตรกรมีทักษะการทำสวนยางอย่างมีประสิทธิภาพ
- ๒) กลยุทธ์เชิงแก้ไข : พัฒนาทักษะการทำสวนยางอย่างมีประสิทธิภาพ
 - โครงการที่ ๑ การเพิ่มประสิทธิภาพการผลิตยางพารา
 - โครงการที่ ๒ การปลูกพืชแซมในสวนยางพาราเพื่อเพิ่มรายได้
 - โครงการที่ ๓ การปลูกพืชร่วมยางเพื่อเพิ่มรายได้ลดความเสี่ยง

๓.๑.๒ ทูเรียน

- ๑) เป้าหมาย/เป้าประสงค์ : เกษตรกรมีการพัฒนาคุณภาพการผลิตทูเรียน
- ๒) กลยุทธ์เชิงป้องกัน : ใช้กระบวนการกลุ่มของแปลงใหญ่ร่วมแก้ไขปัญหาหนองเจาะเมล็ดอย่างพร้อมเพรียงกัน
 - โครงการที่ ๑ การกำจัดหนองเจาะเมล็ดทูเรียน
 - โครงการที่ ๒ การผลิตสารชีวภัณฑ์เพื่อป้องกันและกำจัดโรคทูเรียน

๓.๑.๓ กล้ายหิน

- ๑) เป้าหมาย/เป้าประสงค์ : เกษตรกรมีความรู้ในการป้องกันและกำจัดโรคและแมลงศัตรูกล้าย
- ๒) กลยุทธ์เชิงป้องกัน : ใช้ศูนย์เรียนรู้เป็นฐานผลิตและขยายเชื้อเพื่อกำจัดโรคเหี่ยว รวมทั้งเป็นแหล่งให้ความรู้แก่เกษตรกร
 - โครงการที่ ๑ การป้องกันกำจัดโรคเหี่ยวของกล้ายในพื้นที่อำเภอกรงปินัง
 - โครงการที่ ๒ การผลิตสารชีวภัณฑ์เพื่อป้องกันและกำจัดโรคและแมลงศัตรูพืชในกล้าย

๓.๑.๔ ปาล์มน้ำมัน

- ๑) เป้าหมาย/เป้าประสงค์ : เกษตรกรมีการจัดการสวนปาล์มน้ำมันที่นำไปสู่ผลผลิตที่มีคุณภาพ
- ๒) กลยุทธ์เชิงแก้ไข : อบรมให้ความรู้ในการจัดการสวนปาล์มน้ำมันที่ดี
 - โครงการที่ ๑ การพัฒนาสวนปาล์มน้ำมัน : เกษตรกรมีการจัดการสวนปาล์มน้ำมันที่นำไปสู่ผลผลิตที่มี

คุณภาพ

๓.๑.๕ ปลาตูก

- ๑) เป้าหมาย/เป้าประสงค์ : เพิ่มผลผลิตสัตว์น้ำในพื้นที่เพื่อบริโภคเองและเสริมรายได้ให้ครัวเรือน
- ๒) กลยุทธ์เชิงแก้ไข : อบรมให้ความรู้การเลี้ยงปลาในกระชังบก/สนับสนุนปัจจัยการผลิต
 - โครงการที่ ๑ การเลี้ยงปลาตูกในกระชังบกเสริมรายได้

๓.๑.๖ แพะพื้นเมือง

ลักษณะ

- ๑) เป้าหมาย/เป้าประสงค์ : เพิ่มรายได้แก่เกษตรกร และขยายพันธุ์เพื่ออนุรักษ์สายพันธุ์แพะพื้นเมืองที่เป็นอัตลักษณ์
- ๒) กลยุทธ์เชิงแก้ไข : อบรมถ่ายทอดความรู้และสนับสนุนปัจจัยการผลิต
 - โครงการที่ ๑ โครงการสนับสนุนอาชีพอนุรักษ์สายพันธุ์แพะพื้นเมือง

๓.๑.๗ ไก่เบตง

- ๑) เป้าหมาย/เป้าประสงค์ : เพิ่มมูลค่าไก่เบตงและสร้างอัตลักษณ์ท้องถิ่นสู่นวัตกรรมด้านการแปรรูป
- ๒) กลยุทธ์เชิงแก้ไข : อบรมถ่ายทอดความรู้และสนับสนุนปัจจัยการผลิต

โครงการที่ ๑ โครงการสนับสนุนสร้างอาชีพรองรับการท่องเที่ยวชายแดนใต้ (ไก่อเบตง)

๓.๒ พัฒนาเกษตรกร/กลุ่ม/องค์กร

๓.๒.๑. กลุ่มสถาบันเกษตรกร

๑) เป้าหมาย/เป้าประสงค์ : เพื่อพัฒนากลุ่มสถาบัน พัฒนาผลิตภัณฑ์ให้มีความหลากหลาย และเป็นที่ต้องการของตลาด

๒) กลยุทธ์เชิงรุก : ยกระดับกลุ่มสถาบันเกษตรกรให้มีความสามารถในการแข่งขัน ในตลาดสินค้าเพิ่มขึ้น

โครงการที่ ๑ ส่งเสริมและพัฒนากลุ่ม/สถาบันเกษตรกร

๔.๓ การบริหารจัดการน้ำ

พัฒนาแหล่งน้ำ

๑) เป้าหมาย/เป้าประสงค์ : เพื่อบริหารจัดการแหล่งน้ำใช้ทางการเกษตรได้ตลอดทั้งปี เพื่อเป็นการบรรเทาสภาพปัญหาภัยแล้ง การขาดแคลนน้ำ และเพิ่มประสิทธิภาพ การเก็บกักน้ำในพื้นที่ทำการเกษตรของเกษตรกร

๒) กลยุทธ์เชิงรุก : เพื่อสร้างแหล่งกักเก็บน้ำใช้ในการทำการเกษตร

โครงการที่ ๑ สร้างฝายชะลอน้ำเพื่อกักเก็บน้ำ

โครงการที่ ๒ โครงการแหล่งน้ำในไร่นานอกเขตชลประทาน

๒. ตารางสรุปโครงการและงบประมาณตามแผนพัฒนาการเกษตรระดับอำเภอ/ตำบล

ประเภท/ด้าน	โครงการ	วัตถุประสงค์	เป้าหมาย	พื้นที่ดำเนินการ (ระบุ หมู่บ้าน/ ตำบล เป้าหมาย)	วิธีดำเนินงาน	ปริมาณงาน/งบประมาณ										ผู้รับผิดชอบ
						ปี ๒๕๖๖		ปี ๒๕๖๗		ปี ๒๕๖๘		ปี ๒๕๖๙		ปี ๒๕๗๐		
						งาน	งปม.	งาน	งปม.	งาน	งปม.	งาน	งปม.	งาน	งปม.	
พัฒนาการผลิตสินค้า	โครงการที่ ๑ การเพิ่มประสิทธิภาพการผลิตทุเรียน	๑. เพื่อลดต้นทุนการผลิต ๒. เพื่อให้เกษตรกรได้ใช้ปุ๋ยสูตรธาตุอาหารตามที่ต้องการ ๓. เพิ่มผลผลิต/เพิ่มรายได้	เกษตรกรในอำเภอกรงปินัง จังหวัดยะลา จำนวน ๒๐๐ ราย	๔ ตำบล อำเภอกรงปินัง จังหวัดยะลา	- อบรมเกษตรกร - สาธิตการผสมปุ๋ย - สนับสนุนปัจจัยการผลิต	๑	๑๕๓,๐๐๐	๑	๑๕๓,๐๐๐	๑	๑๕๓,๐๐๐	๑	๑๕๓,๐๐๐	๑	๑๕๓,๐๐๐	สำนักงานเกษตรอำเภอกรงปินัง
พัฒนาการผลิตสินค้า	โครงการที่ ๒ การปลูกพืชแซมในสวนยางพาราเพื่อเพิ่มรายได้	๑. เพื่อให้เกษตรกรใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์ ๒. เพื่อให้เกษตรกรลดรายจ่ายในครัวเรือน ๓. เพื่อให้เกษตรกรมีรายได้เพิ่มขึ้น ๔. เพื่อให้ชุมชนมี	เกษตรกรในอำเภอกรงปินัง จังหวัดยะลา จำนวน ๗๐ คน	๔ ตำบล อำเภอกรงปินัง จังหวัดยะลา	- อบรมเกษตรกร - สนับสนุนปัจจัยการผลิต	๑	๓๖๕,๕๐๐	๑	๓๖๕,๕๐๐	๑	๓๖๕,๕๐๐	๑	๓๖๕,๕๐๐	๑	๓๖๕,๕๐๐	สำนักงานเกษตรอำเภอกรงปินัง

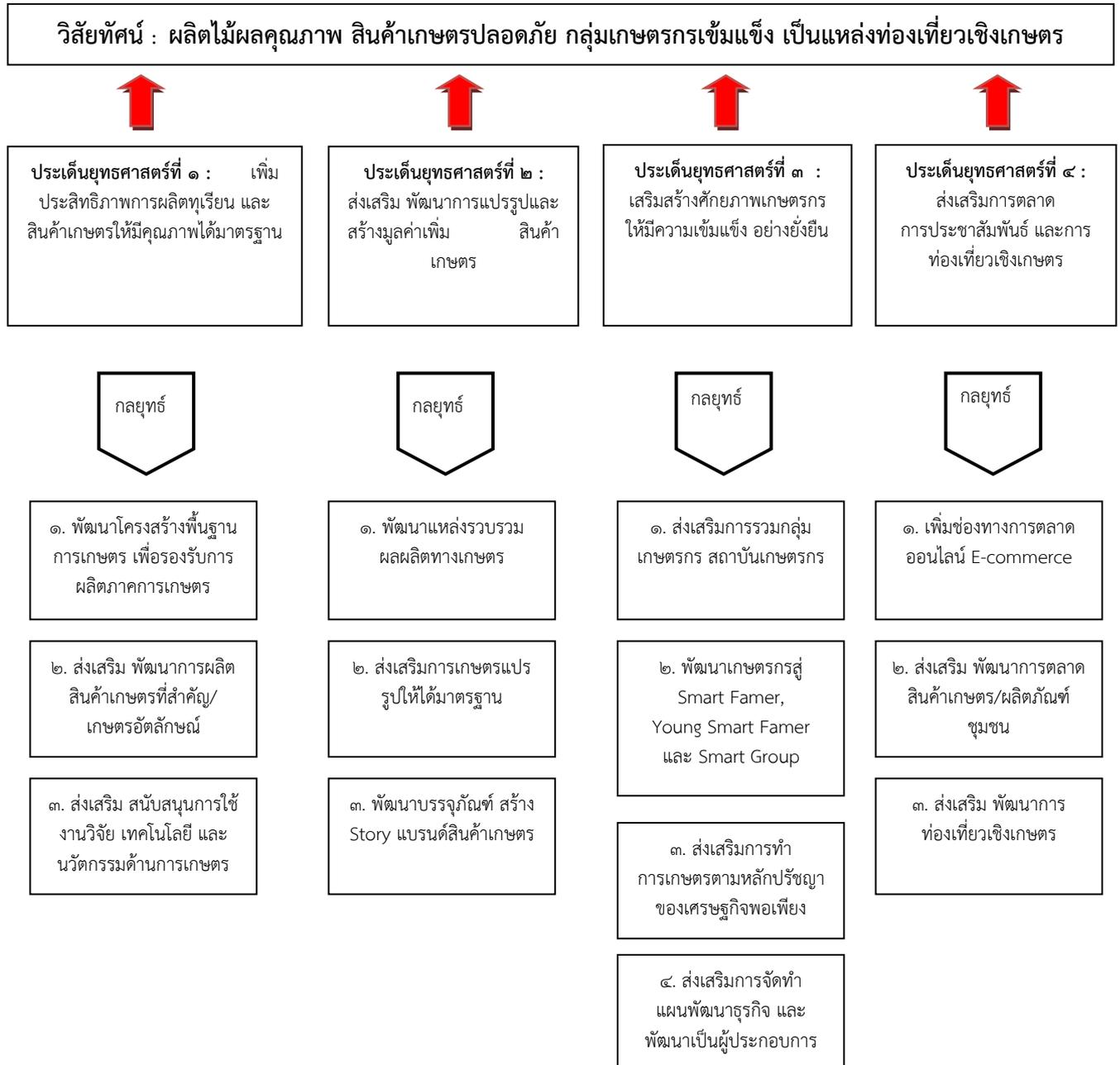
		แหล่งผลิตพืชปลอดสารพิษจำหน่าย														
พัฒนาการผลิตสินค้า	โครงการที่ ๓ การปลูกพืชร่วมยางเพื่อเพิ่มรายได้ลดความเสี่ยง	๑. เพื่อให้เกษตรกรใช้พื้นที่ให้เกิดประโยชน์สูงสุด ๒. เพื่อให้เกษตรกรสามารถดูแลรักษาต้นยางพาราพร้อมกับพืชร่วมในเวลาเดียวกัน ๓. เพื่อให้เกษตรกรมีรายได้เพิ่มขึ้น ๔. เพื่อให้ชุมชนมีแหล่งผลิตพืชปลอดสารพิษจำหน่าย	เกษตรกรในอำเภอกรงปินังจังหวัดยะลา จำนวน ๒๐๐ ราย	๔ ตำบล อำเภอกรงปินัง จังหวัดยะลา (ตำบลละ ๕๐ ราย)	- อบรมเกษตรกร - สนับสนุนปัจจัยการผลิต	๑	๕๑๕,๐๐๐	๑	๕๑๕,๐๐๐	๑	๕๑๕,๐๐๐	๑	๕๑๕,๐๐๐	๑	๕๑๕,๐๐๐	สำนักงานเกษตรอำเภอกรงปินัง
พัฒนาการผลิตสินค้า	โครงการที่ ๔ การกำหนดราคาเมล็ดทุเรียน	๑. เพื่อพัฒนาคุณภาพการผลิตทุเรียน ๒. เพื่อส่งเสริมความรู้ในการกำหนดราคาเมล็ดทุเรียน	๑. เกษตรกรจำนวน ๒๐๐ ราย (ตำบลละ ๕๐ ราย) ๒. สวนทุเรียนทุกตำบล	๔ ตำบล อำเภอกรงปินัง จังหวัดยะลา	- อบรมให้ความรู้ - สาธิต - สนับสนุนปัจจัยการผลิต	๑	๒๗๙,๖๐๐	๑	๒๗๙,๖๐๐	๑	๒๗๙,๖๐๐	๑	๒๗๙,๖๐๐	๑	๒๗๙,๖๐๐	สำนักงานเกษตรอำเภอกรงปินัง
พัฒนา	โครงการที่ ๕	๑. เพื่อส่งเสริมความรู้	เกษตรกร	๔ ตำบล	- อบรมให้	๑	๑๐๑,๐๐๐	๑	๑๐๑,๐๐๐	๑	๑๐๑,๐๐๐	๑	๑๐๑,๐๐๐	๑	๑๐๑,๐๐๐	สำนัก

การผลิตสินค้า	การผลิตสารชีวภัณฑ์เพื่อป้องกันและกำจัดโรคทุเรียน	ในการผลิตและใช้สารชีวภัณฑ์	จำนวน ๒๐๐ ราย (ตำบลละ ๕๐ ราย)	อำเภอกรงปินัง จังหวัดยะลา	ความรู้ - สาธิต - สนับสนุนปัจจัยการผลิต		๐		๐		๐		๐		๐	งานเกษตรอำเภอกรงปินัง
พัฒนาการผลิตสินค้า	โครงการที่ ๖ การป้องกันกำจัดโรคเหี่ยวของกล้วย	เพื่อป้องกันและกำจัดโรคเหี่ยวในกล้วยหินในพื้นที่อำเภอกรงปินัง	๑. เกษตรกร จำนวน ๒๐๐ ราย (ตำบลละ ๕๐ ราย) ๒. แปลงกล้วย (ตำบลละ ๑ แปลง)	๔ ตำบล อำเภอกรงปินัง จังหวัดยะลา	- อบรมให้ความรู้ - สร้างแปลงกล้วยต้นแบบ	๑	๗๖,๕๐๐	๑	๗๖,๕๐๐		-		-		-	สำนักงานเกษตรอำเภอกรงปินัง
พัฒนาการผลิตสินค้า	โครงการที่ ๗ การผลิตสารชีวภัณฑ์เพื่อป้องกันและกำจัดโรคและแมลงศัตรูพืชในกล้วย	เพื่อป้องกันโรคตายพรายและแมลงศัตรูพืชในกล้วย	๑. เกษตรกร จำนวน ๒๐๐ ราย ๒. แปลงกล้วยทุกตำบล	๔ ตำบล อำเภอกรงปินัง จังหวัดยะลา	- อบรมให้ความรู้ - สาธิตการขยายเชื้อชีวภัณฑ์	๑	๔๙,๐๐๐	๑	๔๙,๐๐๐	๑	๔๙,๐๐๐	๑	๔๙,๐๐๐	๑	๔๙,๐๐๐	สำนักงานเกษตรอำเภอกรงปินัง
พัฒนาการ	โครงการที่ ๘ การพัฒนาสวน	๑. เพื่อรวมกลุ่มเกษตรกรผู้ปลูก	เกษตรกรที่ปลูก	๓ ตำบล อำเภอ	- จัดกระบวนการ	๑	๓๐,๐๐๐	๑	๓๐,๐๐๐	๑	๓๐,๐๐๐	๑	๓๐,๐๐๐	๑	๓๐,๐๐๐	สำนักงาน

ผลิต สินค้า	ปาล์มน้ำมัน	ปาล์มน้ำมัน ๒. เพื่อเรียนรู้การ จัดการสวนปาล์ม น้ำมันที่ดี ๓. เพื่อเรียนรู้การ ผลิตปุ๋ยเพื่อลดต้นทุน	ปาล์ม น้ำมัน จำนวน ๒๐ ราย	กรงปินัง จังหวัด ยะลา	การ เรียนรู้ จำนวน ๔ ครั้ง -สาธิต การผสม ใช้ปุ๋ยเอง											เกษตร อำเภอ กรงปินัง
พัฒนา เกษตรกร/ กลุ่ม เกษตรกร กร	โครงการที่๘ ส่งเสริมและ พัฒนากลุ่ม สถาบันเกษตรกร	๑.เพื่อคัดกรองและ จัดกลุ่มสถาบัน เกษตรกรในอำเภอ ๒.เพื่อวิเคราะห์ SWOT ของกลุ่มฯ และหาแนวทางการ แก้ไขปัญหา ๓.เพื่อจัดทำแผนการ ผลิตของกลุ่มฯ ๔.เพื่อพัฒนากลุ่ม สถาบันเกษตรกรให้ เป็นแหล่งเรียนรู้ ต้นแบบระดับอำเภอ ๕.เพื่อสนับสนุน ปัจจัยการผลิตให้แก่ กลุ่มที่เป็นแหล่ง เรียนรู้ต้นแบบระดับ อำเภอ	กลุ่ม สถาบัน เกษตรกร ใน อำเภอ กรงปินัง จังหวัด ยะลา	๔ ตำบล อำเภอ กรงปินัง จังหวัด ยะลา	-ประชุม วิเคราะห์ ศักยภาพ -อบรมให้ ความรู้ - สนับสนุน ปัจจัยการ ผลิต	๑	๔๐๓,๕๐ ๐	สำนัก งาน เกษตร อำเภอ กรงปินัง								

พัฒนา การผลิต สินค้า	๑๐.การเลี้ยงปลา คูกในกระชังบ่ เสริมรายได้	๑. เพื่อเพิ่มแหล่ง อาหารโปรตีนไว้ บริโภคและเสริม รายได้ในครัวเรือน ๒. เพื่อบรรเทาค่า ครองชีพและสร้าง ภูมิคุ้มกันในสภาวะ เศรษฐกิจตกต่ำ	กลุ่ม สถาบัน เกษตรกร ใน อำเภอ กรงปินัง จังหวัด ยะลา ๑๐๐ คน (ตำบลละ ๒๕ คน	๔ ตำบล อำเภอ กรงปินัง จังหวัด ยะลา	-ประชุม ชี้แจง รายละเอียด ของ โครงการ และจัด ฝึกอบรม - เตรียม บ่อและ มอบ ปัจจัยการ ผลิต	๑	๗๑๑,๓๔ ๐	-สำนัก งาน ประมง								
พัฒนา เกษตรกร/ กลุ่ม เกษตรกร กร	๑๑.สร้างฝาย ชะลอน้ำเพื่อกัก เก็บน้ำใช้ใน การเกษตร	๑.เพื่อบริหารจัดการ แหล่งน้ำใช้ทาง การเกษตรได้ตลอด ทั้งปี	กลุ่ม สถาบัน เกษตรกร ใน อำเภอ กรงปินัง จังหวัด ยะลา	๔ ตำบล อำเภอ กรงปินัง จังหวัด ยะลา	-สร้างฝาย ชะลอน้ำ	๑	๕๘๐,๐๐ ๐	สนง. เกษตร อำเภอ กรงปินัง								
พัฒนา เกษตรกร/ กลุ่ม เกษตรกร	๑๒.โครงการ แหล่งน้ำในไร นานอกเขต ชลประทาน	๑.เพื่อเป็นการ บรรเทาสภาพปัญหา ภัยแล้ง การขาด แคลนน้ำ และเพิ่ม	กลุ่ม สถาบัน เกษตรกร ใน	๔ ตำบล อำเภอ กรงปินัง จังหวัด	-ขุดบ่อน้ำ จืด	๑	๘๕๐,๐๐ ๐	สนง. พัฒนา ที่ดิน								

ภาคผนวก
แผนที่ยุทธศาสตร์ (Strategy Map)
แผนพัฒนาการเกษตร อำเภอกรงปินัง จังหวัดยะลา

โครงการที่ ๑ การปลูกพืชแซมในสวนยางพาราเพื่อเพิ่มรายได้	
๑. หลักการและเหตุผล	เกษตรกรมีอาชีพการทำสวนยางพารา เป็นอาชีพหลัก แต่ราคายางพาราดกต่ำ ทำให้รายได้ไม่เพียงพอต่อการใช้จ่ายในชีวิตประจำวัน เกษตรกรจำเป็นต้องมีกิจกรรมเสริมเพื่อเพิ่มรายได้และลดรายจ่ายในครัวเรือน
๒. วัตถุประสงค์	๑. เพื่อให้เกษตรกรใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์ ๒. เพื่อให้เกษตรกรลดรายจ่ายในครัวเรือน ๓. เพื่อให้เกษตรกรมีรายได้เพิ่มขึ้น ๔. เพื่อให้ชุมชนมีแหล่งผลิตพืชปลอดสารพิษจำหน่าย
๓. เป้าหมาย	กลุ่มเกษตรกร อำเภอกรงปินัง
๔. ระยะเวลาดำเนินงาน	ดำเนินการใน ปี ๒๕๖๖ – ๒๕๗๐
๕. พื้นที่ดำเนินการ	กลุ่มเกษตรกร ทุกตำบลฯ (๗๐ ราย)
๖. กิจกรรม	- อบรมเกษตรกร - สนับสนุนปัจจัยการผลิต
๗. วิธีการดำเนินงาน	- ประชุมวางแผนการดำเนินการ - สนับสนุนปัจจัยการผลิต - ติดตาม/ประเมินผลการดำเนินการ
๘. งบประมาณ	ปี ๒๕๖๓ – ๒๕๖๔ สนับสนุนปัจจัยการผลิต จำนวน ๓๖๕,๕๐๐บาท/ปี
๙. ผลที่คาดว่าจะได้รับและตัวชี้วัดความสำเร็จของการดำเนินงาน	- มีรายได้เพิ่ม - ลดรายจ่าย - เกษตรกรมีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น

โครงการที่ ๓ การปลูกพืชร่วมยางเพื่อเพิ่มรายได้ลดความเสี่ยง	
๑. หลักการและเหตุผล	ปัจจุบันราคายางพาราตกต่ำ ส่งผลให้เกษตรกรดูแลเอาใจใส่สวนยางพาราน้อยลง ทำให้ผลผลิตยางพาราน้อยลง ผลผลิตเฉลี่ยต่อไร่ต่ำ ดังนั้นควรดำเนินการอย่างเร่งด่วน ในการส่งเสริมและสนับสนุน ทางวิชาการให้เกษตรกร มีความรู้และทักษะในการจัดการสวนยาง อย่างมีประสิทธิภาพ และการส่งเสริมการปลูกพืชแซม/พืชร่วมยางพาราก็คือเป็นอีกแนวทางในการแก้ไข ปัญหา โดยสามารถทำให้เกษตรกรในพื้นที่มีรายได้เพิ่มขึ้น
๒. วัตถุประสงค์	๑. เพื่อให้เกษตรกรใช้พื้นที่ให้เกิดประโยชน์สูงสุด ๒. เพื่อให้เกษตรกรสามารถดูแลรักษาต้นยางพาราพร้อมกับพืชร่วมในเวลาเดียวกัน ๓. เพื่อให้เกษตรกรมีรายได้เพิ่มขึ้น ๔. เพื่อให้ชุมชนมีแหล่งผลิตพืชปลอดสารพิษจำหน่าย
๓. เป้าหมาย	กลุ่มเกษตรกรในอำเภอกรงปินัง จังหวัดยะลา
๔. ระยะเวลาดำเนินงาน	ดำเนินการใน ปี ๒๕๖๖ - ๒๕๖๘
๕. พื้นที่ดำเนินการ	กลุ่มเกษตรกร ทุกตำบลฯ (ตำบลละ ๕๐ ราย)
๖. กิจกรรม	การสนับสนุนปัจจัยการผลิต
๗. วิธีการดำเนินงาน	- ประชุมวางแผนการดำเนินการ - สนับสนุนปัจจัยการผลิต - ติดตาม/ประเมินผลการดำเนินการ
๘. งบประมาณ	ปี ๒๕๖๓- ๒๕๖๕ สนับสนุนปัจจัยการผลิต จำนวน ๕๑๕,๐๐๐บาท/ปี
๙. ผลที่คาดว่าจะได้รับและตัวชี้วัดความสำเร็จของการดำเนินงาน	-เพิ่มรายได้ -ลดต้นทุนการผลิต - ใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ - เกษตรกรมีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น

โครงการที่ ๔ การกำหนดหนอนเจาะเมล็ดทุเรียน	
๑. หลักการและเหตุผล	เกษตรกรส่วนใหญ่ปลูกทุเรียนมากเป็นอันดับ ๒ รองจากยางพารา เป็นอาชีพหลักของเกษตรกรในชุมชน แต่เกษตรกรส่วนใหญ่ยังขาดความรู้เรื่องการทำหนอนทุเรียน รวมไปถึงการป้องกัน และการดูแลสวนทุเรียน การให้ความรู้เพื่อสร้างทักษะและกระบวนการจัดการที่ถูกต้องเป็นการส่งเสริมให้เกษตรกรสามารถป้องกันและกำหนดหนอนเจาะทุเรียนได้ ส่งผลให้ผลิตผลที่ได้มีคุณภาพมากขึ้น
๒. วัตถุประสงค์	-๑. เพื่อพัฒนาคุณภาพการผลิตทุเรียน ๒. เพื่อส่งเสริมความรู้ในการกำหนดหนอนเจาะเมล็ดทุเรียน
๓. เป้าหมาย	กลุ่มเกษตรกร ทุกตำบลอำเภอกรงปินัง (ตำบลละ ๕๐ ราย)
๔. ระยะเวลาดำเนินงาน	ดำเนินการใน ปี ๒๕๖๖ – ๒๕๗๐
๕. พื้นที่ดำเนินการ	กลุ่มเกษตรกร ทุกตำบล
๖. กิจกรรม	การถ่ายทอดความรู้ด้าน การจัดการรายแปลงและการวางแผนการผลิต การตลาด
๗. วิธีการดำเนินงาน	-ประชุมวางแผนการดำเนินการ -ถ่ายทอดความรู้ -สนับสนุนปัจจัยการผลิต -ติดตาม/ประเมินผลการดำเนินการ
๘. งบประมาณ	ปี ๒๕๖๓- ๒๕๖๕ สนับสนุนปัจจัยการผลิต จำนวน ๒๗๙,๖๐๐บาท/ปี
๙. ผลที่คาดว่าจะได้รับและตัวชี้วัดความสำเร็จของการดำเนินงาน	ทุเรียนคุณภาพที่ไม่มีหนอนเจาะเมล็ดทุเรียน -เกษตรกรมีรายได้เพิ่มขึ้น -มีแหล่งเรียนรู้ด้านการป้องกันและกำหนดหนอนเจาะทุเรียน -เกิดการสร้างเครือข่ายของเกษตรกรผู้ปลูกทุเรียน

โครงการที่ ๕ การผลิตสารชีวภัณฑ์เพื่อป้องกันและกำจัดโรคทุเรียน	
๑. หลักการและเหตุผล	เกษตรกรส่วนใหญ่ปลูกทุเรียนมากเป็นอันดับ ๒ รองจากยางพารา เป็นอาชีพหลักของเกษตรกรในชุมชน แต่เกษตรกรส่วนใหญ่ยังขาดความรู้เรื่องการป้องกันและกำจัดโรคในทุเรียนรวม และการดูแลสวนทุเรียน การให้ความรู้เพื่อสร้างทักษะและกระบวนการจัดการที่ถูกต้องเป็นการส่งเสริมให้เกษตรกรสามารถป้องกันโรคในทุเรียนได้ ส่งผลให้ผลิตผลที่ได้มีคุณภาพมากขึ้น
๒. วัตถุประสงค์	-๑. เพื่อส่งเสริมความรู้ในการผลิตและใช้สารชีวภัณฑ์ ๒. เพื่อผลิตผลทุเรียนที่มีคุณภาพ ๓. -เพิ่มเพิ่มรายได้ให้กับเกษตรกร
๓. เป้าหมาย	กลุ่มเกษตรกร ทุกตำบลฯ ๕๐ ราย
๔. ระยะเวลาดำเนินงาน	ปี ๒๕๖๒ – ๒๕๖๖
๕. พื้นที่ดำเนินการ	กลุ่มเกษตรกรอำเภอกรงปินัง
๖. กิจกรรม	- อบรมให้ความรู้ - สาธิต - สนับสนุนปัจจัยการผลิต
๗. วิธีการดำเนินงาน	-ประชุมวางแผนการดำเนินการ -ถ่ายทอดความรู้ -ติดตาม/ประเมินผลการดำเนินการ
๘. งบประมาณ	ปี ๒๕๖๑ – ๒๕๖๕ จำนวน ๑๐๑,๐๐๐บาท/ปี
๙. ผลที่คาดว่าจะได้รับและตัวชี้วัดความสำเร็จของการดำเนินงาน	-เกษตรกรมีรายได้เพิ่มขึ้น -เกษตรกรมีความรู้ด้านการใช้สารชีวภัณฑ์ในสวนทุเรียน -เกษตรกรผลิตทุเรียนคุณภาพได้ -เกิดการรวมกลุ่มเพื่อสร้างการเชื่อมโยงทางตลาด

โครงการที่ ๖ การป้องกันกำจัดโรคเหี่ยวของกล้วย	
๑. หลักการและเหตุผล	เกษตรกรในพื้นที่บางกลุ่มมีการปลูกกล้วย เป็นอาชีพเสริม แต่มีโรคของกล้วยระบาดจำนวนมาก และเกษตรกรยังขาดความรู้ด้านโรคในกล้วย การให้ความรู้เพื่อสร้างทักษะและกระบวนการจัดการที่ถูกต้องเป็นการส่งเสริมให้เกษตรกรสามารถป้องกันโรคของกล้วยได้ ส่งผลให้ผลิตที่ได้มีคุณภาพมากขึ้น
๒. วัตถุประสงค์	๑.-เพื่อป้องกันและกำจัดโรคเหี่ยวในกล้วยหินในพื้นที่อำเภอกรงปินัง ๒. เพื่อผลิตทุเรียนคุณภาพ
๓. เป้าหมาย	๑.เกษตรกรจำนวน ๒๐๐ ราย(ตำบลละ ๕๐ ราย) ๒.แปลงกล้วย(ตำบลละ ๑ แปลง)
๔. ระยะเวลาดำเนินงาน	ดำเนินการใน ปี ๒๕๖๖ - ๒๕๗๐
๕. พื้นที่ดำเนินการ	กลุ่มเกษตรกรอำเภอกรงปินัง
๖. กิจกรรม	- อบรมให้ความรู้ - สร้างแปลงกล้วยต้นแบบ
๗. วิธีการดำเนินงาน	-ประชุมวางแผนการดำเนินการ -สนับสนุนปัจจัยการผลิต -ติดตาม/ประเมินผลการดำเนินการ
๘. งบประมาณ	งบประมาณทั้งสิ้น ๗๖,๕๐๐ บาท/ปี
๙. ผลที่คาดว่าจะได้รับและตัวชี้วัดความสำเร็จของการดำเนินงาน	- เกษตรกรมีความรู้ด้านการป้องกันและกำจัดโรค

โครงการที่ ๘ การพัฒนาสวนปาล์มน้ำมัน	
๑. หลักการและเหตุผล	เกษตรกรในพื้นที่บางส่วนมีการปลูกปาล์มน้ำมัน แต่ยังคงขาดความรู้ด้านต่างๆ ทำให้คุณภาพผลผลิตผลิตผลผลิตในปริมาณที่มาก
๒. วัตถุประสงค์	๑. เพื่อรวมกลุ่มเกษตรกรผู้ปลูกปาล์มน้ำมัน ๒. เพื่อเรียนรู้การจัดการสวนปาล์มน้ำมันที่ดี ๓. เพื่อเรียนรู้การผลิตปุ๋ยเพื่อลดต้นทุน
๓. เป้าหมาย	กลุ่มเกษตรกร อำเภอกรงปินัง
๔. ระยะเวลาดำเนินงาน	ดำเนินการใน ปี ๒๕๖๖ – ๒๕๗๐
๕. พื้นที่ดำเนินการ	กลุ่มเกษตรกร อำเภอกรงปินัง ทุกตำบล
๖. กิจกรรม	- จัดกระบวนการเรียนรู้ จำนวน ๔ ครั้ง - สาธิตการผสมใช้ปุ๋ยเอง
๗. วิธีการดำเนินงาน	- ประชุมวางแผนการดำเนินการ - ถ่ายทอดความรู้ - ติดตาม/ประเมินผลการดำเนินการ
๘. งบประมาณ	ปี ๒๕๖๒-๒๕๖๕ ถ่ายทอดความรู้ จำนวน ๓๐,๐๐๐ บาท
๙. ผลที่คาดว่าจะได้รับและตัวชี้วัดความสำเร็จของการดำเนินงาน	- เกษตรกรมีความรู้ เพิ่มผลผลิต เกษตรกรมีรายได้เพิ่มขึ้น - เกิดการรวมกลุ่มเพื่อสร้างการเชื่อมโยงทางตลาด

โครงการที่๙ ส่งเสริมและพัฒนา กลุ่มสถาบันเกษตรกร	
๑. หลักการและเหตุผล	กลุ่มเกษตรกรในพื้นที่ส่วนใหญ่ขาดความรู้ทางด้านการบริหารจัดการกลุ่ม การแก้ไขปัญหา การวางแผนการจัดการการผลิต ทำให้กระบวนการกลุ่ม หรือการดำเนินงานกลุ่มไม่ค่อยประสบผลสำเร็จ จำเป็นต้องมีการถ่ายทอดความรู้ การบริการจัดการกลุ่ม เพื่อวิเคราะห์ SWOT ของกลุ่มฯ และหาแนวทางการแก้ไขปัญหา จัดทำแผนการผลิตของกลุ่มฯ เพื่อให้กลุ่มประสบผลสำเร็จ
๒. วัตถุประสงค์	๑.เพื่อคัดกรองและจัดกลุ่มสถาบันเกษตรกรในอำเภอ ๒.เพื่อวิเคราะห์ SWOT ของกลุ่มฯ และหาแนวทางการแก้ไขปัญหา ๓.เพื่อจัดทำแผนการผลิตของกลุ่มฯ ๔.เพื่อพัฒนา กลุ่มสถาบันเกษตรกรให้เป็นแหล่งเรียนรู้ต้นแบบระดับอำเภอ ๕.เพื่อสนับสนุนปัจจัยการผลิตให้แก่กลุ่มที่เป็นแหล่งเรียนรู้ต้นแบบระดับอำเภอ
๓. เป้าหมาย	กลุ่มเกษตรกร อำเภอกรงปินัง
๔. ระยะเวลาดำเนินงาน	ดำเนินการใน ปี ๒๕๖๖ – ๒๕๗๐
๕. พื้นที่ดำเนินการ	กลุ่มเกษตรกร อำเภอกรงปินัง
๖. กิจกรรม	การถ่ายทอดความรู้ด้านการจัดการ
๗. วิธีการดำเนินงาน	- ประชุมวางแผนการดำเนินการ - ถ่ายทอดความรู้ - ติดตาม/ประเมินผลการดำเนินการ
๘. งบประมาณ	ปี ๒๕๖๒- ๒๕๖๖ ถ่ายทอดความรู้ จำนวน ๔๐๓,๕๐๐ บาท
๙. ผลที่คาดว่าจะได้รับและตัวชี้วัดความสำเร็จของการดำเนินงาน	- เกษตรกรมีความรู้และสามารถจัดการกลุ่ม - เกษตรกรผลิตมีรายได้เพิ่มขึ้น

โครงการ๑๐ โครงการการเลี้ยงปลาดุกในกระชังบึงเสริมรายได้	
๑. หลักการและเหตุผล	<p>อำเภอกรงปินัง เป็นอำเภอที่มีแม่น้ำปัตตานีไหลผ่าน มีความอุดมสมบูรณ์ตามธรรมชาติ ประชาชนส่วนใหญ่ประกอบอาชีพทางการเกษตรโดยเฉพาะอย่างยิ่งการทำอาชีพสวนยางพารา สวนผลไม้ พืชสวน และพืชไร่อื่นๆ เกษตรกรส่วนใหญ่ไม่มีบ่อเลี้ยงสัตว์น้ำหรือมีบ่อขนาดเล็ก เนื่องจากเกษตรกรนิยมเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำเพื่อเป็นรายได้เสริมหรือเพื่อบริโภคในครัวเรือน โดยเกษตรกรที่มีบ่อสำหรับเลี้ยงสัตว์น้ำในพื้นที่อำเภอกรงปินังรวมกันประมาณ ๙๕ ไร่ เท่านั้น</p> <p>การส่งเสริมการเลี้ยงปลาดุกในกระชังบึงเสริมรายได้ ในพื้นที่อำเภอกรงปินัง เป็นการมุ่งเน้นเพื่อเพิ่มผลผลิตสัตว์น้ำในพื้นที่สำหรับบริโภคเอง และเสริมรายได้ในครัวเรือนตามหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง อีกทั้งยังเป็นการสร้างภูมิคุ้มกันในสภาวะเศรษฐกิจตกต่ำ อีกด้วย</p>
๒. วัตถุประสงค์	<p>๑. เพื่อเพิ่มแหล่งอาหารโปรตีนไว้บริโภคและเสริมรายได้ในครัวเรือน</p> <p>๒. เพื่อบรรเทาค่าครองชีพและสร้างภูมิคุ้มกันในสภาวะเศรษฐกิจตกต่ำ</p>
๓. เป้าหมาย	เกษตรกรในพื้นที่อำเภอกรงปินัง
๔. ระยะเวลาดำเนินงาน	ดำเนินการใน ปี ๒๕๖๖ - ๒๕๗๐
๕. พื้นที่ดำเนินการ	เกษตรกรในพื้นที่อำเภอกรงปินัง
๖. กิจกรรม	การถ่ายทอดความรู้ด้าน การจัดการรายแปลงและการวางแผนการผลิต การตลาด
๗. วิธีการดำเนินงาน	<p>๑ คัดเลือกและรับสมัครเกษตรกรเข้าร่วมโครงการ</p> <p>๒ ประชุมชี้แจงรายละเอียดของโครงการและจัดฝึกอบรม</p> <p>๓ เตรียมบ่อและมอบปัจจัยการผลิต</p> <p>๔ ตรวจสอบติดตาม</p> <p>๕ สรุปและรายงานผลการดำเนินโครงการ</p>
๘. งบประมาณ	งบประมาณ ๗๑๑,๓๔๐ บาท
๙. ผลที่คาดว่าจะได้รับและตัวชี้วัดความสำเร็จของการดำเนินงาน	<p>๑. ผลผลิตสัตว์น้ำในพื้นที่เพิ่มขึ้น</p> <p>๒. เกษตรกรมีรายได้ในครัวเรือนเพิ่มขึ้น</p>

โครงการที่ ๑๑ โครงการสนับสนุนอาชีพอนุรักษ์สายพันธุ์แพะพื้นเมือง	
๑. หลักการและ เหตุผล	รัฐบาลกำหนดให้มีการแก้ไขปัญหา และพัฒนาพื้นที่จังหวัดชายแดนภาคใต้ เป็นนโยบาย เร่งด่วนภายใต้เมืองปศุสัตว์ ซึ่งอยู่ในกรอบแผนงานโครงการเมืองต้นแบบ " สามเหลี่ยมเศรษฐกิจมั่นคง มั่งคั่ง ยั่งยืน " ในพื้นที่อำเภอหนองจิกเป็นเมืองอุตสาหกรรมฮาลาล อำเภอสุไหงโกทิงเป็นเมืองการค้าชายแดน และอำเภอเบตงเป็นเมืองพึ่งพาตนเอง ซึ่งภายใต้ กรอบดังกล่าว อาชีพด้านปศุสัตว์มีความสำคัญในด้านมิติด้านอาหาร โดยเฉพาะสินค้าที่เป็นอัต ลักษณ์พื้นถิ่น และการสร้างอาชีพเชิงอนุรักษ์สายพันธุ์แพะพื้นเมืองภาคใต้ ซึ่งสอดคล้องกับกล ยุทธ์และยุทธศาสตร์ชาติ ๒๐ ปี ในประเด็นการพัฒนาที่ ๑ การเสริมสร้างความเข้มแข็งของ ระบบการบริหารจัดการการเกษตรและอุตสาหกรรมต่อเนื่อง ภาคการเกษตรที่แข่งขันได้ ยุทธศาสตร์ที่ ๒ ด้านการสร้างความสามารถในการแข่งขัน ประเด็นที่ ๔.๑.๑ เกษตรอัตลักษณ์ พื้นถิ่น สอดคล้องกับแผนพัฒนาจังหวัด ประเด็นการส่งเสริมการเสริมสร้างความเข้มแข็งของ ระบบบริหารจัดการการเกษตรและอุตสาหกรรมต่อเนื่อง จากภาคการเกษตรที่แข่งขันได้ ตาม แผนแม่บทภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติ
๒. วัตถุประสงค์	๑. อนุรักษ์สายพันธุ์แพะพื้นเมืองในพื้นที่ ๒. สร้างอาชีพ สร้างรายได้ให้กับเกษตรกรในพื้นที่อำเภอกรงปินัง ๓. ส่งเสริมอาชีพด้านปศุสัตว์ให้กับราษฎรตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง
๓. เป้าหมาย	กลุ่มเกษตรกร อำเภอกรงปินัง
๔. ระยะเวลา ดำเนินงาน	ดำเนินการใน ปี ๒๕๖๖ – ๒๕๗๐
๕. พื้นที่ดำเนินการ	กลุ่มเกษตรกร อำเภอกรงปินัง ทุกตำบลฯ
๖. กิจกรรม	- สนับสนุนอาชีพอนุรักษ์สายพันธุ์แพะพื้นเมือง
๗. วิธีการดำเนินงาน	๑.อบรมถ่ายทอดความรู้ ๒.สนับสนุนปัจจัยการผลิต
๘. งบประมาณ	จำนวน ๑,๕๒๘,๒๐๐ บาท
๙. ผลที่คาดว่าจะได้รับ และตัวชี้วัด ความสำเร็จของการ ดำเนินงาน	๑. ราษฎรมีรายได้เพิ่มจากการเลี้ยงแพะพื้นเมือง ๔๐,๐๐๐ บาท/ปี ๒. สร้างอาชีพด้านปศุสัตว์ต้นแบบ จำนวน ๔๐ ไร่ ๓. ขยายพันธุ์อนุรักษ์สายพันธุ์แพะพื้นเมืองที่เป็นอัตลักษณ์

โครงการที่ ๑๒ โครงการสนับสนุนสร้างอาชีพรองรับการท่องเที่ยวชายแดนใต้ (ไก่เบตง)	
๑. หลักการและเหตุผล	รัฐบาลกำหนดให้มีการแก้ไขปัญหาและพัฒนาพื้นที่จังหวัดชายแดนภาคใต้เป็นนโยบายเร่งด่วนภายใต้เมืองปศุสัตว์ ซึ่งอยู่ในกรอบแผนงานโครงการเมืองต้นแบบ “สามเหลี่ยมมั่นคง มั่งคั่ง ยั่งยืน” ในพื้นที่อำเภอหนองจิก อำเภอสุไหงโกลก และอำเภอเบตง ซึ่งภายใต้กรอบดังกล่าว อาชีพด้านการปศุสัตว์จำเป็นต้องขยายผลรองรับการขยายตัวสนับสนุนมิติด้านอาหาร เพื่อรองรับการท่องเที่ยว โดยเฉพาะสินค้าที่เป็นอัตลักษณ์ในพื้นที่จังหวัดยะลา เช่น ไก่เบตง ซึ่งสอดคล้องกับกลยุทธ์และยุทธศาสตร์ชาติ ๒๐ ปี ในยุทธศาสตร์ประเด็นพัฒนาที่ ๑ การเสริมสร้างความเข้มแข็งของระบบการบริหารจัดการการเกษตรและอุตสาหกรรมต่อเนื่องจากภาคการเกษตร ที่แข่งขันได้ ยุทธศาสตร์ที่ ๒ ด้านการสร้างความสามารถในการแข่งขัน ประเด็นที่ ๔.๑.๑ เกษตรอัตลักษณ์พื้นถิ่น ประเด็นที่ ๔.๑.๒ เกษตรปลอดภัย ประเด็นที่ ๔.๕.๕ พัฒนาความมั่นคงด้านการเกษตรและอาหารของประเทศและชุมชนในมิติปริมาณ คุณภาพราคาและการเข้าถึงอาหาร สอดคล้องกับแผนพัฒนาจังหวัด ประเด็นการเสริมสร้างความเข้มแข็งของระบบการบริหารจัดการการเกษตรและอุตสาหกรรมต่อเนื่องจากภาคการเกษตรที่แข่งขันได้ ตามแผนแม่บทภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติ และประเด็นด้านการเกษตรอัตลักษณ์พื้นถิ่น
๒. วัตถุประสงค์	- เพื่อลดต้นทุนการผลิต - เพื่อผลิตล่องกองคุณภาพ
๓. เป้าหมาย	กลุ่มเกษตรกร อำเภอกรงปินัง
๔. ระยะเวลาดำเนินงาน	ดำเนินการใน ปี ๒๕๖๖ – ๒๕๗๐
๕. พื้นที่ดำเนินการ	ทุกตำบล อำเภอกรงปินัง
๖. กิจกรรม	ส่งเสริมการเลี้ยงไก่เบตง
๗. วิธีการดำเนินงาน	-๑.อบรมถ่ายทอดความรู้ ๒.สนับสนุนปัจจัยการผลิต
๘. งบประมาณ	๑,๓๗๔,๔๐๐ บาท
๙. ผลที่คาดว่าจะได้รับและตัวชี้วัดความสำเร็จของกรดำเนินงาน	๑. เพิ่มมูลค่าปศุสัตว์ไก่เบตงไม่น้อยกว่า ๑๐๐ ล้านบาทปี ๒. เกษตรกรผู้เลี้ยงไก่เบตงจากการขยายผล มีรายได้ ๑๐๐ ราย ๑. สร้างอัตลักษณ์พื้นถิ่นพัฒนาสู่นวัตกรรมด้านการแปรรูป

โครงการที่ ๑๓. โครงการสร้างฝายชะลอน้ำเพื่อกักเก็บน้ำใช้ในการเกษตร	
๑. หลักการและเหตุผล	<p>ปัจจุบันปัญหาภัยแล้งที่เกิดขึ้นในอำเภอกรงปินังนั้น ถือเป็นปัญหาที่สำคัญของอำเภออีกด้านหนึ่ง ซึ่ง ปัญหาดังกล่าวนี้ อาจถือได้ว่าเป็นปัญหาที่เกิดขึ้นเป็นประจำทุกปี ในแต่ละปี อาจถือว่ามีความรุนแรงมากหรือน้อย การที่ฝนไม่ตกตรงตามฤดูกาล หรือตกมาแต่มีปริมาณน้ำฝนที่น้อยกว่าระดับปกติทำให้การกักเก็บน้ำของแหล่งน้ำขนาดใหญ่ๆ สามารถกัก เก็บได้ในปริมาณน้อย จึงได้นำพาความเสียหายมาสู่ภาคเศรษฐกิจและสังคม ทั้งด้านการขาดแคลนน้ำเพื่อการ อุปโภคบริโภค และด้านการเพาะปลูกของภาคเกษตร เกษตรกรขาดน้ำใช้ในการประกอบอาชีพ ส่งผลให้ขาดรายได้</p> <p>การสร้างฝายชะลอน้ำไว้ชั้ยามฤดูแล้งจึงจำเป็นต่อเกษตรกรเกษตรกรที่จำทำให้สามารถกักเก็บน้ำไว้ใช้ได้ตลอดทั้งปี</p>
๒. วัตถุประสงค์	๑.เพื่อบริหารจัดการแหล่งน้ำใช้ทางการเกษตรได้ตลอดทั้ง
๓. เป้าหมาย	กลุ่มเกษตรกร อำเภอกรงปินัง
๔. ระยะเวลาดำเนินงาน	ดำเนินการใน ปี ๒๕๖๖ - ๒๕๗๐
๕. พื้นที่ดำเนินการ	ทุกตำบล อำเภอกรงปินัง
๖. กิจกรรม	สร้างฝายชะลอน้ำ
๗. วิธีการดำเนินงาน	<ul style="list-style-type: none"> - ประชุมวางแผนการดำเนินการ - ถ่ายทอดความรู้ - สร้างฝายชะลอน้ำ - ติดตาม/ประเมินผลการดำเนินการ
๘. งบประมาณ	งบประมาณ ๕๘๐,๐๐๐ บาท
๙. ผลที่คาดว่าจะได้รับและตัวชี้วัดความสำเร็จของการดำเนินงาน	<ul style="list-style-type: none"> - เกษตรกรมีน้ำใช้ทำการเกษตรตลอดทั้งปี -สร้างรายได้ให้เกษตรกรตลอดทั้งปี

โครงการที่ ๑๔.โครงการแหล่งน้ำในไร่นานอกเขตชลประทาน	
๑. หลักการและเหตุผล	ปัจจุบันปัญหาภัยแล้งที่เกิดขึ้นในอำเภอกรงปินังนั้น ถือเป็นปัญหาที่สำคัญของอำเภออีกด้านหนึ่ง ซึ่งปัญหาดังกล่าวนั้นอาจถือได้ว่าเป็นปัญหาที่เกิดขึ้นเป็นประจำทุกปี ในแต่ละปี อาจถือว่ามีความรุนแรงมากหรือน้อย การที่ฝนไม่ตกตรงตามฤดูกาล หรือตกมาแต่มีปริมาณน้ำฝนที่น้อยกว่าระดับปกติทำให้การกักเก็บน้ำของแหล่งน้ำขนาดใหญ่ๆ สามารถกักเก็บได้ในปริมาณน้อย จึงได้นำพาความเสียหายมาสู่ภาคเศรษฐกิจและสังคม ทั้งด้านการขาดแคลนน้ำเพื่อการ อุปโภคบริโภค และด้านการเพาะปลูกของภาคเกษตร เกษตรกรขาดน้ำใช้ในการประกอบอาชีพ ส่งผลให้ขาดรายได้ การขุดบ่อจืดเพื่อไว้ใช้ในการอุปโภคบริโภค หรือใช้ในการประกอบอาชีพ ยามฤดูแล้งได้ตลอดทั้งปี
๒. วัตถุประสงค์	เพื่อเป็นการบรรเทาสภาพปัญหาภัยแล้ง การขาดแคลนน้ำ และเพิ่มประสิทธิภาพ การเก็บกักน้ำในพื้นที่ทำการเกษตรของเกษตรกร
๓. เป้าหมาย	เกษตรกรอำเภอกรงปินัง จังหวัดยะลา
๔. ระยะเวลาดำเนินงาน	ดำเนินการใน ปี ๒๕๖๖ – ๒๕๗๐
๕. พื้นที่ดำเนินการ	เกษตรกรทุกตำบล อำเภอกรงปินัง
๖. กิจกรรม	ขุดบ่อจืดให้แก่เกษตรกร
๗. วิธีการดำเนินงาน	<ul style="list-style-type: none"> - ประชุมวางแผนการดำเนินการ - ถ่ายทอดความรู้ - ขุดบ่อจืดให้แก่เกษตรกร - ติดตาม/ประเมินผลการดำเนินการ
๘. งบประมาณ	๘๕๐๐๐๐ บาท
๙. ผลที่คาดว่าจะได้รับและตัวชี้วัดความสำเร็จของการดำเนินงาน	<ul style="list-style-type: none"> - เกษตรกรมีน้ำใช้ทำการเกษตรตลอดทั้งปี - สร้างรายได้ให้เกษตรกรตลอดทั้งปี

